

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Budgetforhandlingerne blev genoptaget mandag den 20. august 2001, kl. 16.00.

=====
Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): God aften. Mødet er åbnet.

(mikrofonsvigt) Ved førstebehandlingen af kommunens budgetforslag for 2002 samt HUR's og HS' budgetforslag. Der er til mødet udarbejdet en foreløbig talerliste, hvortil der allerede for få minutter siden er kommet flere ændringer, og det vil vi også sørge for lige at orientere om. Der kan fortsat komme ændringer i løbet af talerrækkens gennemførelse.

De medlemmer, som ikke har indtegnet sig på listen, men som alligevel ønsker ordet i 1. runde, vil, når vi er nået igennem listen, kunne trykke sig ind på det elektroniske system.

Så skal jeg sige, og der vil jeg i særlig grad bede gruppeformændene om at være opmærksomme på, at det er sådan, at der skal være mere end halvdelen af medlemmerne i salen, når vi gennemfører mødet, og det var vi ikke på alle tidspunkter i torsdags. Det har jeg fået ikke en, men flere henvendelser om. Jeg bliver nødt til at indskærpe, at man må sikre, hvis bare man sikrer, at mindst halvdelen af sin gruppe er til stede, så er der ikke noget problem.

Det kan ikke være rigtigt, Lars Hutters kan klare det rimelig enkelt, mens det er meget sværere for Ole Hentzen. Jeg vil bare sige, at jeg agter at ringe med klokken, og næstformændene vil ringe med klokken i det tilfælde, at vi er mindre end halvdelen i salen, og så ringer vi alle ind og fortsætter først, når den situation er opstået, at der er mere end halvdelen til stede. Det er ikke rimeligt, og der er

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

borgere, der forventer, at vi er til stede, og det er jo rent faktisk derfor, vi er her.

Vi går i gang med selve talerlisten.

Karin Storgaard (O): I årets budgetordførertaler var nogle af overskrifterne: Dejlig by, stærk by, systemskifte, svigt, det kan gøres bedre, udvikling, fremgang, nye ting, historieskrivning.

Netop ordet historieskrivning, som Dansk Folkepartis budgetordfører, Peter Skaarup, nævnte i sin budgettale om overborgmesterens indlæg, er jo ganske godt ramt. Overborgmesteren taler på den ene side, meget om hvad der er sket, de sidste 4 år og på den anden side om markante serviceforbedringer i udspil til budget 2002. Vel er der sket mange ting i København i de seneste år, men det er vel næppe alt, der alene er socialdemokraternes fortjeneste. Man glemmer helt de alvorlige problemer, der har været og stadig er på mange områder.

Der har været besparelser. Husker alle ikke Rådhuspladsen og Rådhuset, der var fuld af forældre, børn og pædagoger, der protesterede mod forringelser på daginstitutionsområdet.

Der har været lukning af plejehjem og skandalerne i øvrigt, som jeg ikke behøver at nævne, alle har dem i frisk erindring. Socialdemokraterne har altid lagt de alvorligste besparelser i første del af valgperioden og håbet på, at vælgerne så ville have glemt det til næste valg. Jeg tror nu vælgerne husker udmærket.

Når der tales om markante serviceforbedringer, skal vi jo ikke glemme, at de 303 mill. kr. i puljen til serviceforbedringer kommer fra besparelser andre steder, også

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

fra følsomme områder. Og så er det i øvrigt valgår, til næste år er der ikke mange penge.

Lars Engberg omtaler manglende boliger, familieboliger og boliger til unge. Det er jo ikke noget nyt, faktisk mangler der boliger til alle, det er et tiltagende problem igennem flere år, som man blot ikke har gjort noget ved, til trods for at der har været gjort opmærksom på det.

Dansk Folkeparti vil sikre gode boliger til unge, børnefamilier og ældre. Vi er derfor glade for at være med i et bredt forlig om Københavns boligpolitik for 2001-2004, som netop skal sikre flere boliger.

Lars Engberg talte videre i sit indlæg om, at københavnernes skal have medbestemmelse og nævner i øvrigt et velfungerende brugerdemokrati. Men alligevel har socialdemokraterne ikke ønsket at medinddrage græsrodderne i det fremlagte forslag, før efter forslaget var nedstemt i Borgerrepræsentationen, ligesom man ikke tidligere har villet lytte til disse. Men nu har man tilsyneladende ændret holdning. Det er jo godt nok, specielt hvis det også holder på den anden side af valget.

På daginstitutionsområdet er Dansk Folkeparti glad for at vi har været med til sikring af pladsgarantien. Der er visse steder i byen, hvor der i perioder kan være problemer, og det finder vi selvfølgelig uheldigt over for de forældre og børn, det berører.

Der er stadig de næste år stigning i børnetallet, hvilket betyder, at der skal etableres flere pladser. Det vil vi gerne være med til, men nedsættelse til 6 måneders pasningsgaranti over 5 år til en pris af 546,5 mill. kr i anlæg og 225,5 i drift er ikke realistisk.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Anlæg af nye pladser er ikke altid lige nemt. Når SF taler om kvalitet i de kommunale institutioner, må jeg sige, at vi mener, der er kvalitet i institutionerne og også i den vifte af tilbud, der er, herunder også rumlepotter, som jeg fra talerstolen her i BR har kommenteret over for bl.a. SF.

Til næste år skal vi bruge ca. 330 pladser for at have garanti fra 11 måneder til 2 år, og det kan være svært at finde grunde og lokaler til disse. Hvis det f.eks. er i villakvarterer beklager naboer til en planlagt institution sig tit over, at nu får de en institution, og så bliver der støj, og der bliver mere trafik til institutionen.

Jeg ved, at forvaltningen hele tiden er på jagt for at finde muligheder, og det syntes jeg er godt, men de kan jo heller ikke trylle.

Der er mange, der ikke er klar over det, men vi har faktisk en natbørnehave, men der er altså også behov for en mere.

Der har på dagplejeområdet været nævnt, at der er for meget papirarbejde for forældrene, det må efter min opfattelse være en formssag, at ændre dette.

Vi har et område, som jeg mener er problematisk, det er børn og unge, der er anbragt uden for hjemmet. Det er et område, hvor der er behov for flere pladser og dermed flere penge.

Den stigende gadebandekriminalitet gør, at der skal specielle pladser til disse unge fra 14-18 år. Disse unge kan ikke være på almindelige institutioner, som simpelt hen også nægter at have dem. Der er stor forskel på kvalitet og pris, på de institutioner, der kan have dem.

Forvaltningen har oplyst, at den typiske plads på socialpædagogiske opholdssteder koster ca. kr. 40.000 pr. måned. Men på enkelte steder f.eks. Solhaven ...

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Jeg synes, der er nogle, der taler lidt højt, så det kan være svært at overdøve.

Men på enkelte steder, f.eks. Solhaven kan prisen komme op på ca. 100.000 pr. måned, og det var 100.000 pr. måned. Men netop på Solhaven har jeg også hørt, at de har 3 meget specielle pladser til en pris af 240.000 pr. måned. Det svarer til ca. 3 mill. kr. pr. år. Det håber jeg ikke vi benytter os af trods alt.

Der skal nemlig ikke mange af disse anbringelser til, før området er lænset for penge, det bliver vi nødt til at se på. Det hjælper ikke kun at opskrive området med 31 mill., og i øvrigt så mener vi heller ikke, at der skulle spares 2 pct. lig med 7,3 mill. kr på dette område.

Bydelene har et overforbrug på området, og det har man måske set i JPKøbenhavn, hvor det står omtalt i dag på forsiden. Det kommer vi til at betale, det drejer sig om 40 mill. kr. oven i alt det andet, vi skal betale på området.

Et andet område, som jeg synes, man skal se på, det er hotelophold. Vi bruger mange penge på at hjælpe familier og enlige, der midlertidigt ikke har noget sted at være. Det kan skyldes brand, pludselig boligløs, manglende plads på krisecenter/herberger, familiesammenføring og integrationsudlændinge.

Det er godt nok, at vi skal bruge nogle penge på dem, men spørgsmålet er, hvor mange penge der skal bruges pr. måned. Efter Dansk Folkepartis opfattelse er et hotelophold på 23.250 pr. måned, som der er en af bydelene, og det er ikke nogen hemmelighed, det er Valby Bydel, og de har vist også nogle problemer i forvejen på et andet område, men det mener jeg, det kan ikke være acceptabelt.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

I gennemsnit er opholdstiden, skal jeg sige til orientering det pågældende sted ca. 4 måneder. Jeg mener, forvaltningen, det bliver det jo i fremtiden, men bydelene indtil da, der er ikke lang tid tilbage, hvor de eksisterer, og det er måske så godt nok, de må finde andre muligheder.

På handicapområdet er der et merforbrug på 30 mill. Dvs. budgettet har ikke hængt sammen, der har måttet tilføres flere penge i perioden. Økonomistyringen er nu centraliseret, og dette bør hjælpe. Specielt hjælpemiddelområdet har problemer.

En analyse af området har vist, at der ikke er tilstrækkeligt overblik over antallet af ansøgninger, bevillinger og afslag. Der skal være kontrol med ubrugte hjælpemidler, der står rundt omkring og ikke bliver brugt.

I det hele taget trænger området til opstramning, så det er jo godt, der er nedsat en arbejdsgruppe.

I øvrigt er det også vigtigt at få gjort noget ved de manglende aflastningspladser til handicappede børn og voksne.

Det Sociale Brugerråd har lavet en undersøgelse af aflastningstilbud til børn og unge med handicap i Københavns Kommune. Heraf fremgår også, at der er pladsmangel og manglende information om tilbudene, det sidste kan man efter min opfattelse hurtigt rette op på uden de store omkostninger.

Ude i amtet er der ikke flere pladser til Københavnerne, da amtet selv skal bruge deres pladser.

Et andet område, der mangler pladser, det er til psykisk syge, misbrugere og hjemløse. På ønskelisten foreslås derfor en tværgående pulje på 50 mill. kr.

Dansk Folkeparti støtter op om denne bopulje og vil gerne være med til at bevilge penge til disse områder.

Alene på området for psykisk syge er der de næste 3 år et behov for 700 pladser, deraf alene i år 2002 175 pladser.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

På området behandling af stofmisbrugere står anført et merforbrug på 1,2 mill. kr. Det skyldes, at sundhedsforvaltningen endnu ikke har overført beløbet, som de skylder området, og som skulle have været betalt. Ærlig talt, se at få betalt beløbet til familie og arbejdsmarkedsområdet.

På § 115-området vil jeg anbefale, at både forvaltningen men også udvalget måske er lidt mere kritiske i tildelingen af midler.

Så vil jeg forlade familie- og arbejdsmarkedsområdet og gå over til kultur- og fritidsområdet.

Dansk Folkeparti mener, idrætsområdet i København stadig mangler ressourcer. Der er behov for idrætstilbud til alle aldersklasser. Vi mangler lokaler. København er stadig underforsynet i forhold til resten af landet.

Det kniber meget med vedligeholdelse af bestående faciliteter i byen. Kultur- og Fritidsudvalget har været på besøg indenfor KI's område, forskellige klubber m.m., og mange steder, var haller, toilet- og badeforhold under al kritik. Det så ikke ud til, at der var sket noget særligt de sidste 50 år, måske lidt maling og andre småting.

Så når overborgmesteren siger, at vi allerede har brugt mange millioner, så bliver jeg lidt i tvivl om, det er til renovering eller nyetablering. Der er nemlig brugt rigtig mange penge til nye anlæg i de seneste år, det er udmærket, men ikke ret mange penge til vedligeholdelse af bestående anlæg, og det er bestemt vigtigt.

Lad idrætsfolkene være med til at løse problemerne og lad os beslutte, hvad vi vil i fremtiden.

Socialdemokratiet mener, at København skal være kulturby hvert år. Kultur skal der være hvert år, men kulturby som i

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

1996, hvis det er det, der tænkes på, så mener vi, pengene kan benyttes mere rationelt.

Overvej i øvrigt, om vi skal blive ved med at give underskudsgaranti og ekstra tilskud til forskellige arrangementer, teatre, udstillinger, spillesteder m.m., der i årevis har fået tilskud uden at forny sig. Det bliver efter vores opfattelse nemt en sovepude.

Apropos festival må jeg gøre overborgmesteren opmærksom på, at magistratsstyret er afskaffet, så den afholdte catalanske festival uden om politikerne i Kulturudvalget burde have været igennem Kultur- og Fritidsudvalget, hvor vi tager stilling og bevilger penge hertil.

Det er så ikke den eneste gang, at overborgmesterens afdeling blander sig, for kort tid efter ønskede man at bestemme, hvem der skulle være lejer eller rettere fortsætte som lejer i en af kommunens ejendomme. Indstillingen kom fra økonomiforvaltningen via Økonomiudvalget til Kultur- og Fritidsudvalget.

Vi har kolonihaver under kultur- og fritidsområdet. Det vil jeg gerne sige, at Dansk Folkeparti vil ikke være med til at forringe kolonihavernes status. Vi er ikke tilhængere af, at det skal være muligt at nedlægge kolonihaver. Vi vil være opmærksomme på, om der kommer forslag til ændring af områder til ikkevarige kolonihaver pr. 1/11, 2001.

Så går jeg ind på trafikområdet.

Dansk Folkeparti er af den opfattelse, at der er for meget trafik i København, og der bør ske en regulering.

Når færgerne flytter ud ved Nordhavnen, kommer der en enorm trafikbelastning af området, og der er stadig væk ikke taget beslutning om, hvordan dette problem løses. Det er for dårligt, der må snart ske noget. Det kan ikke være rigtigt, at

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

vi får alle færgerne flyttet ud, inden der bliver taget stilling til, hvad der skal ske med trafikken.

På parkeringsområdet har vi den holdning, at de københavnske parkeringsordninger er til gene og irritation for beboerne. Det ved jeg, det er der også mange andre, der har herinde.

Vi vil derfor have afskaffet parkeringsordningerne. Da sagen blev behandlet i Borgerrepræsentationen før sommerferien, stillede vi også forslag om dette. Desværre var der ikke flertal for vort forslag. Sagen kommer op igen senere på året, og vi håber så, der kan findes flertal for en ændring.

Parkeringsordningen er to gange kendt ulovlig, erkendes den definitivt ulovligt, må pengene efter vor opfattelse tilbageføres til de borgere, der har betalt.

Dansk Folkeparti er i øvrigt tilhænger af, at der oprettes parkeringshuse/kældre, bl.a. ved indfaldsveje til København.

Når vi ser på den kollektive trafik, så mener vi, at der er stigende priser, forringet service på vej i den kommende tid, det er ikke ligefrem det, der skal til for at få folk til at skifte til den kollektive trafik, de tager deres egen bil.

Men metroen kommer lyder det, men metroen kører trods alt ikke over det hele. Ja men, vi har også S-busserne, lyder det. Ja men i fremtiden betyder S stambusser og ikke de S-busser, vi kender i dag, der ikke holder ved hvert stoppested og derved kommer lidt hurtigere igennem byen.

Forholdene for den tværgående bustrafik bliver dårligere med færre afgang og længere intervaller.

Så vil jeg gerne slutte af med at sige, at der er nok at tage fat på i de kommende budgetforhandlinger, og Dansk Folkeparti stiller sig meget gerne til rådighed for at indgå i den videre debat.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Marie Jeppesen (Ø): Som Morten Kabell sagde allerede i torsdags, så er der skåret ind i knoglemarven på Familie- og Arbejdsmarkedets budget, det gør rigtig ondt at spare nu, og alligevel er udvalget igen pålagt en besparelse.

I forhold til tidligere år, er det stadig de samme problemer, vi står overfor. Vi skal prioritere, hvad vi vil bruge penge på, når det så er gjort, er det op til forvaltningen at administrere de politiske beslutninger.

Jeg syntes, at de ansatte i familie- og arbejdsmarkedsforvaltningen skal have ros for deres arbejde. Det er ikke særlig sjovt, ikke at kunne give de handicappede deres hjælpemidler eller ikke at kunne anbringe de børn, som har behov for det, uden for eget hjem, og sådan kan jeg fortsætte på stort set alle områder som Familie- og Arbejdsmarkedet beskæftiger sig med.

Dog har der ikke endnu været de skandaløse historier på familie- og arbejdsmarkedsområdet som for f.eks. Sundhed- og Omsorgsudvalgets vedkommende. Jeg mener, at det skyldes en benhård økonomistyring i forvaltningen, som jo også er nødvendig, men meget ubehagelig især for de borgere, som det går ud over.

Et af de helt store budgetområder i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget er børnefamilier med behov for serviceydelser, det er også det, vi kalder børnepasningsområdet.

Fra Enhedslisten er vi opmærksom på, at der er et regnskabsoverskud på denne konto og har derfor valgt ikke at sætte penge af til pladsgaranti fra barnets 6. levemåned. Det er nu ikke fordi, vi ikke gerne vil tilbyde børnepasning herfra. Virkeligheden gennem de seneste år har dog påvist, at hvor gerne vi end vil, så kan det bare ikke lade sig gøre. Der er hvert år penge tilbage på udbygningskontoen, fordi det ikke har kunnet

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

lade sig gøre at skaffe de byggegrunde, der skal til for at bygge institutioner nok til, at alle børn kan tilbydes en plads.

I Enhedslisten vil vi med glæde se på en tværgående dialog mellem forvaltningerne, således at der kan opstå samarbejde bl.a. med henblik på at skaffe de nødvendige antal pladser. Men også i forhold til boliger og andre institutioner ville en dialog mellem forvaltningerne forhåbentlig kunne løse flere af den slags problemer.

Vi har foreslået at genindføre tilskuddet til forældrenes børnepasningsorlov, pengene har vi også valgt at anvise, hvorfra de skal komme, idet vi vil bruge af de afsatte midler til privat børnepasning. Det er en ordning, som forældrene ikke ønsker at bruge i særlig stort omfang, derfor er der penge tilovers på den konto.

Vi følger også den landspolitiske debat om forlængelse af barselsorloven. Alt tyder på, at dette vil blive en realitet måske allerede i starten af det nye år, selv om det jo er svært at spå om fremtiden.

Dette vil formentlig på et tidspunkt være med til at lette presset på ventelisterne til daginstitution, selv om det ikke skal blive en sovepude for nogen, heller ikke for Enhedslisten eller for den sags skyld for Københavns Kommune.

En administration af pladserne i daginstitutionerne i kommunen, så det var lidt lettere for familierne at blive ajourført med ledige pladser ud over deres eget lokalområde. Her tænker jeg på, at pladsanviserne skal være behjælpelige og kunne hjælpe med at se, om der er ledige pladser i andre bydele, end hvor man selv bor. Man skal jo ikke absolut tage en plads i sit eget lokalområde, men ligesom på skoleområdet skal der være frit institutionsvalg.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Af de øvrige forslag til budget for Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget har Enhedslisten valgt at prioritere områder, hvor der også i dette år er problemer med at få penge nok. Det drejer sig om anbringelsesområdet for børn og unge, det er fuldstændig grotesk, at sagsbehandlerne ikke kan anbringe børn uden for hjemmet på grund af økonomi, eller at det tilbud, de kan give, kun er det næstbedste, fordi økonomistyringen er for stram.

Der kommer hverken børnene, de unge eller forældrene til gode, tværtimod er jeg bange for, og jeg frygter, at vi skal bruge endnu flere penge på kriminalitetstruede børn og unge i de kommende år, tendensen viser sig allerede.

Jeg kan fortsætte opremsningen af områder, hvor vi i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget river os i håret over, at vi ikke kan få ressourcerne til at slå til, men hvor vi egentlig gerne vil rigtig meget.

Jeg fortsætter med de hjemløse. Heller ikke her går det særlig godt, til trods for at staten har sat ind med kampagner og penge, så er det ikke et prioriteret område i København. De hjemløse pynter jo egentlig heller ikke i gadebilledet med deres for manges vedkommende noget aparte og usoignerede udseende. Nogle har også en noget rustik og rå fremtoning både fysisk og verbalt.

Dog vil jeg sige, at på en eller anden måde så minder det mig om EU-harmonisering, når jeg færdes på f.eks. Nørreport, hvor der er en del tiggere og hjemløse, der holder til. København kommer til at ligne andre storbyer med flotte rigmandskvarterer, hos os er det havneudbygningerne og de prominente sommerlejligheder kontra stationsområderne som i andre storbyer, hvor den fattige del af befolkningen måske kan skaffe sig lidt

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

varme for natten. Det er ikke en by, jeg på det område, vil prale af.

Egentlig syntes jeg også, at jeg her ser kapitalismens skræmmende ansigt, har du penge så kan du få, men har du ingen, så må du gå.

Forhåbentlig ender det med, at vi kan få sat penge af til skæve boliger til skæve eksistenser i det kommende budget for år 2002. Jeg syntes også, at der er tegn på vilje både blandt forvaltningerne og en del politikere til at skaffe arealerne, hvor de skæve boliger kan placeres.

Det må så også lige nævnes at København ikke har fået så pæn presseomtale gennem det sidste år på dette område, idet det ikke rigtig er lykkedes at komme igennem og få sat penge af og startet på etablering af boliger. Det har medført beskyldninger om, at vi eksporterer vores hjemløse medborgere til andre kommuner, selv om de faktisk har valgt at bo her.

De handicappede i København er også vænnet til, at der ikke rigtig kan gives noget. De venter alt for længe på deres nødvendige hjælpemidler, det medfører stort besvær for dem og begrænser dem i deres formåen. Især for de mennesker, der har behov for en handicapbil, er ventetiden rigtig lang. Biler er en særlig foranstaltning, de er dyre, der er en høj selvbetalning, og de kan rent lovmæssigt ikke overleveres til andre, hvis ikke den oprindelige bruger kan have gavn af dem mere. Det er især bilerne, der koster på kommunens budget.

At man ikke kan få det hjælpemiddel, man har behov for som handicappet, betyder jo også, at man ikke kan være så selvhjulpen, som man gerne vil være, og at der fra samfundets, altså kommunens side, så må bruges ekstra ressourcer på, at et menneske kan fungere optimalt.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Der kan sandsynligvis også kigges på en bedre administration af hjælpemidler, således at de ikke står og venter i brugerens hjem i lang tid efter, at brugeren ikke længere har brug for dem. Der kunne jo være en anden bruger, der kunne have brug for dem.

Selv om vi ikke rigtig hører det i pressen, så ved vi, at hjemmeplejen for de handicappede er omtrent lige så dårlig som hjemmeplejen for de ældre. Hjemmehjælperne har en enormt høj sygefraværshfrekvens, de er stressede på deres arbejde, og deres tid hos brugeren er lige så skarpt afmålt som hos de ældre. Der er også brug for et løft af hjemmeplejen for handicappede.

Udbygningen af institutionsområdet for handicappede går for langsomt, København køber pladser hos andre kommuner i stor stil. Det koster rigtig dyrt, og vi er ikke selv herre over, hvad vi egentlig får for vores penge. Vi ved også, at det kan gøres billigere, hvis vi selv havde muligheden for det. Enhedslisten mener, at der i Københavns Kommunes mange gældsposter også er en vedligeholdelsesgæld på kommunale bygninger og ejendomme. Det går også ud over de fattige og de svage.

Institutionerne, de handicappede bor i, er så dårlige, at vinduerne falder ud, når de åbnes. Der er huller i gulvene, det går ud over bl.a. de ansattes sikkerhed og legeme, og så ser det grimt ud.

Der står aflukkede værelser i et herberg, fordi de er så svampebefængte, at de er uegnede til menneskeboliger.

Det er altid politiske prioriteringer, der styrer den kommunale økonomi. Der er også især i et valgår en tendens til at det er dem, som er flest og stærkest, der får mest. De områder som Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget og forvaltningen

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

beskæftiger sig med, er ikke altid de fleste eller de stærkeste i vores samfund.

Derfor er det også vigtigt, at vi som politikere vil prioritere at de tilgodeses i prioriteres i forhold til, hvordan vi skal bruge pengene i det kommende år. De handicappede, de hjemløse, børnene, de psykisk syge osv. de larmer nok ikke så meget som de fleste, men de bliver, hvis vi ikke tager vare på dem, uanstændigt behandlet.

Hellen Hedemann (F): Hvis man kaster et blik på ønskelisten for Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget, så ser man ønsker for 284 mill. kr., altså stort set det beløb, der ligger i omstillingspuljen.

Godt nok har vi hørt fra overborgmesteren, at det går ret godt i København, men hvis det gik så godt, så var der vel ingen grund til lige den slags ønskeliste, eller skal vi ikke hellere kalde det en mangelliste, som vi kan præstere på socialområdet. En ønskeliste er nemlig som oftest noget ekstraordinært, men hvis vi kigger på ønskelisten på dette område, så er der ved gud ikke tale om ekstraordinære ønsker.

Der er faktisk tale om helt basale mangler, f.eks. et sted at bo eller en aflastningsfamilie, hvis man er et handicappet barn, et sted at bo eller et sted at komme hver dag, hvis man er psykisk syg, for slet ikke at tale om de hjemløse, men dem vil jeg komme tilbage til. Det er ikke alle københavnere hr. overborgmester, der profiterer af gode tider.

Et evigt tilbagevendende og nok desværre også et stadigt fremtidigt problem er at opnå pladsgaranti på daginstitutionsområdet fra halvårs alderen. Altså fra det tidspunkt, hvor forældrenes fuldt betalte barselsorlov udløber, og arbejdsmarkedet igen kalder.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Vi har svært ved at bygge os ud af problemet. I afmagt går jeg da stærkt ud fra, indførte Socialdemokratiet og de borgerlige partier derfor den private børnepasningsordning.

Den er ikke populær hos forældrene, og det kan der være mange gode grunde til. Den vigtigste årsag, mener vi i SF er, at børnene skal tilbydes et ordentligt pædagogisk tilbud med uddannet personale og ikke en tilfældig person, der lige står og mangler et job i kort tid, og som måske aldrig før har haft med børn at gøre.

Som vi kunne læse i Politiken i sidste uge, kommer den private børnepasning jo heller ikke de svage familier til gode. Alene det, at man i realiteten skal starte sit eget firma, blive momsregistreret og udregne feriepenge og lign. kan nok afholde en hel del fra at gå ind i foretagendet.

Det er simpelt hen uanstændigt, at man i København har en såkaldt børnepasningsordning alene for de velbjærgede. At man så kan undre sig over, at de velbjærgede og måske endda velbegavede mennesker oven i købet vil nøjes med en aldeles tilfældig person til at passe deres barn i op til 7½ time om dagen, ja det er jo en gåde.

Men som sagt, ordningen er ikke populær, endda ikke så populær, at de penge, der afsættes på budgettet, udnyttes. Derfor vil SF foreslå, at der fra kontoen alternative pasningsordninger afsættes f.eks. 25 mill. kr. til at genindføre kommunalt tilskud til børnepasningsorlov.

Hvis man indfører det maksimalt tilladte tilskud på 35.000 kr. om året, så har jeg fået oplyst fra forvaltningen, at det vil koste ca. 80 mill. kr. at finansiere. Det er SF's opfattelse, at disse penge vil være givet godt ud. Det kan forhåbentlig betyde en væsentlig lettelse på ventelisterne og medføre, at flere forældre får råd til at gå på orlov.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

I forbindelse med sidste års budget reddede SF værestedet Amadeus. Amadeus er et værested for de mest udstødte mennesker i Kongens Enghave. Det har ligget derude i omkring 10 år og har altid fået tilskud fra Socialministeriet. Vi besluttede så her i Borgerrepræsentationen sidste år at støtte Amadeus med 1 mill. kr., og det er efter SF's opfattelse et formål, vi skal vedblive med at støtte. Derfor bør der også afsættes en mill. i år. Det skal afsættes på den måde, at der skal sikres et årligt driftstilskud til værestedet Amadeus. Det er en aldeles uacceptabel situation også for de ansatte, at man aldrig ved, om man er købt eller solgt, og det er virkelig et sted, der tager sig af de mest udstødte personer, vi har.

Det må også være de hjemløses tur til at få del i omstillingspuljen. Der er stor mangel på boliger til hjemløse københavnere, eller hvad vi også kalder de skæve eksistenser. Vi er jo i den heldige situation, at der er statsfinansiering på området, så vi får rigtigt meget for pengene. Derfor skal der afsættes midler, således at vi kan få gang i nogle af alle de projekter, der ligger klar.

Vores boligsituation i København, ja det er vist ikke nogen hemmelighed, at vi har problemer. Det gælder i og for sig på alle områder. Det kan betyde, at kvinder, der bliver tævet af deres mænd, er nødt til at forblive i det voldelige forhold, fordi de ikke har nogen steder at flytte hen. Vi har for få krisecenterpladser, og det er et problem, vi skal gøre noget ved.

Det er ikke kun kvinder, der har et problem, mange mænd går psykisk ned typisk efter en skilsmisse. De har ikke noget sted at bo, og de har heller ikke rigtigt nogen at henvende sig til og tale med. I København mangler vi krisecenterpladser til mænd,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

ja rent faktisk har vi ikke en eneste, og det kan vi ikke være bekendt, vi er landets største by. Det skal vi gøre noget ved.

I København har vi mange bemandede legepladser og godt for det, dem skal vi passe godt på. Vi skal også sørge for, at der er vikarmidler til stede, ligesom det ville være hensigtsmæssigt med udvidede åbningstider for nogle af legepladserne. Derfor skal vi også støtte de bemandede legepladser.

Så trænges der til en øget indsats over for de unge hash- og stofmisbrugere. Måske er det hensigtsmæssigt at centralisere indsatsen over for de kriminalitetstruede unge i stedet for, at vi udbygger de lokale ungerådsgivninger. Jeg tror, vi skal se på at samle rådsgivningerne i stedet for at lægge dem ud til hvert lokalcenter. Det er utroligt vigtigt at fange de unge ind, evt. i nogle klub- eller idrætstilbud.

Det er heller ikke nemt være handicappet her i byen, hvis man har behov for hjælpemidler, og som inden for alle andre områder, sker der også her en utrolig udvikling. Det betyder øgede udgifter, så også her skal vi afsætte nogle flere penge.

Jeg tør næsten slet ikke tænke på, hvordan det ser ud for dag- og døgntilbud på vores handicapinstitutioner, ligesom deres vedligeholdelsesstandard lader meget tilbage at ønske.

Så tror jeg også, vi kan regne med at skulle bruge en hel del flere penge på pensionsområdet. Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget vedtog nemlig i enighed for mere end halvandet år siden, at de københavnske førtidspensionister skulle orienteres om, at der var kommet nogle nye kriterier på førtidspensionsområdet omkring tildeling af førtidspension.

Det var ikke en beslutning, forvaltningen brød sig om, de brød sig så lidt om den, så de overhovedet ikke har ført den ud i livet. Halvandet år efter er de københavnske førtidspensionister stadig væk ikke orienteret om, at de måske

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

kan få deres sag genoptaget. Det bliver de, det har udvalget nemlig besluttet, det besluttede vi jo allerede i marts 2000, men vi har også besluttet at holde fast i vores beslutning.

Nu må vi gå ud fra, at der er en hel del københavnske pensionister, der får ændret deres pension. Så her tror jeg også, vi skal regne med at afsætte nogle penge. Vi har faktisk brug for rigtigt mange penge på familie- og arbejdsmarkedsområdet, hvis vi skal give de svage københavnere nogle løft, og de kan de have rigtigt meget brug for.

Borgmester **Winnie Larsen-Jensen**: Ja, som de foregående talere har været inde på, så er der nok at ønske sig. Omvendt må vi også sige, at der er mange, der har store forventninger til København, og som kommer hertil på den mest optimistiske måde. Der flytter stadig væk flere og flere til, og endnu flere vil gerne bo her.

For os, som er indfødte københavnere, så er det fuldstændig logisk, at selvfølgelig må det være sådan. Sådan er det vel også for politikerne her for os, det er glædeligt. Men vi må så også erkende, som Karin Storgaard, Hellen Hedemann og Marie Jeppesen har været inde på, at det giver os nogle store udfordringer, nogle store opgaver og stiller forventninger til os.

På daginstitutionsområdet har vi kæmpet mod ventelister i mange år. På 10 år er antallet af institutionspladser forøget med 44 pct., og vi får stadig brug for flere.

På næsten alle områder oplever vi nu det samme pres, som vi har kendt på daginstitutionsområdet meget, meget længe. Derfor skal der nu så også, og har været det de sidste par år, afsættes rigtigt mange ressourcer til udvikling af vores skoler.

Vi ønsker i fællesskab en rummelig folkeskole, så ingen unge tabes, men også en folkeskole med så højt et niveau, at byens

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

unge får netop det udgangspunkt, der gør, at de kan klare sig på fremtidens arbejdsmarked.

Vores politiske dilemma i fællesskab i denne forsamling bliver at finde den rigtige balance mellem at sikre en god service til de mange børnefamilier og andre og samtidig yde den nødvendige støtte og omsorg til de få, som har nogle ganske særlige behov.

Det gælder de ældre, og her tænker jeg specielt på hjemmeplejen. Men vi skal også huske de forskellige handicapgrupper, psykisk syge og andre med store sociale problemer, som har mindst lige så meget brug for støtte i dagligdagen. For selv en god økonomi sætter en grænse, og derfor er vores opgave i dag og i de kommende uger at prioritere.

Det er let nok som en anden vindbøjtel at tage bestik af folkestemningen og love mere til de mange. Det bliver straks lidt sværere, når der skal afsættes penge til dem, som ikke er så gode til at fange vores opmærksomhed, som ikke fylder i den offentlige debat, måske fordi de ikke er så mange.

Som Karin Storgaard så formanende fortæller, hun kan godt huske dengang, Rådhuspladsen var fyldt, ja det kan vi godt, men der var Karin Storgaard med, dengang var hun med til at prioritere til fordel for de få.

Derfor må jeg sige, det er da muligt, vælgerne husker det, men så kan de vel huske, at Karin Storgaard dengang ikke var så populistisk, som hun er i dag.

Det kan nemlig ikke nytte noget at mene, at nu må de hjemløse væk fra gaden, nu må vi have narkomanerne væk fra gaden, nu må vi sikre udviklingshæmmede boliger og en meningsfuld hverdag, vi må støtte de psykisk syge og sikre, at de ikke visner i deres ensomhed og opfattes som en belastning for de mange.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Gode ønsker er der nok af, men der, hvor vores ansvarlighed kommer på en prøve, det er, når vi i de kommende uger skal prioritere og se, hvordan regnebrættet ser ud, hvor vi er færdige. De, der er uden for arbejdsmarkedet, de har det endnu sværere end andre ved at finde en bolig.

Nogle af dem vil aldrig kunne klare sig uden offentlig hjælp, men vores indsats har faktisk en betydning for, hvor mange det bliver. Hvis vi er hurtigt ude, hvis vi prioriterer, så kan vi dæmme op for en negativ udvikling, at der bliver stadig flere, som får det svært.

Det gælder ikke mindst de unge. Det nytter ikke, at lakken er smuk og glat på overfladen, hvis det dækker over, at der er nogle, vi har tabt i svinget. Derfor er det nu op til os at prioritere den rigtige sociale balance, og det handler om gode boliger til alle, det handler om arbejde og uddannelse til alle, og det handler om pasningstilbud til alle, uanset hvor man befinder sig henne. For København har brug for flere og bedre boliger.

Vi kan faktisk godt være stolte af den indsats, vi har ydet med byfornyelse, kvarterløft og det boligsociale arbejde.

Med den boligpolitiske strategiplan, som vi vedtog, lige inden vi gik på sommerferie, har vi faktisk i fællesskab, flertallet i hvert fald, taget et skridt i den rigtige retning.

Det kan næppe undre nogen, at jeg glæder mig særligt over, at vi har fået mulighed for at udvikle nye boligformer til mennesker med særlige behov.

Det gælder handicappede, psykisk syge og andre, ikke mindst unge, som i en kortere eller længere periode har brug for menneskelig kontakt og støtte. Den mulighed er skabt gennem aftalen om frikøb af tilbagekøbsrettighederne med de almene boligselskaber.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Gennem de næste ca. 5 år planlægger vi at opføre 400-600 boliger til dem, som ikke umiddelbart kan klare sig selv på det almindelige boligmarked.

Hvis det kan lykkes at lave en konstruktiv samarbejdsaftale med boligselskaberne, så har de nye regler om en større statsrefusion faktisk skabt mulighed for, at vi kan etablere endnu flere. (Afbrydelse). O.k., skal vi sige det Kaja? Så ordner I det i mellemtiden.

Med det her håber jeg på, at vi samtidig kan give de hårdest belastede boligområder et bedre boligmiljø ved at fritage uheldige naboer for den belastning, det er at bo ved siden af nødlidende medmennesker, som ikke får den hjælp, de har brug for.

Der er mennesker, som ikke kan profitere af nok så gode tilbud i den almindelige boligmasse. Det gælder de svageste ældre, de handicappede og de sværest belastede af de psykisk syge.

Dengang Borgerrepræsentationen i 1999 vedtog en såkaldt plejeboligplan, der fik vi opgjort kvaliteten af plejeboliger incl. de plejeboliger, som Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget har ansvaret for, nemlig det der i dag hedder bosteder, såkaldte plejehjem for psykisk syge og udviklingshæmmede.

Vi har taget fat på forbedringerne i forhold til plejehjemmene for de ældre, men vi skylder stadig den anden gruppe, de særlige plejehjem for yngre handicappede, at tage fat på fornyelsen af det

Plejeboligplanen fremstillede meget, meget tydeligt, for ikke at sige beskæmmende tydeligt, at 91 pct. af de plejehjem, vi har til psykisk syge og handicappede, på det tidspunkt blev dengang kategoriseret som de mest utidssvarende i Københavns Kommune, 91

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

pct. Det vil sige i den allerværste gruppe, og jeg kan godt sige, at de er ikke blevet mere tidssvarende her i år 2001.

Vi er begyndt i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget at tage fat på problemerne. Vi arbejder på, at yngre handicappede og psykisk syge får et botilbud, der er tilpasset deres behov, så f.eks. yngre handicappede ikke skal bo på et plejehjem fyldt med alderspensionister, som er demente, og som har nogle helt andre krav til hverdagen.

På baggrund af det såkaldte Gråzoneudvalg, som er et fællesudvalg imellem social- og sundhedsforvaltningen og familie- og arbejdsmarkedsforvaltningen, er der taget initiativ til at 3 af de nuværende plejehjem skal overføres med henblik på at skabe plejehjem, som kan bidrage til, at de yngre handicappede får deres eget sted på deres betingelser med deres indhold.

Forvaltningerne er blevet enige om, at det skal sikres, at det nuværende plejehjem Thorupgården bliver et botilbud til psykisk syge, og Vibegåden og Verahus bliver et botilbud til fysisk handicappede.

Nu mangler vi bare to småting, nemlig at økonomien og den politiske beslutning falder på plads. Men det er i hvert fald et rigtigt og et medmenneskeligt rigtigt forslag, at vi giver de yngre handicappede det tilbud og de rammer, som er nødvendige frem for at give dem en tilværelse iblandt de allerældste københavnere på vores plejehjem.

I forbindelse med vores stemmeaftale omkring budget 2000 skabte vi også grundlag for en udbygningsplan med en målsætning om at etablere et sted mellem 140-160 nye boliger til psykisk syge.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Dette mål er vi meget tæt på at have opfyldt med indvielsen af de sidste nye boliger for psykisk syge. Men jeg kan godt sige, det var en pæn begyndelse, men det er langt fra nok.

Som jeg har nævnt, så accepterer jeg, at vi er nødt til at prioritere inden for de økonomiske muligheder. Derfor ved jeg også godt, at det vil tage os mange år at komme igennem, men vi skylder de handicappede og de psykisk syge at vise vores vilje ikke bare er vilje, men at vi magter at sætte kroner bag vores løfter.

I Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget har vi også for nylig genopfrisket vores kollektive hukommelse i forbindelse med gennemgangen af vedligeholdelsesproblemerne på handicapinstitutionerne.

For det har faktisk vist sig, at dårlige fysiske forhold koster arbejdstimer, og viser og viser det vidste vi jo godt alle sammen. Der skal også sættes handling bag ordene, og der skal også sættes kroner på for at rette op på det problem.

På arbejdsmarkedsområdet er det glædeligt, at arbejdsløsheden falder i København. Ledigheden er på niveau med landsgennemsnittet på ca. 5,2 pct. Og vi har faktisk haft succes med at få alle jobparate i arbejde eller i uddannelse.

Men der er stadig grupper af ledige, som ikke bare lige kan aktiveres og så tilbydes et arbejde eller en uddannelse. Situationen er faktisk, at der er mange af de langtidsledige, som har så sammensatte sociale problemer ud over ledighed, at vi i visse tilfælde bør revurdere vores indsats for disse grupper. Vi skylder disse grupper at tilrettelægge andre programmer, andre muligheder, andre tilbud, som sikrer, at de også oplever, at det kan være attraktivt, og det kan være interessant at få mod på at komme videre.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Derfor skal vi tilpasse vores ambitioner til målgrupperne, men vi skal også lære af fortiden. Mange langtidslediges historie viser os nemlig, at det er altafgørende med en rigtig og en stærk indsats over for de unge på et tidligt tidspunkt.

Vi skal have hurtigt fat i de unge kontanthjælpsmodtagere, som er kommet skævt ud af skolen, skævt ind på arbejdslivet og nu står i en situation, hvor de meget meget tidligt i deres liv er blevet kontanthjælpsmodtagere.

Det er vores fælles erfaring her i byen, at de unge skal følges meget tæt i forhold til dette. Vi kan ikke acceptere, at lade dem blive nu i en periode nu, hvor opsvinget er der. Det er ikke rimeligt at slå sig til tåls med, at vi gør det rimelig godt statistisk set. Rimelig godt statistisk set er, at man i en opgangsperiode udnytter sit overskud, udnytter sine muligheder og sikrer, at de allersidste også kommer med, også dem som skal have et særligt spark, et kærligt spark, et ærligt spark eller bare nogle andre muligheder.

Vi har i de sidste år arbejdet ihærdigt på at skabe en arbejds- og uddannelsesgaranti for alle unge under 18 år. Man bliver jo fortvivlet, når man oplever, at folk, unge mennesker debuterer på bistandshjælp som 18-årige og faktisk har et hul på både 4 og 5 år i deres uddannelsesforløb, har et hul på 4-5 år, hvor de ikke har været i kontakt med folkeskolen eller noget som helst, og så står vi og skal samle indsatsen op, når de starter som 18-årige, goddag og til lykke med din 18-års fødselsdag, nu skal du få noget kontanthjælp. Det kan vi gøre meget, meget bedre, vi kan gribe de unge, når de falder ud af folkeskolen, vi kan gribe dem, tage hånd om dem og give dem den støtte, som de har brug for, så vi ikke først skal samle dem op, når de er berettiget til bistandshjælp.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Derfor har vi også med støtte fra Socialministeriet lavet et helt, helt unikt projekt, som ikke uden grund hedder Spydspidsen. Projektet handler nemlig i al sin enkelthed om, at vi giver disse unge mennesker, som ofte både har kriminalitet og misbrug i bagagen, et arbejde og sikrer dem en tæt, tæt voksenstøtte.

Faktisk er resultaterne i den virkelige verden på denne indsats, meget, meget positive.

Jeg kunne godt ønske mig, at vi afsatte ressourcer til at overføre de gode erfaringer til de yngre, altså de under 18-årige til også at omfatte de over 18-årige. Frem for at tale om straf og kriminalforsorg så at tale om, ja som man ville sige i Flemming-bøgerne "kærlighedens stærke arm" kan nå utrolig langt. Kærlighedens stærke arm i forhold til de her unge mennesker hedder kærlighed, det hedder konsekvens, og det hedder vedholdenhed, og det hedder udholdenhed.

Hvis vi derfor i direkte og udvidet samarbejde med de københavnske arbejdspladser om en række nye tilbud til disse unge, hvor perspektivet er job eller uddannelse til alle, det er i denne indsats afgørende, at de unge kommer i kontakt med en arbejdsgiver, som tager positivt imod dem og tager positivt imod, at de skal arbejde med en gruppe unge, som har prøvet noget, vi ikke bryder os så meget om, men som vi i fællesskab vælger at løfte blikket for og sige, hvor er du nu, hvad kan du nu, for nu skal vi videre.

Som kommune skal vi for at kunne løfte den opgave yde al den støtte og service over for både den unge og arbejdsgiveren, som det er nødvendigt f.eks. i forbindelse med jobtræning, at det kan udvikle sig til et varigt job.

Der er brug for alle københavnere, og det er vigtigt for byen, for de unge, at den enkelte får et arbejde eller en

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

uddannelse. De unge skal gives mulighed for at udvikle og udnytte deres stærke sider.

Jeg vil derfor opfordre til, at vi koncentrerer vores indsats om at blive kendetegnet ved, at København også er de unges København med en positiv indfaldsvinkel med overskriften "plads til alle på mange vilkår".

Mange blandt de unge kontanthjælpsmodtagere har en indvandrerbaggrund. Indvandrerens kontanthjælpsgrad ligger på næsten 28 pct., mens den for de øvrige københavnere er på 6 pct. Det både, må og kan og skal vi gøre bedre.

Det er ikke acceptabelt, at fordi man har en indvandrerbaggrund, så skal man ud i en overledighed, en overkontanthjælpsgrad, som forholdet mellem 28 og 6 pct.

Vi er heldigvis allerede gået i gang i bydelen Ydre Nørrebro. I stedet for at tage udgangspunkt i sprogproblemer, som så mange bruger så meget tid på, så vil vi tilbyde alle et sammenhængende aktiveringstilbud med kombineret sprogundervisning og erhvervsrettet træning.

Det er mit mål, at vi i løbet af næste år kan udbrede dette tilbud til hele byen, at stille tilbudet op, som giver den logiske sammenhæng, som hverdagen jo er præget af for de enkelte mennesker. Det er ikke københavnernes skyld, at vi har udvalg og lovparagraffer. Det er ikke københavnernes problem, at vi deler os op i sektorer, københavnere har krav på, at erhvervsliv, kommune, uddannelsessteder i fællesskab kaster grøfterne til og får det til at hænge sammen, så det bliver logisk. Det bliver logisk, når arbejde og undervisning, sprogtræning hænger sammen, for det er sådan, hverdagen ser ud.

Vi har i mange år haft som mål, at børnefamilier, som har behov for et pasningstilbud, skal have et tilbud ved udløbet af barselsorloven. Vi har endnu ikke nået målet, heller ikke når

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

barselsorloven udvides til 9 måneder. Men med udbygningen på de senere års niveau, så når vi målet inden for en overskuelig årrække.

Men jeg vil gerne understrege, og det skal være med meget store bogstaver, at det forudsætter fra alle involverede partier og udvalg en øget vilje til at lokalisere og reservere egnede bygninger og grunde til formålet. Det er alle gode kræfter her, som må sikre, at der bliver sat handling bagved ordene, hvis vi skal leve op til en rimelig standard.

Ikke bare de fysiske rammer for børnepasningen skal tilvejebringes, vi har også en løbende dialog om kvaliteten af vores daginstitutionstilbud.

Jeg er sikker på, at det nye forum som forvaltningen og repræsentanter fra forældrebestyrelserne, der er blevet etableret, vil bidrage til en bedre og en mere indholdsmæssig god dialog. Fordi vi skal i de kommende år også i dialog med forældrene og institutionerne om basale livsværdier, holdninger, opdragelse og andet i forhold til at udvikle det, vi kalder værdibaseret ledelse, når vi taler administration. Men når vi taler om børnefamilier, er der jo også basale og væsentlige værdier, som vi har brug for at drøfte med hinanden, som vi har brug for at udvikle med hinanden, og det handler også om indholdet i vores daginstitutioner for at fastholde det overordnede mål om den rummelige by med den fælles accept af, hvem er jeg, hvem er vi, hvordan kommer vi videre på en tolerant og fremadrettet måde.

Jeg synes, vil jeg så sige her til sidst, det er jo sidste budgettale, inden vi går til valg, og vi ved ikke, hvem der er her til næste år, når der holdes budgettaler, men så vil jeg syge, at jeg synes, at vi i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget har haft et suverænt, flot samarbejde omkring frembringelse af

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

det budget, som vi har kunnet lægge frem i dag incl. ventelisten eller ønskeliste, undskyld ønskelisten. (Tilråb). Ja men der er venteliste på ønskelisten, sådan er det, sådan ser det vel ud, ikke.

Det siger selvfølgelig sig selv, at vi ikke har været enige om alt, men jeg tror godt, jeg kan tillade mig at sige, at vi har et fælles hjertebarn i handicapområdet, og det har man også kunnet høre på de 3 foregående taler, der synes vi i fællesskab med den indsigt, vi har fået igennem det arbejde, vi har gjort, at der skylder vi noget, der skylder vi noget i ganske almindelig ligeværd. Hvis man taler om handicappede og deres ligeværd, så har man også pligt til at tale om, at man fører det ud i livet.

Vi har med bekymring fulgt økonomiproblemerne på institutions- og aflastningsområdet, hjælpemiddelområdet og ikke mindst på hjemmeplejeområdet for de yngre handicappede. Men vi har så til gengæld også i fællesskab gjort noget ved det. Vi har improviseret inden for familie- og arbejdsmarkedsforvaltningens budgetområde, og vi har fulgt de initiativer, der er taget for at stramme op på økonomistyringen. Men der er brug for en saltvandsindsprøjtning også på dette område, selv om, som jeg indledte med at sige, at de handicappede ikke har lige så let ved som så mange andre at fylde Rådhuspladsen.

Jeg mener ikke, vi kan leve med at nægte de handicappede hjælpemidler, som øger deres livskvalitet betragteligt i hverdagen. Vi kan heller ikke være bekendt at skulle skære drastisk i hjemmeplejen til de yngre handicappede.

Derfor er jeg selvfølgelig glad for både i torsdags og i aften at høre, at flere ordførere er enige med mig, det giver mig en forventning om, at området vil få det løft, som det trænger til, og som det har fortjent, og som i lighedens navn

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

ville give de svageste borgere i København det løft, der gør, at vi kan sige, i vores by er der plads til alle, og det gør vi os umage for, og vi løfter opgaven i fællesskab.

Finn Rudaizky (A): Borgmester Søren Pind, som desværre ikke er til stede i aften, han har på det seneste gjort sig gældende, hvis man kan bruge det udtryk på det område, som jeg vil betegne som mangel på kultur.

Forleden sagde borgmesteren, at meget kan gøres bedre, og han tvivlede på, at Socialdemokratiet er i stand til at levere en omstilling. Lad det blive sagt uden omsvøb, i Socialdemokratiet tvivler vi sandelig på, at borgerne i København vil kunne få det bedre, hvis borgmester Søren Pinds drøm om at blive overborgmester skulle gå hen og blive opfyldt.

Imidlertid så har vi i Socialdemokratiet så stor tillid til de københavnske vælgere, at de næppe fravælger den nuværende socialdemokratiske overborgmester til fordel for graffiti-borgmester Søren Pind. Borgmester Søren Pind kritiserer Socialdemokratiet for ikke at være i øjenhøjde med københavnerne. Er borgmester Søren Pinds opfattelse af øjenhøjde mon den besynderlige form for loyalitet, han som borgmester udøver i relation til demokratisk truffne beslutninger, eller hvad kan det være.

Som borgmester er han ansvarlig for gennemførelsen af de bilfri dage. Ikke desto mindre så opfordrer han nu forretninger og andre til at søge erstatning i relation til en flertalsbeslutning, som er truffet her i Borgerrepræsentationen om bilfri dage.

Det er da absolut rimeligt, at Venstre og også borgmester Søren Pind kan have en anden mening end flertallet, men det er formentlig ikke rimeligt, at han som borgmester direkte spænder

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

ben for lovlige vedtagelse. Det synes jeg i hvert fald ikke, og jeg finder borgmesterens optræden her i denne situation ganske urimelig og stik imod demokratiets natur og egentlig også kultur.

Men ikke nok med det. Så kan man blive rystet over borgmester Søren Pinds handlemåde i relation til sit målrettede initiativ for at bortcensurere salg af graffitipostkort fra københavnske posthuse. Liberalisten, borgmester Søren Pind, hader graffiti, men ærlig talt skulle han ikke bare nøjes med at koncentrere sig om den faktiske fjernelse af ulovlig graffiti og undlade bombastisk meningsterror ved et censurlignende kulturforbud ved salg af harmløse graffitipostkort.

Hvis borgmester Søren Pind ikke selv ønsker at købe disse postkort, som står i monterne i øjenhøjde oven i købet på posthusene, så kan han da bare lade være med det. Men han undervurderer meget groft både turisternes og københavnernes egen dømmekraft.

Berlingske Tidende gav den 4. august næsten en kvart sides plads til borgmester Søren Pinds ubegribelige mening om salg af graffitipostkort. Desværre ville Berlingske Tidens debatredaktion ikke give plads for det modsatte synspunkt, måske er det lidt for tæt på valget, eller hvad ved jeg.

Men borgmester Søren Pinds aktion er alt andet end liberalistisk, og den er faktisk helt urimelig.

Så påstår borgmesteren, at graffitimiljøet er styret af hærdede kriminelle, som ender i en kriminel løbebane og med misbrugsproblemer. Ja, det er faktisk korrekt citeret, og det har borgmester Søren Pind virkelig udtalt, og han har oven i købet også givet udtryk for nøjagtigt det samme i et brev til Post Danmarks direktør, som faktisk er blevet forskrækket over henvendelsen, idet han formentlig har troet, at der var et

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

flertal for Søren Pinds synspunkter i Borgerrepræsentationen, der stod bag hans graffitibrev.

Jeg tror, at det modsatte formentlig er tilfældet. Med den holdning hos borgmester Søren Pind, så kan man forstå, at han har lukket helt af for de visionære tanker, som han ellers var foregangsmand for, i hvert fald inden han blev borgmester.

Visionære tanker det har de f.eks. ude på Frederiksberg, som positivt stiller pladser og vægge til rådighed for lovlig graffiti. Men graffitien den er tilsyneladende gået Søren Pind fuldstændig på hjernen, det kan da ikke være rimeligt, at københavnske unge, og dem jeg kender, de er i hvert fald ikke spor kriminelle og har heller ikke noget anløb til at skulle blive det, at de unge er nødsaget til at tage til Sverige for at dyrke den type kunst, som de nu en gang holder af.

Jeg vil gerne spørge borgmester Søren Pind eller en af hans partifæller, som jeg går ud fra svarer, om Venstre og borgmesteren fortsat agter at optræde som en slags moderne kulturvandalist, eller Venstre og borgmester Søren Pind har tænkt sig at give lovlige udfoldelsesmuligheder til de unge københavnere.

Så bør det egentlig også nævnes, at Venstre formentlig også hader byens gavlmalerier, for på det sidste møde i Kultur- og Fritidsudvalget så stemte 2 venstrepolitikere imod en renovering af et forsømt gavlmaleri her i byen.

Jeg vil godt medgive, at på et eneste punkt er Socialdemokratiet og Venstre i relation til borgmester Søren Pinds redegørelse forleden dag tilsyneladende enige, det er i spørgsmålet om bredde- og eliteidrætten. I modsætning til den konservative kulturborgmester, som mange gange tydeligt har givet udtryk for, at han udelukkende går ind for bredden, så har Socialdemokratiet og Venstre så tilsyneladende en enighed og en

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

enig opfattelse af, hvordan bredde- og eliteidrætten faktisk hører sammen. Det håber vi, at der i den kommende tid kan gøres noget effektivt ved, ikke mindst når rapporten om eliteidrætten her i København i de næste måneder skal diskuteres.

Fra Socialdemokratiets side vil vi meget stærkt prioritere idrætsfritidshjem og sport generelt, som overborgmesteren allerede har tydeliggjort i sin tale forleden dag, og det skal understreges igen, at det er en meget vigtig del af københavnernes trivsel. Det skal selvfølgelig ikke kun blive ved de gode ord, men det vil blive konkretiseret med flere penge som i de forgangne år, flere penge til idrætten og også til de områder i byen, hvor der ikke er nogen idrætsfaciliteter.

Det ligger os også på sinde at sikre, at der bliver mere idræt på skolernes idrætsbaner, og det skal naturligvis ikke bare være i skoletiden, men det må også gerne være uden for skolernes normale åbningstid både for den frivillige idræt og naturligvis også for klubberne.

Vi har noteret os, at både De Radikale og Enhedslisten har givet udtryk for det, vi vil betegne som en meget idrætspositiv holdning til disse ting.

Derimod er vi utroligt usikre på, hvad SF egentlig mener. Jens Johansen havde på SF's vegne ingenting om idræt i sin ordførertale. Dengang han var kulturborgmester, så var det vist ikke sporten, han brugte mere tid på eller brugte mest tid på, det var faktisk rigtig svært at få bevægelse på det område.

Det der selvfølgelig er interessant at notere sig, det var, at efter at Jens Johansen gik af som borgmester, så har han været utroligt aktiv med at komme med forslag til, hvordan man kunne gøre noget for idrætten. Jeg vil bare nævne et enkelt eksempel, Ørestaden, som virkelig har ligget Jens Johansen på sinde for at få noget sport derud i Ørestaden. Det var

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

selvfølgelig overraskende for en del af os andre at høre, men vi var selvfølgelig glade for det.

Men nu er det så, at vi i Socialdemokratiet faktisk gerne vil have at vide, om SF er med på den nye idrætspolitik, eller om SF igen er tilbage til de holdninger, som rådede for 4-5 år siden herinde i Borgerrepræsentationen. Så det vil være interessant at få afklaret, hvad er SF's idrætspolitiske holdning til tingene i dag.

Jeg vil gerne understrege, at Socialdemokratiet går ind for, at der bliver søgt etableret flere musikøvelokaler, det er noget, der er meget stort behov for i byen, og som der er et stort ønske om.

Vi går også ind for, at der oprettes en særlig idrætspulje også i år 2002 på budgettet.

Og så går vi ind for, at det såkaldte armslængdeprincip ved kommunens kunstindkøb fremover bliver en faktisk realitet.

Hvad vil det så sige, ja, det går ud på, at personer, der f.eks. har forstand på kunst, det behøver ikke være eksperter, det kan være nogle, der har mere forstand på kunst, end politikere generelt har, de skal fremover inddrages i kommunens kunstindkøb, og de københavnske lokalpolitikere de skal aflastes.

Flere politikere elsker uden tvivl de mange årlige indkøbsture, men det er vores opfattelse, at fordi man er en habil politiker, så har man ikke nødvendigvis specielt god forstand på kunst.

Alting har som bekendt sin tid, og der er formentlig behov for en kraftig revurdering af Københavns Kulturfond, og det skal vi så drøfte allerede på torsdag. Men jeg vil gerne understrege, at det er vigtigt for Socialdemokratiet, at det armslængdeprincip, som samtlige partier i Folketinget bortset

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

fra et enkelt går ind for, at det også bliver konkretiseret i handling i Borgerrepræsentationen.

Mona Heiberg (A): I torsdags - vi er mange, der skal omtale Søren Pind, tror jeg her i dag, vi mener, det er en mangelfuld tale, han har holdt, det mener vi i hvert fald i vores parti.

Overskriften var "Det kan gøres bedre". Jeg har tilladt mig at bruge den samme overskrift som borgmester Pind, det kan gøres bedre, blot sat et spørgsmålstegn bagved som budskab til hr. Søren Pind.

I torsdags fik vi udleveret et hæfte med alle ordførertalerne samlet, dette vil jeg gerne takke sekretariatet for, det gør det væsentlig mere overskueligt at have det hele samlet, når man som jeg skal kommentere nogle af de meldinger, de forskellige partiers ordførere er kommet med.

I dette hæfte kan man forgæves lede efter Venstres ordførertale, og hvis man ikke vidste bedre, så kunne man måske forledes til at tro, at der ingen var.

At Venstre var så sikre på, at de københavnske borgere var orienteret om, hvordan Venstres prioritering i forhold til budget 2202 er.

Nå men som det er denne forsamling bekendt, så blev Venstres tale udleveret i løbet af torsdagen, og så kan man måske tro, at Venstre havde meldt ud, hvad der er vigtigt for partiet at prioritere og styrke, hvor vil Venstre hen, og hvad skal der satses på i år 2002.

Her vil man så blive meget, meget skuffet, hvis man dykker ned i ordførertalen. Ud af de 10 sider Borgmester Søren Pind læste op fra denne talestol, med en sædvanligvis fremtoning og en følelsesladning, som enhver skuespiller ville misunde ham,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

vil den opmærksomme læser opdage, at man skal helt hen til side 7 i talen, før man finder et eneste realpolitisk budskab.

Venstres ordfører bruger de 6 første sider på Socialdemokratiet og Københavns overborgmester, og hvor er de politiske budskaber henne? Hvor er Borgmester Søren Pinds eget politiske område, Bygge- og Teknikområdet, hvor er det omtalt i talen, et område, som nu i snart 8 år har haft en borgmester fra partiet Venstre siddende i stolen. Den første sidder her, den anden er desværre ikke til stede i salen.

Dette udvalg, som behandler store skelsættende og væsentlige sager for byen København og dens borgere. Jeg og med mig mange har nok ledt forgæves, det er der ikke.

Venstres budgetordfører har endnu en gang, ikke fundet det nødvendigt at beskæftige sig med det område, hvor han beklæder borgmesterposten. Tværtimod bruger Borgmester Søren Pind 6 sider af budgetordførertalen på mit parti, 60 pct. af Venstres visioner vedrørende Budget 2002 omhandler Socialdemokratiet.

Man forledes til at være enig med en af landets formiddagsaviser, der for et par uger siden meget ironisk skrev, "efter at borgmesteren for 117. gang havde udtalt sig om graffiti og denne gang ikke engang på en af byens mure, men, ja man tror næsten, det er løgn, på et postkort. Nu har jeg tilladt mig at tage et citat med fra Ekstra Bladet, som jo kommenterede denne situation, som skriver følgende:

"Sådan. Pind er tilbage fra ferie, og straks bliver der ryddet op. Københavnerne kan være stolte af deres byggeborgmester, som, når han er på sin pind, altid påtager sig opgaver, der matcher hans evner."

Citat slut.

Et postkort er borgmesterens første og vigtigste opgave efter en lang sommerferie, hvor borgmesteren nok måske hellere

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

skulle have koncentreret sig om opgaver, der for København og byens borgere er langt, langt vigtigere. Som eksempler her kan nævnes, den københavnske trafik, herunder også skiltning og afmærkninger. Renholdelse og vedligeholdelse af byen, herunder også byens rum, parker og lign.

Men alligevel jeg vil på Socialdemokratiets vegne gerne rette en tak til Venstres budgetordfører, for at han påtager sig den opgave, ikke fra sin pind, men fra denne talestol at bruge 60 pct. af taletiden på opmærksomhed rettet mod mit parti, som jo ganske rigtig, som borgmester Søren Pind i sin tale udtrykte det, er det store parti. Dette vil borgmesteren og nok også Venstre erfare, at det vil være, efter den 20. november.

Til sidst til partiet Venstre og borgmester Søren Pind, vi er overbeviste om, at det kan gøres bedre, både af borgmesteren og partiet Venstre end det før omtalte. Det vil vi selvfølgelig i Socialdemokratiet, vanen tro, igen i år 2002 bestræbe os på at gøre.

Hvis jeg herefter koncentrerer mig om Dansk Folkeparti, der er ikke rigtigt nogen herinde i salen, det er jo lidt ærgerligt, hr. Skaarup, men sådan kan det gå. Hvis jeg her koncentrerer mig om Peter Skaarups tale ved fremlæggelsen af budgettet for 2002 i torsdags, så vil jeg trods alt gøre den indrømmelse, at hr. Skaarup kommer godt rundt blandt de bløde og svage grupper i vores by. Hr. Skaarup omtaler, hvad Dansk Folkepartis holdning er til ældre, til pensionisterne, til børnefamilierne osv. osv. Sagt med Hr. Skaarups egne ord:

"Vi skal også passe på, når vi skaber vækst og dynamik, at vi ikke glemmer de svage borgere." Citat slut

Så langt så godt, Socialdemokraterne kan ikke være mere enige.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Men så springer kæden af for Dansk Folkeparti, først ved talens afslutning, måske er det Dansk Folkepartis ønske, at man skal være for træt til at læse de 2 sidste afsnit i talen, men der kan man se, hvad Dansk Folkeparti mener om de Københavnske borger, der har en etnisk baggrund. Dette er jo som bekendt dette parties kærneområde, så det ville også undre mig, at det ikke var nævnt i en budgettale.

Dansk Folkeparti havde også i går, i en af landets aviser, indrykket en politisk helsides annonce med navne på små 5.000 nye danskere, det er en annonce, vi taler om, hvoraf sikkert mange af dem var københavnske borgere. Hr. Skaarup, hvor er menneskesynet henne, det hænger ikke sammen. Tror hr. Skaarup og hans parti, at der blandt flygtninge og indvandrere ikke findes svage borgere, hvad med dem hr. Skaarup, skal de bare hænges ud i avisen?

Som det er hr. Skaarup og andre i Dansk Folkepartis Gruppe bekendt, så har jeg være i nøjagtigt den samme situation, ja det kunne faktisk godt have været mit navn, Dansk Folkeparti havde annonceret med. Det at skifte statsborgerskab er en vanskelig og meget privat og personlig sag. Jeg valgte det af kærlighed til dette land, til min mand og min familie, andre, hr. Skaarup, vælger det af nød, frygt, krig og elendighed. Skulle det ikke være plads til dem i vores kommune. Nej jeg må konkludere på Dansk Folkeparties vegne, partiet udtrykker det således:

" ...vi mener, at dette område må gås igennem med en tættekam."

Citat slut.

Hvornår bruger man en tættekam, ja, det er som bekendt, når man har lus, dette lille dyr som er en pine og en plage. Man kan på apoteket købe en speciel shampoo for derefter at skylle

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

dette utøj ud. Er det betegnelsen, utøj, Dansk Folkeparti bruger på mennesker i nød? Mennesker, der bor i vores kommune, og er velfungerende og integrerede borgere.

Jeg kan forsikre Dansk Folkeparti, det bliver ikke så nemt, at skylle disse mennesker med anden etnisk baggrund ud med badevandet, ud af denne kommune, og det bliver ikke med socialdemokratiske stemmer. Vi har som bekendt et menneskesyn, der siger, at der skal være plads til os alle, også de svage borgere, i Københavns Kommune.

Men lad mig til slut overføre hr. Skaarups egne ord fra budgettalen, sagt om overborgmesterens tale:

"Den er præget af en masse fine og flotte ord, men når den så kommer til de konkrete forslag, til de nye politikker og ny forbedret service for københavnernes, lader den meget tilbage at ønske."

Dette citat hr. Skaarup, vil jeg tillade mig at bruge om Dansk Folkepartis budgettale for året 2002, en forbedret service for københavnernes, åbenbart ikke for dem alle og specielt ikke for de svage borgere.

Jeg har selvfølgelig læst alle ordførertaler fra i torsdags med stor interesse, og jeg er sikker på, at der vil komme mange kommentarer og spørgsmål fra medlemmerne af den Socialdemokratiske Gruppe.

Det er blot en sidste ting, der undrer mig meget. Den radikale ordfører, som heller ikke er til stede, det er ærgerligt nok med alle de ordførere, man taler til, som ikke er her. (Tilråb). Det er godt Ben Haddou, det gør jeg så.

Den radikale ordfører, Lars Rinfalk Jensen, skriver i sin tale:

"Det Radikale Venstre er ikke fastlåste før de kommende forhandlinger, vi har som andre ønsker, som vi har prioriteret

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

højt på vores liste, men vi vil indgå i en åben dialog med alle andre partier, og vi håber på samme måde, at andre partier vil være parat til en åben og konstruktiv dialog."

Hvis jeg herefter citerer den konservative budgetordfører, som heller ikke er i salen, så blev det sagt af Ole Hentzen i torsdags:

"Den Konservative Gruppe stiller gerne op til seriøse budgetdrøftelser og afventer en invitation."

Så langt så godt.

Hvis jeg nu går tilbage til borgmester Søren Pinds tale, så står der skrevet:

"Vi vil sædvanen tro sammen med det Konservative Folkeparti og Det Radikale Venstre senere fremlægge konkrete forslag til budgettet."

Nu er det jeg spørger de herrer Hentzen og Jensen, er partiet Venstre disse 2 partiers talerør, eller står de to herrers udsagn til troende?

Hvordan kan man som to selvstændige partier, hvis påstand er, dels at man er parat til en åben og konstruktiv dialog, og at man gerne stiller op til seriøse budgetdrøftelser, deponere sin forhandlingsret hos partiet Venstre.

Jeg vil herefter koncentrere min ordførertale om det kulturpolitiske. Som kulturpolitisk ordfører for Socialdemokratiet vil jeg berøre nogle af de områder, vi har valgt at prioritere i vores parti. Den tidligere taler har også været inde på det samme område.

Sammenligner vi os med landets øvrige storbyer, ja, selv med en lang række mindre provinsbyer, har vi ikke noget faktisk at prale af i København. Vi har meget med nu og her med idrætten. Selv med de seneste investeringer i anlæg og sidste års

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

udmøntninger af en pulje til udbygning og vedligeholdelse af idrætsanlæg, ligger vi et godt stykke nede på skalaen.

Vi skal passe på ikke at underkende idrættens betydning for folkesundheden og det sociale samvær på tværs af aldersskel og sociale skel. Og vi skal arbejde aktivt på at udnytte idrætten i arbejdet med at integrere hovedstadens nye borgere i et aktivt samvær.

Derfor skal der afsættes tid og midler til at gøre noget ved idrættens rammer, både den folkelige breddeidræt og eliteidrætten, der med sin inspirations- og underholdningsværdi er et vigtigt element i byens liv.

Vi skal sikre, at de eksisterende anlæg lever op til nutidens krav, og vi skal ved nyanlæg tænke langsigtet og dimensionere internationalt, så vi kan bevare vor førsteplads i Øresundsregionen.

Både amatøridrættens og eliteidrættens brugere skal tages med på råd i forhold til prioritering af vedligeholdelse og nyanlæg, så vi sikrer os, at der fås fuldt udbytte af vore anstrengelser

På folkeoplysningsområdet vil jeg fremhæve et væsentligt indsatsområde, som er af stor betydning at sikre i budget 2002.

Det drejer sig om udviklingspuljerne, hr. Jens Kjær, for børn og unge. De blev indført under Folkeoplysningsudvalget i 1999 med det mål at få flere børn og unge aktiveret i det frivillige foreningsliv i København.

En sammenligning med andre kommuner viser, at andelen af børn og unge, der er aktive i en idrætsforening i København, kun er på 32 pct., medens andelen i Århus og Ålborg er på 58-65 pct. I de øvrige store kommuner er andelen helt oppe på 70-88 pct.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

For at gøre det lettere for foreningerne at sætte aktiviteter i gang i København, indførte vi udviklingspuljerne med 3 mill. kr. til aktiviteter for børn og unge og 1 mill. kr., som er særligt målrettet børn- og ungeaktiviteter for etniske minoriteter.

Siden puljerne blev indført, er der med støtte herfra blevet iværksat 120 projekter, hvor der er kommet ca. 10.000 flere børn og unge i aktivitet i foreningerne i København. Jeg gentager, det var 3 mill. kr., 10.000 børn og unge og 120 projekter, det er rimelig meget for små penge. Det er et utrolig flot resultat og et godt skridt i den rigtige retning.

Men der er endnu lang vej igen, hvis vi skal nå samme niveau som i Århus og Ålborg. Det er derfor helt afgørende, at vi fastholder udviklingspuljerne i budgettet på folkeoplysningsområdet i de kommende år.

En væsentlig del af arbejdet med at få flere medlemmer i foreningerne er, at det frivillige foreningsliv kan præsentere deres aktiviteter for borgerne og vise, hvad foreningerne kan tilbyde i København. Derfor besluttede vi i Folkeoplysningsudvalget i efteråret 2000 at give tilskud til et nyt foreningsinitiativ kaldet "Københavns Kulturhavn", hvor der hvert år etableres en havnefestival med mange forskellige fritidsaktiviteter langs havnen. Den første Kulturhavn festival er netop gennemført her sidst på sommeren, og det blev en kæmpestor succes med mange spændende fritidstilbud, og faktisk havde man mellem 25.000 og 30.000 gæster over de 10 dage, festivalen varede.

Med dette arrangement har folkeoplysningen i København vist, at det er muligt at skabe liv i havnen, hvor de frivillige foreninger har inviteret borgerne til en mangfoldighed af udfoldelsesmuligheder midt i byen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Når jeg tager det op her under budgetdebatten, er det for at vise, at vi med en særlig indsats på det frivillige foreningsområde også kan være med til at skabe noget af det liv i havnen, som så mange efterlyser. Det har været en positiv oplevelse, at mange borgere, der har deltaget eller overværet nogle af aktiviteterne, spontant har givet udtryk for deres glæde ved arrangementet og spurgt, om det kommer igen næste år.

Et af målene med havneprojektet har været at vise Københavns Havn som et aktiv for byen, hvor borgerne kan få adgang til et helt nyt og spændende aktivitetsområde midt inde i København.

Samtidig har det været målet at tilbyde aktiviteter i København til de familier, der er hjemme i sommerperioden, og til de mange gæster, der besøger København. Skal denne aktivitet kunne fortsætte i de kommende år, kræver det en ekstra indsats, også økonomisk, på det frivillige foreningsområde under Folkeoplysningen.

Jeg vil senere i Folkeoplysningsudvalget foreslå, at der udarbejdes en målsætning for udvikling af fritidsaktiviteter i havnen.

I forhold til bibliotekerne kan det ikke være nogen hemmelighed for nogen, at mange af vore biblioteker er i yderst forfalden stand. Der er sat gang i forbedringen af dette, men vi skal øge takten, så bibliotekerne fortsat kan være det naturlige mødested og tilbud om information, viden og oplevelse.

Bibliotekerne er stadig det mest benyttede af vore kulturtilbud og er med deres brede tilbud til både børn, unge og voksne et vigtigt led i information og uddannelse og i borgernes demokratiske og socialt-kulturelle liv.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Bibliotekerne skal bevare deres traditionelle rolle som bogudlånere, men de skal også have mulighed for at udvikle sig og leve op til nutidige og fremtidige krav om udlån af andre medier og om at være informations- og servicecentre med al den nødvendige IT-hardware og software til at tilfredsstille fremtidens brugere.

Kun ved at sikre bibliotekernes mulighed for at leve op til begge roller kan de fastholde deres brugere. Det kræver midler til personale, til efteruddannelse, til materialeindkøb, til investeringer i teknologi og til vedligeholdelse af de fysiske rammer.

Vi skal også løbende være opmærksomme på, om kapaciteten er korrekt i forhold til befolkningsunderlaget i de enkelte bydele. Og ikke mindst skal vi have besluttet anlæg af et nyt hovedbibliotek i tidssvarende og rummelige rammer til erstatning for den nuværende snærende løsning i rammer, der oprindeligt blev bygget til et andet formål.

I forbindelse med børnekulturen er det vigtigt, at vi støtter den aktive indsats for at give byens yngste borgere kulturelle tilbud og oplevelser. Derved vænner vi børnene til fra helt små at udnytte de mange tilbud om kunstneriske og kulturelle oplevelser. Vi skal sikre, at der er tilbud både i lokalområderne og centralt, så kulturtilbuddene bliver en naturlig del af hverdags- og fritidslivet for alle børn uanset den kulturelle og sociale baggrund.

Og vi skal sikre, at de professionelle udøvere inden for alle fagområder har tilstrækkelige midler og de rette rammer til at løse denne opgave.

Vi har i København et meget bredt udbud af teatre. Vores teatre har ikke helt de samme betingelser, som teatrene i provinsens landsdelsscenebyer, men det er dog med de seneste

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

aftaler og kontrakter lykkedes at sikre eksistensen af en række teatre og spillesteder, der tilsammen dækker et bredt område fra det folkelige, flotte og spektakulære, til det mere smalle og udfordrende.

Der er stadig en stor forskel i eksistensbetingelserne for de forskellige formelle grupperinger af byens teatre, og det bør overvejes, om der ikke skal arbejdes på at udligne disse forskelle, så udøverne sikres ensartede rimelige vilkår.

København skal i sin tilskudspolitik sikre, at også teatre uden for de nuværende kontraktbavere inden for Det Storkøbenhavnske Teaterfællesskab og De Små Storbyteatre har bevågenhed. Der findes en række mindre spillesteder, grupper og scener, som vi må holde øje med, så den nuværende fordeling af midler ikke bliver en hæmsko for forandring og udvikling.

En udvidelse af den i 2001 etablerede udviklingspulje kunne være en af mulighederne for at sikre en fortsat yderligere fornyelse på området.

Når dette er sagt, skal vi dog også have modet til både at vælge og vælge fra. Vi skal stå ved vore valg og prioriteringer og ikke i populismens navn forfalde til at sprede de begrænsede midler så bredt ud, at de mister deres effekt. Dette gælder ikke kun på scenekunstens område, men på hele det kulturelle område.

Martin Günter (F): Det kan jo virke næsten blasfemisk, når man i forlængelse af især den lange socialpolitiske tale, jeg vil ikke sige jammerstrøm, der har været her fra talerstolen, fordi der er jo god grund til den tale, at man så begynder at tale om dette område, som Finn Rudaizky og Mona Heiberg har været inde på, altså noget så overflødigt som kultur og idræt og fritid.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Men det overflødige er jo som bekendt noget af det mest nødvendige her i livet, og vi kan ikke blive ved med at tage spørgsmålet om vores fritid ud af den politiske og budgetmæssige debat, som det er sket i årevis.

Lige før sommerferien traf Borgerrepræsentationen en af de vigtigste beslutninger for københavnernes fritid, som der længe har været truffet, nemlig beslutningen om at omstrukturere idræts- og kulturinstitutionerne, KI og KUC. Den ydre anledning syntes at være en del uheldige episoder, der har udspillet sig inden for disse organisationer de seneste år. Men i virkeligheden så har der længe været brug for at sætte lyset på idræts- og kulturudbuddet i København, idet både KI og KUC har udviklet sig efter knopskydningsprincipper i de seneste årtier.

Derfor er det vigtigt, at vi nu får nogle moderne organisationer, som er gennemsigtige, som har en rationel opgaveadskillelse og opgavevaretagelse, som har et stærkt element af brugerstyring, og som kan påtage sig de udfordringer og den fornyelse, som det politiske niveau givetvis vil kræve i de kommende år.

I SF ser vi frem til, at der i løbet af september måned fremkommer et udkast til den nye organisatorisk struktur på de her områder. Vi oplever, at lederne i både KUC og KI nu er parate til at gå ind i den pålagte opgave. Det er en stor og vigtig proces, som kræver en del økonomiske ressourcer både til selve omstillingen og i det videre forløb, hvis der skal være mening i at tale om moderne organisationer og opdaterede faciliteter.

Kultur- og fritidsforvaltningen har således beregnet, at alene omstillingen af de 2 organisationer, at der er der til næste år i 2002 brug for 21 mill. kr., et beløb, som ikke hidtil har været nævnt i forbindelse med budgetlægningen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Hertil ønsker SF at føje et beløb, et stort beløb til renovering og udbygning af nuværende idrætsfaciliteter, så puljen ikke bliver mindre end de 30 mill. kr., som var til rådighed i år. Det kræver, at der afsættes yderligere mindst 20 mill. kr. til idrætten i år 2002.

Finn Rudaizky efterlyse SF's syn på idrætten. Jeg skal ikke gøre det store ud af det, jeg kan ikke forstå, at Finn Rudaizky skulle være i tvivl om SF's holdning til idrætten. Vi anser idrætten for at være en væsentlig faktor i samfundet, ikke mindst for børnene og de unge, og det er et arbejde herpå til stadighed, det vil være SF's opgave.

Et af de områder, som ligger under Kultur- og Fritidsudvalget er vedligeholdelsen af kommunale bygninger, herunder Rådhuset. Der er gjort en del på dette område de senere år, men meget bør gøres endnu. Rådhuset er en helt enestående bygning, som af mange arkitekter og kunsthistorikere anses for at være noget ganske særligt, et såkaldt Gesamt-kunstværk, det vil sige bygningskunstværk, som udtrykker en samlet idé fra yderst til inderst, fra kælder til spir. Martin Nyrop stod for alt fra facader til indervægge, fra møbler til lamper, og desuden valgte han selv såvel materialer som farver.

Det hus her det kan i år 2005 fejre 100 år, og derfor vil vi i SF gerne i år 2002 afsætte et pænt beløb til at sætte huset i stand, penge som der skal følges op på i de kommende år. Det er nødvendigt, selv om der også i de foregående år har været afsat et pænt beløb til dette formål.

Der har i sommerens løb været skrevet meget om en anden bygning i kommunen, nemlig cirkusbygningen. Kommunen købte bygningen i 1974 for at sikre, at københavnere og byens mange besøgende altid ville kunne få den bedste cirkus at se i en af de bedste bygninger til formålet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Desværre er det nu længe siden, at der har været cirkus i cirkusbygningen, og da forvaltningen skulle udarbejde udbudsmateriale til en kommende lejer af bygningen, og man skulle angive, hvad bygningen fortrinsvis skulle bruges til, så havde man gudhjælpemig ikke fundet det nødvendigt at nævne, at bygningen også kunne anvendes til cirkus. Det er der nu rådet bod på, og efter at have haft lejlighed til forleden dag at få en rundvisning i Cirkusbygningen, er jeg overhovedet ikke i tvivl om, at vi her står med en helt særlig bygning og dermed også en helt særlig forpligtelse til både at bevare bygningen og til at prøve at få cirkus tilbage hertil.

I stedet for at tænke på at sælge Cirkusbygningen eller bare at kræve, at den skal give overskud, skulle man derfor hellere gå den modsatte vej. Vi bør afsætte penge til, at cirkus kommer tilbage til Cirkusbygningen. Vi giver her i kommunen penge til at holde mindst 25 teatre i gang, og jeg kan forstå, at Socialdemokratiet vil støtte endnu flere teatre, som Mona Heiberg for et øjeblik siden sagde i sin tale her, København skal i sin tilskudspolitik sikre, at også teatre uden for de nuværende kontrakthavere inden for det storkøbenhavnske teaterområde, og de små storbyteatre har bevågenhed. Der er altså ikke grænser for, hvor mange teatre, vi skal have i København.

Efter min mening der burde der afsættes penge til, at der skal spilles cirkus i Cirkusbygningen 50 dage om året. I øjeblikket bliver der ikke givet én krone på det kulturelle budget til cirkus. 3 mill. kr. vil kunne klare dette, tænk over det.

Mona Heiberg nævnte her biblioteksområdet, og at der kunne være brug for et nyt hovedbibliotek. SF har været med til i Kultur- og Fritidsudvalget på budgettet for år 2002 at få afsat

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

et beløb til projektering af et nyt hovedbibliotek. Vi er helt enige i, at med de ting, som kræves af et tidssvarende hovedbibliotek, er det vigtigt at komme i gang og få istandsat en projektering og gerne en konkurrence om et nyt hovedbibliotek.

Finn Rudaizky nævnte i sit indlæg billedkunsten. Det ville være fristende her at kommentere Finn Rudaizkys bemærkninger til Kulturfondens indkøb af billedkunst. Finn Rudaizky har det snobbete standpunkt, at almindelige mennesker og dermed almindelige politikere ikke kan se, om billeder er gode eller dårlige, det må vi have eksperter til, siger han.

Heri tager Finn Rudaizky fejl, og det tror jeg, et flertal her i Borgerrepræsentationen vil fortælle ham på torsdag. Derfor vil jeg ikke bruge tid på det her.

Jeg vil derimod til slut sige nogle få ord om boligsituationen i København. Efter indgåelse af aftalen om "boliger til alle" lige før sommerferien, så har nogle partier herinde villet slå sig op på, at denne plan ikke løser boligproblemerne i København. Det er så sandt, som det er sagt, det havde ingen af aftalepartierne troet eller forestillet sig. Men det løser da heller ikke nogen problemer at stå stille og sende ønsker og bønner op i himlen om, at nu skal der bygges billige boliger til alle.

Hvis det umiddelbart var muligt, hvem ville så være imod det. Problemet er imidlertid, at der ikke er noget, der hedder at bygge billigt forstået på den måde, at prisen vil kunne konkurrere med det ældre boligbyggeri. Derfor må vi bygge, også selv om prisniveauet er højt på nuværende tidspunkt. Dette er en forudsætning for at få boliger til rimelige priser på et senere tidspunkt.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Det eneste, der er helt sikkert, er, at hvis vi ikke bygger, så øger vi bolignøden, og vi får udskudt det tidspunkt, hvor der igen bliver gode boliger til rimelige priser for almindelige københavnere.

Det værste ved boligsituationen er imidlertid, at bygherrerne i byen prøver at udnytte situationen og presse kommunen til at gøre ting, som man ellers aldrig ville gøre. Man kan jo bare ansøge om at bygge et eller andet sted, hvis man gerne vil bygge boliger. Men vi ser i sagen om Kommunehospitalet og Daells Varehus, at bygherrerne kræver modydelser for at opføre boliger i form af at få større erhvervsarealer andre steder. Både forvaltningen og det politiske flertal i kommunen giver efter for bygherrernes krav.

Det groveste eksempel herpå vil vi måske snart se på Østerbro. Som modydelse for at bygge såvel udlejningslejligheder som ungdomsboliger i Ørestaden, har et firma krævet at få ret til at nedrive ca. 100 lejligheder på Australiensvej, så Maersk Data kan udvide sin bebyggelse ude på Lyngbyvejen. De ca. 150 beboere i lejlighederne på Australiensvej tages således som gidsler i bolignødens navn.

Dette er en uhørt udnyttelse af bolignøden i København, som forvaltningen i kommunen er parat til at spille med på med den argumentation, at der kommer endnu flere nye og moderne boliger, end der nedrives ældre og umoderne boliger.

Jeg spørger, hvad fanden har lejerne, undskyld, hvad har lejerne på Australiensvej gjort, siden de ikke skal have byfornyset deres lejligheder, men i stedet tvangsforflyttes, så Maersk Data kan udvides. Alt sammen under påskud af at ville gøre noget ved bolignøden, idet man tilbyder at bygge boliger i Ørestaden.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Hvis man vil bygge boliger, så gør det, men kommunen skal ikke hjælpe bygherrerne med at udnytte bolignøden ved at imødekomme deres ønsker om modydelser, når der skal opføres boliger.

Boligsituationen kan ikke undgå at blive et hot emne i den kommende valgkamp, og derfor vil spørgsmålet om at bakke bygherrerne op, når de kræver modydelser for at bygge boliger, også blive et hot emne. Københavnerne skal vide, at der er partier, som ikke lader sig presse af bygherrerne, og heriblandt ikke mindst SF.

Vi vil gå til valg på at neutralisere de borgerliges og socialdemokraternes stadig større lyst til at efterkomme bygherrerens krav om modydelser, når der skal bygges i København. Vi vil afsløre alle forsøg på at udnytte bolignøden til at opnå gevinster på andre fronter.

Vi vil afsløre de politikere og partier og den forvaltning, som under venstreborgmesteren Søren Pinds ledelse er i gang med at gøre modydelser til bygherrer til en helt almindelig del af byggeforvaltningen i Københavns Kommune.

Jens Kjær Christensen (Ø): Jeg skal først gøre en indrømmelse, den tale, som ligger på jeres bord, det er rigtigt, den er jo afleveret, så derfor ligger den på jeres bord.

Den anden er selvfølgelig, at den også er udsendt på nettet.

Så kommer jeg til en bekendelse, jeg har ikke tænkt mig at læse den op, fordi det forekommer rimelig tåbeligt, ja, Peter Skaarup klapper, men han ved jo ikke, hvad der er i vente i stedet for.

Se sagen er jo den, at det er jo en fuldkommen tåbelig fremgangsmåde med voksne mennesker, at når man kan meddele sig ganske almindeligt og sidde i fred og ro over en kop kaffe og

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

læse og dog prøve at forstå, hvad nogle af ens politiske, idiotiske modstandere, som de jo altid er, hvad de egentlig mener, ja, så virker det tåbeligt, at man skal stå her time efter time og læse op af disse taler.

Jeg kritiserer ikke dem, der har været på talerstolen indtil nu, det er skam meget vanskeligt at stå og læse noget så rimelig kedeligt op, som stoffet har præsenteret sig. Man kunne forstå, hvis der var tale om et egentligt eventyr, en rigtig god historie, men det er der jo ikke. Det er et underligt forsøg på at fortælle, hvor fremragende man selv er her i valgåret, og i øvrigt hvor rimelig tåbelig resten af forsamlingen er.

Det kommer man jo hverken nogen vegne med, og det har i øvrigt ikke en pind med de egentlige budgetforhandlinger at gøre, som Borgerrepræsentationen ganske snart uden for dette lokale går i gang med.

Men til sagen, Peter Skaarup, jeg skal ikke spare Dansk Folkeparti for et par kulturpolitiske betragtninger, for det trænger specielt Dansk Folkeparti til. Så det kan dog være, at det ikke bliver spildte ord på Ballelars det her.

Først må man konstatere, at med de taler, der var, altså hovedordførertalerne i torsdags, var det meget begrænset, hvor mange af talerne, som overhovedet berørte eller nævnte kulturområdet. Jeg kan her kreditere Enhedslisten selvfølgelig selv og derudover Det Radikale Venstre og til en lille dels også Socialdemokratiet. Men ellers var det ganske tyndt i betrækket. Hos SF stod der vist ikke en linie, og derfor tror jeg, spørgsmålet tidligere kom fra Mona Heiberg til SF, ja men hvad mener I overhovedet. Jeg tror godt, jeg ved, hvad SF mener, det tror jeg også godt, Mona Heiberg ved. Men det er rigtigt, der stod ikke noget, og dermed er signalværdien, vægten af det, man

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

kommer med til budgetforhandlingerne, selvfølgelig svækket af på kulturområdet. Det er logisk. Det gjorde vi heldigvis ikke.

Men dem der så udtaler sig, der må man så sige, at det er jo klart f.eks. at de borgerlige partier næsten ikke siger et pip, og det kan man altså godt forstå, fordi så skulle det jo afsløres for den undrende befolkning, at de borgerlige partier i Kultur- og Fritidsudvalget har stemt for, at der skal foretages besparelser i næste års budget på biblioteksområdet, på folkeoplysningsområdet og inden for KUC-området. Det sidste kan man med den almindelige hadefulde holdning, det borgerlige har til selvaktiviteter, godt forstå. Men jeg forstår ikke folkeoplysningsområdet og slet ikke biblioteksområdet.

Derfor tier man sandsynligvis og håber, at den går.

Til gengæld prøver man at mene noget om eliteidræt, og nu springer jeg i teksten. Kramer, overborgmester, sagde, det skulle være kulturår hvert år. Det er sådan en rigtig socialdemokratisme, altså ja men hvad betyder det, det er en gang gummi det der, hvad ligger der i det. For hvis Kramer tænker på de udvendige store projekter, hvor han lige får lov til at klippe en snor over og får en ekstra gratis billet og så bagefter er det i øvrigt glemt, og vi kører videre til næste snoreklipping, så er der jo ikke meget substans i det.

Venstre har en helt anden vinkel på det her med elite og kultur, for det er det eneste, de skriver noget om, det er nemlig noget om eliteidræt, de skriver intet om basisidræt, Søren Pind fortæller intet om basisidræt.

Til gengæld vil Søren Pind jo som overborgmestercandidat, selv om det er der ikke noget, der hedder, men som kandidat til Borgerrepræsentationen gerne stille sig i gamle hærføreres sted. Prøv engang at høre hvad han egentlig sagde.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

"Venstre går ind for et tæt samarbejde mellem byen og de, der kan levere den store inspiration og fællesskabsfølelse, der altid er ved storslåede bedrifter, overraskende sejre og drømmen om at skabe det ypperste."

Jeg ved ikke altså, om det er et citat fra en af vore gamle latinske fædre her, men man står næsten ude på slagmarken og iagttager slaget, der bølger frem og tilbage. Det er tyndbenet overfladesnak, når det kommer til stykket.

Lad os så gå til idrætsanlæggene, alle er åbenbart enige i, at de befinder sig i en grumme dårlig tilstand. Derfor er der selvfølgelig heldigvis allerede nu store chancer for, at det lykkes at afsætte en idrætspulje til næste år til renovering, måske også indeholdende nyanlæg. Det er kun godt, fordi situationen er katastrofal, det er stadig væk med bæven, man åbner JPKøbenhavn om morgenen, for hvornår står der om et nyt anlæg, som er blevet lukket ned på grund af risiko for folks liv og helbred ved, at de får beton ned i hovedet.

En ting er det, at de har det dårligt anlæggene. Noget andet er, at der er for få af dem i forhold til det behov, der faktisk kan konstateres i byen. Der er rift, der er ganske stor rift om de tider, man kan få både i haller og på udendørsbaner.

Til det vil jeg lige tilføje, at i en sådan pulje skal man altså også tænke ind selve problematikken omkring fodboldbaner, for med den beslutning, som Borgerrepræsentationen foretog lige før sommerferien angående en omorganisering af Københavns Idrætsanlæg og KUC og skabelse af en fælles portal til hele idrætsområdet og dermed inddragelse af de fodboldskolebaner, som naturligt ligger ved skolerne, og de banefaciliteter, som er rundt i vores parker, altså knytte dem sammen i et system for at få et overblik og en bedre udnyttelse.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Men når man gør det, så sker der altså noget andet, så sker der også det, man vil konstatere, at muligvis og ikke blot muligvis, sandsynligvis er standarden i vedligeholdelse på skolebanerne ringere, end det er i KI. Det er måske kommet bag på nogle, som måtte mene, at KI's baner er meget dårlige, men det er sandsynligvis fakta.

Så det betyder selvfølgelig noget, hvis man skal have en rimeligt høj ensartet standard og kvalitet, er det også udgiftskrævende her. Jeg har tilladt mig at prøve at undersøge, hvad det faktisk ville koste, hvis man med alle de baner, vi kommer til at få, egentlig ville prøve via tekniske hjælpemidler etc., baneomlægninger, og hvad ved jeg, at hæve standarden på vores fodboldbaner. Det kan lade sig gøre selv endda med det alt for høje belastningsniveau, som i dag eksisterer, og det vil sige, banerne får for lidt tid til at ligge og slappe af. Men det kan lade sig gøre for et ikke særlig stort millionbeløb. Det er så et valg og dog en diskussion, som jeg også mener, at budgetpartnerne må tage med ind i forhold til de servicetilbud, som idrætten repræsenterer, og hvor eller ikke den ting er god nok, banestandarden.

Eliteidræt var jeg lidt inde på før, men jeg vil godt sige lidt mere, for det ser tydeligt ud både hos Venstre og Socialdemokratiet, som om man har en drøm, en drøm der hedder, at man kan sælge sine idrætsanlæg til private idrætsaktieselskaber, som så gør, at vi får de forrygende store oplevelser. Men det er jo klart nok, at det er en rimeligt tåbelig handling at foretage sig, når udgangspunktet er, at vi ikke har tilstrækkeligt med anlæg.

Enhedslisten ønsker principielt slet ikke at gå ind på den slags overvejelser, men jeg siger, hvis vi skulle, så måtte den klare forudsætning være, at brugerne af de nuværende idrætsanlæg

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

får bedre vilkår, end de har i dag. Og hvordan den kabale skulle gå op, når man tager i betragtning, hvor lidt areal, frit areal der er i Københavns Kommune til at bygge idrætsanlæg, ja, så ser regnestykket altså vanskeligt ud. Det glæder vi os meget til at få forklaringen på, hvordan det kan gå op i en højere enhed.

Et andet element er diskussionen mellem breddeidræt og eliteidræt, det kommer vi jo tilbage til senere på året. Heri ligger jo dybest set også den fortsatte evige diskussion om den idrætspolitiske redegørelse, hvad er det for nogle målsætninger, vi skal fastsætte i de kommende år.

I dag er fokus meget på de unge, børnenes og de unges udfoldelsesmuligheder, og principielt også på de ældre i lokalområderne. Det vil med andre ord sige, alle de grupper, som er ikke særligt mobile. Der har strategien jo været at prøve at kreere, skabe lokale idrætsanlæg, som lokalbefolkningen skulle benytte, uden at de skulle ud over de store afstande.

Men eliteidrætsdiskussionen, på en eller anden måde kommer ind her i den udstrækning, at man forestiller sig, at der skal bruges kommunale penge på private idrætsaktieselskaber. Det sker jo mange steder, og vi kan jo læse hver dag, eller hver dag kan vi vende et nyt blad i historien om Farum og Lyngby i øjeblikket.

Den historie om en fusion, om en tops opfattelse i forhold til en basis er jo lidt interessant. For det kan jo udmærket vise sig, at det ikke er så enkelt endda dette forhold mellem idræt og breddeidræt, når det kommer til virkeligheden. Den type eliteidræt, som er professionel erhvervsvirksomhed, og det findes, FCK er jo et eksempel, ikke, ja Farum bliver det jo også, ikke, den type kan godt have et modsætningsforhold direkte i forhold til den økonomiske støtte fra kommunerne, altså set i forhold til det, vi i mangel af bedre ord kalder breddeidrætten.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Enhedslistens indgangsvinkel er, at der, hvor kommunen er inde og skal bruge midler, der er det breddeidrætten primært, som skal plejes og pusles og passes.

Under idrætsområdet har vi i år lanceret en lille nyhed, og det er spørgsmålet om de foreninger under det, der hedder hovedområde 2 i folkeoplysningsloven. Det kan være idrætsforeninger, det kan være spejdere og alt muligt andet, som får tilskud via folkeoplysningsloven, altså via Folkeoplysningsudvalget.

Vi har kunnet konstatere, at samtidig med ganske fornuftigvis det offentlige stiller skrappe og skrappe krav til regnskabsaflæggelse, og det er ganske fornuftigt, så betyder det også en øget byrde i de her foreninger, når man kigger på, hvor mange af de tilskuds penge, de egentlig får, der går til det, der er formålet. Formålet for de frivillige idrætsledere det er at lave indholdet. Jeg siger ikke, at de ikke er ansvarlige for regnskabet, men man bruger penge altså også til disse stigende revisorudgifter.

Derfor foreslår vi, at der afsættes en pulje, det kan man så diskutere, hvor stor den skal være, hvor man går ind og er med til at finansiere disse revisorudgifter. Det hænger jo sammen med, at man til stadighed vil stille stigende og skærpede krav til, hvordan man aflægger regnskab.

Bibliotekerne ligger Enhedslisten meget på hjerte. Der er allerede sagt meget fornuftigt her fra denne talerstol, så jeg vil begrænse mig til at sige, at vi mener, det er absolut nødvendigt, at der i år 2002 bliver afsat en pulje til renovering.

Derudover har vi også på vores ønskeliste spørgsmålet om en øget åbningstid for bibliotekerne som sådan.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Nu kommer jeg så til en meget alvorlig en faktisk. Lars Hutters ved jo udmærket godt, at vi i flere år har stillet forslag om at komme i gang med det projekt, der handler om at lave et fælles bibliotek, Vigerslev Bibliotek og Folkebiblioteket på Kirsebærhavens Skole. Det hænger i øvrigt sammen med, at der sker udbygninger på selve skolen. Det er et meget visionært projekt, som i øvrigt ligger i et af de områder, som af nogle ofte betegnes som nedslidt og uden rigtige fælles faciliteter.

Det kan siges om selve biblioteket, at det er i en meget dårlig stand. Der er ingen handicapadgang, og det gælder i øvrigt også andre af vores bibliotek, men dette bibliotek har heller ingen handicapadgang.

Det andet er, at det er et visionært projekt i den, hvor man fjerner skillemurene og skillegrænserne mellem folkebibliotek og skolebibliotek. Det kan man kun, når de lokale parter faktisk er interesserede og oppe på mærkerne.

Den tredje ting det er, at der ved en sådan ombygning faktisk ville blive skabt plads og rum for lokalbefolkningen til alskens muligheder for at udfolde kultur, mødeaktivitet osv. Der er meget dårlige fællesfaciliteter ude i området.

Så derfor er det, at jeg vil sige, at vi lægger endog meget stor vægt på, at der nu bliver truffet en beslutning om at gennemføre dette projekt. Vi har selvfølgelig i vores projektforslag afsat de nødvendige projektmidler til det, og det håber vi, og siger vi altså ikke blot meget, men vi forventer, at vi nu kommer i gang med det. Alle partier kender projektet, og jeg har ikke hørt om noget parti, som ikke støtter dette fremragende projekt i et byområde, som virkelig trænger til det.

Så har vi, og nu strammer det til, stillet en lang række forslag oppe i vores budgetforslag, som også er finansieret, det

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

kan være, der er andre parter, der er utilfredse med vores finansiering, men det er nu lige meget, de er finansieret.

Den rytmiske musik har udvalget selv ordnet i sin tid, Kultur- og Fritidsudvalget, i de år, der er gået. Det er lykkedes at skabe flertal for, at der faktisk i dag bliver givet flere penge til det rytmiske område og også til regionale spillesteder. Jeg ved godt, Preben Møller er meget imod det, det fortalte han her i torsdags. Men det er der altså et bredt flertal, der faktisk støtter.

Vi er også klar til at indlemme endnu et nyt regionalt spillested, i den udstrækning vi ser, der bliver mulighed for det, det vil sige, at Statens Musikråd også vil være med, for de skal være med i sådan en forretning, og det er jeg sikker på, at det kommende Kultur- og Fritidsudvalg også ud af den budgetramme, der eksisterer, sagtens kan finde ud af.

Børnekultur er blevet nævnt, ja, der mangles penge på dette område. Vi har jo forskellige børnekulturhuse rundt omkring, og de er ved at komme i gang som knopskydninger uden særlig meget budget osv. Mona Heiberg gav en udmærket beretning om det tidligere, så det er der ingen grund til at køre rundt i.

Værkstedsfaciliteter og vilkår for bildende kunstnere har det noget med Københavns Kommunes ansvar at gøre, ja, det har det, vi er Danmarks største by, vi er sådan en lille international by. Vi har nogle voldsomme forpligtelser, det er næsten ikke til at finde altså en kunstnerbolig eller atelierbolig, som er finansieret af det offentlige her i byen, det er faktisk sandheden.

Derfor har vi også tilladt os, jeg skal ikke udtale mig, om det er Kulturfabrikken, der bør sættes i fokus, men det kunne meget vel være Kulturfabrikken ude på Amager. Men vi har afsat midler til værkstedsfaciliteter til bildende kunstnere.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Gavlmalerier har vi jo slået os på nu i flere år. Nu kom der en lille en ekstra med ude på Vesterbro, men det var et resultat af, at kommunen havde været ude og bruge 10 mill., så nu var det gået helt galt. Så der fandt vi så lige 250.000 af anlægsmidlerne. Sådan er livet.

Forslaget er stadig væk, det koster lidt mere at lave et nyt gavlmaleri, og vi mener, at den tradition er faktisk gået i stå i denne periode, og vi mener, at det er en måde ikke blot at dekorere, men at stille byen ud og den arkitektur, vi har oplevelsesmæssigt i forhold til os selv, der bor her og de mennesker, der besøger os i byen.

Lokalradiostøtten bliver med det nuværende budgetforslag, den er på 300.000 kr., nu kan jeg mærke, jeg går ned i petitesserne, vil nogle sige, men den bliver taget fra med ret radikale konsekvenser. Der tror jeg, jeg måske kan få støtte fra Preben Møller i øvrigt. Vi vil stille forslag om, at de 300.000 kr. bevares.

Lokale kulturarrangementer er jo et spørgsmål, som får endnu mere vægt, fordi bydelsrådene nu ophører deres virksomhed pr. 1. januar. Hvis der er et område, hvor bydelene faktisk har prøvet at skrabe penge sammen til at lave aktiviteter, så er det inden for det brede kulturområde.

Pengene bliver jo ført tilbage til Kultur- og Fritidsudvalget til det kommende Kultur- og Fritidsudvalg, og vi mener og har set, at der er behov for at øge den bevilling, der allerede ligger i Kultur- og Fritidsudvalget for at sikre, at alle disse fremragende arrangementer finder sted ude i bydelene under inspiration og under udøvelse af de lokale netværk.

Udviklingspuljen har fået et hak, Mona Heiberg var inde på den tidligere, den har fået et ekstra hak i det budgetforslag,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

som foreligger her, men vi vil med milde øjne kigge på, at man skulle lægge mere ind i den.

Dog mener jeg, at diskussionen om teater virker noget omsonst, når man ved, og det ved Mona Heiberg ganske glimrende, at mange af de eksisterende teatre, og specielt de teatre, som vi direkte finansierer sammen med Kulturministeriet, ikke har de bedste arbejdsvilkår. Der ville jeg mene, at det var en væsentlig opgave at sikre de teatre, som man finder virkelig bidrager til byens udvikling, tankens udvikling, oplevelsens udvikling, at det er det, man sætter fokus på, og det er dem, man bevilger ekstra midler til.

Som alle kan forstå her, så går vi ind for plads til begejstring, mulighed for fordybelse og eftertanke, og det er det, den københavnske kulturpolitik forhåbentlig også kommer til at handle om i de her budgetforhandlinger, vi nu skal til at gå i gang med. Så vi ser frem til, at der faktisk kommer via disse budgetforhandlinger til at ske et kulturelt løft af København.

Bente Frost (V): Der kommer tilsyneladende flere penge til den københavnske folkeskole. Det må være utrolig svært for borgerne i København og sikkert også i alle andre kommuner ud over landet at følge med og at forstå, hvad der sker med budgettet for de kommende år.

I København har vi på alle områder måttet spare voldsomt på vitale områder for at få budgettet til at balancere. Inden for skolevæsenet blev der skåret bl.a. i lærernes undervisningstimer og i undervisningsmaterialer, i driftsbudgettet, og det blev pålagt os at spare 39 mill. kr. på anlægsbudgettet.

Nu er det valgår, og meget passende så finder overborgmesteren og hans politiske fæller i regeringen flere penge til København, så nu er opgaven at få disse mange

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

millioner brugt på den mest populære måde i forhold til vælgerens øjeblikkelige ønsker, eller rettere hvad pressen synes skal være vælgerens ønsker.

Inden for skolevæsenet ønsker overborgmesteren og skoleborgmesteren, så kan man jo spørge, om budgetforliget allerede er på plads, at bruge penge til IT-udstyr, undervisningsmateriale og skolemøbler, bedre legepladser osv. Det er de 39 mill. kr. fra anlægsbudgettet, som overborgmesteren og skoleborgmesteren har i sinde at bruge til disse ting. Alle vældigt gode områder, som trænger hårdt til mange penge.

Men vi synes ikke i Venstre, at det er så forfærdelig fornuftigt at bruge alle pengene på disse områder, og især er vi ikke enige i at bruge anlægsmidler til indkøb af materialer. Inden for de næste 10 år skal der skaffes 495 nye klasselokaler på grund af det stigende børnetal. Hver klasselokale koster i snit 3,3 mill. kr. i etablering, det vil sige, at der skal skaffes 1.633 mill. kr. bare til klasseværelser de næste 10 år. Og inden der er gået 10 år skal vi have 2 nye gymnasier, det vil koste ca. 400 mill. kr.

Der skal bygges en ny skole til specialundervisning af bl.a. handicappede børn, og i 2002 kan vi allerede se, at vi mangler at etablere 242 fritidshjemspladser.

Så kommer behovet for ombygning af faglokaler og ombygning af skolerne til de nye undervisningsmetoder i store time osv.

Jeg synes, at det er vigtigt, at de vedtagne handlingsplaner for udbygning af folkeskolerne og gymnasierne gennemføres så hurtigt som muligt. Det er nødvendigt for kvaliteten i vores børns skolegang, at vi afsætter midler til den fortsatte fornyelse og udbygning af skolerne.

Ungdoms- og Uddannelsesudvalgets forvaltning har med hensyn til de 39 mill. udarbejdet nogle tal til os med henblik på,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

hvordan det vil se ud med vores anlægsbudget og med at komme videre med vores handlingsplaner, hvis vi ikke bruger de 39 mill. kr. på anlægsbudgettet.

De siger fra forvaltningens side, at vi i øjeblikket er i gang med nogle meget store projekter, som beslaglægger næsten alle de årlige anlægsbevillinger, og de vil blive færdige her i løbet af 2002 og 2003. Hvis ikke vi har andre penge end de penge, der bruges til de meget store projekter, så vi kan komme i gang med projekteringen, så vil der komme en pause i udbygningstakten i de følgende år, og det vil betyde, at vi allerede i 2004 mangler 10 klasseværelser.

Derfor tror jeg, det er utrolig vigtigt, at man får de 39 mill. kr., der er tilbage til anlægskontoen og måske også til at lave nogle af de legepladser, men det er jo også anlægsmidler, der bruges til det. Det er i hvert fald hårdt tiltrængt. Mange af de steder, hvor man udbygger med fritidshjem og skoler, der er behovet for ombygning af legepladser jo meget stort.

Det er meget vigtigt, synes vi i Venstre, at denne udbygning af fritidshjem og skoler bliver fortsat. Det er utrolig vigtigt, at man også har plads til den ændrede struktur, der er på vej i folkeskolen, at man har mulighed for bygningsmæssigt at leve op til de nye fordringer, der kommer.

Det kan ærgre os, at morgenåbning ikke blev gennemført på skolerne, det havde været en serviceforringelse, vi synes, forældrene kunne leve med. Vi synes også, det er ærgerligt, at undervisningsministeren ikke snart finder ud af, at modersmålsundervisning, som i øjeblikket koster Københavns Kommune 9 mill. kr., at det kunne blive afskaffet, så vi havde flere penge til udbygning, men også flere penge til undervisningsmidler og undervisningstid. Vi synes, det er meget dårligt for kvaliteten i vores folkeskole, at vi hele tiden i

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

hvert fald de sidste 2 år har skåret på antallet af undervisningstimer.

Vi synes, det er spændende, at der kommer læseplaner inden for de enkelte fag, og at det nu vil blive lavet over hele landet. Mit håb er, at de bliver vejledende og ikke alt for rigoristiske, men det er selvfølgelig meget vigtigt, at man på alle steder i landet nøjagtigt ved, hvad børnene skal kunne på de enkelte klassetrin. Derfor så hilser vi også det velkommen, fordi det kan måske være med til at hæve det, som vi synes er utrolig vigtigt, nemlig kvaliteten i folkeskolen.

Vi skal snart behandle en handlingsplan for gymnasiet, jeg tror allerede, det er på torsdag, og i den handlingsplan vil det meget klart fremgå, at der trænges til meget store investeringer på gymnasieområdet. Vi havde møde forleden dag på Rysensteen Gymnasium, og jeg må da indrømme, at de sad ganske tæt de unge mennesker i klasselokalerne. Så kan det så undre en samtidig, at alle andre lokaler end klasseværelserne stod gabende tomme, men det er jo skolens problem.

Den sidste ting, jeg vil komme ind på er omkring idrætsfaciliteterne. Der var en artikel i et eller andet idrætsblad, hvor man gjorde opmærksom på, at det var meget vanskeligt for idrætsklubber at komme ind på de forskellige skoleanlæg især i sommerferien.

Jeg synes, det er ganske uanstændigt, og jeg håber på, at det arbejde med en fælles portal, som man er i gang med i Folkeoplysningsudvalget, vil være med til at åbne for udvidede samarbejde mellem idrætsklubber, KI og skolevæsenet, for selvfølgelig skal alle idrætslokaler og fodboldbaner og alt, hvad man har af idrætsfaciliteter på skolerne, stilles til rådighed for den samlede københavnske befolkning. Der er ikke noget, der hedder vores skoles fodboldbane, det er alle borgerne

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

i byens fodboldbaner. Det kunne måske også være med til at hæve standarden, som også Jens Kjær var inde på, hvis man fik dem ind under vedligeholdelsen i KI.

Men det er i hvert fald mit ønske, at vi meget snart får den ting bragt på plads.

Charlotte Wieth-Klitgaard (F): Nu er vi jo normalt i SF mægtig glade for genbrug, men når det kommer dertil, at hovedparten af ordførertalerne fra i torsdags snildt kunne have været genoptrykt fra sidste år, så tror jeg nok, at tendensen har taget overhånd. Der var nogle ordstillinger, der var nye, og det var der også visse sproglomster, der var, men problemstillingerne og de tykt flydende løfter uden hold i den ellers førte politik var deprimerende gammelkendte og slidte, udelukkende korrigeret af et par faktorer eller ti i vejret, fordi det nærtstående kommunevalg truer.

Men det klinger altså stadig væk hult, når parti efter parti beklager udsigten til grelle besparelser på skoleområdet, når de selvsamme partier med deres politik har været eksponent for netop de pågældende besparelser.

Det er selvfølgelig glædeligt, at en del af disse partier er begyndt at undsige den automatiske og forhadte 2 pct.s besparelse og så igen om tilfældigheden på tidspunktet, at den pludselig indsigt kan man kun gisne, eller er det virkelig nødvendigt.

Umiddelbart så ser det rigtig skidt ud for folkeskolerne her i Københavns Kommune, de besparelser, der lægges op til i budget 2002 kaldes floskelagtigt de værste i mange år. Mistanken om, at kniven, for nu at bruge i klicheerne, skal føres ekstra dybt i år, den er mere bestyrket for, at overborgmesteren så på et senere tidspunkt kan træde ind i processen iført den hvide

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

kittel og som den frelsende overlæge komme den lidende patient folkeskolen til undsætning. (Lars Hutters: Overborgmesteren er aldeles ikke overlæge). Nej, det kunne man måske ønske, han var, nej.

Er det måske lige netop den form for populisme, som Winnie Larsen-Jensen i sit indlæg taler om. Bl.a. så har Kramer i Politiken udtalt, at skolerne skal i front, og det gælder hele vejen rundt, flere timer, bedre bøger, nyt inventar skal gøre de københavnske skoler førende i begyndelsen af dette nye århundrede. Men igen det er også valgår, og skolerne er som altid et yndet profileringsobjekt. Man må sandelig håbe, at Københavns Lærerforening har ret, når de i deres seneste leder skriver, at den komedie med at træde ind som redningsmand for ulykker, man selv har forvoldt, den er der ingen, der hopper på længere.

Men hvor absurd Socialdemokratiets strategi end virker, så står én ting fast, skolerne er i en sådan forfatning, at der ikke er plads til fine følelser. Vil man skolerne det godt, så må man nøjes med at glæde sig over, at selv gennemskuelige manøvrer med stor sandsynlighed vil tilføre området tiltrængte midler.

Besparelsens omfang i sig selv er nærmest karikeret.

Lærerressourcerne er der i forvaltningens oplæg peget på besparelser, der omregnet til fulde lærerstillinger vil betyde ca. 85 færre lærerposter eller svarende til det, som Enhedslisten nævnte i deres budgettale, en lukning af de 3 skoler i Indre By.

Dertil kommer alle de sædvanlige dårligdomme i form af manglende eller klart utilstrækkelige midler på områder som vikardækning, undervisningsmidler, undervisning af tosprogede elever og IT.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Oveni er der så kommet den ekstraordinære besparelse på anlæg på 39 mill. kr., som området i foråret blev pålagt, da sorte skyer øjensynligt trak hen over kommunens økonomi. De sorte skyer er nu trukket så langt væk, at Uddannelses- og Ungdomsudvalget på et af vores sidste møder fik lov til at lege øvelsen, hvad ville vi tænke os at bruge pengene til, i så fald vi fik dem igen.

Her var der ikke enighed. Socialdemokratiet og Enhedslisten øjnede muligheden for at lege velgørere med en række sympatiske og også hårdt tiltrængte forslag fra bøger til IT-kørekort til lærerne.

I SF mener vi, at beløbet skal føres tilbage til anlægsinvesteringer, for som Jens Johansen så rigtigt sagde det i hans ordførertale for SF, så opererer man altså ikke med ventelister til 1. klasse. Og hjemklasseprincippet, hvor den enkelte klasse er sikret et fysisk udgangspunkt, er for SF ganske ufravigeligt.

At de københavnske skoler ligefrem heller ikke er forkælet med bygningsstandard er vist heller ikke noget umuligt postulat. Hver eneste gang en landsdækkende tv-kanal skal dokumentere manglende vedligeholdelse og forhistoriske undervisningslokaler, så kan man være ret sikker på, at de er taget ind på en københavnsk folkeskole for at filme.

Ved afstemningen om sidste års budget blev der vedtaget en hensigtserklæring om, at ikke kun skoler med stor stigning i elevtallet skulle renoveres, men også skoler, der ikke har dette demografipres for at undgå den såkaldte A- og B-skoleproblematik og for at sikre en kvalitetsudvikling af alle skoler. En hensigtserklæring, som er gået igen i den sidste vedtagne perspektivplan her fra Borgerrepræsentationen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Skal det ikke blive ved hensigten alene, så er også her et oplagt anlægsinvesteringsobjekt. Det lyder måske som noget fra småtingsafdelingen i den sammenhæng, men helt ærligt er det særlig milleniumsagtigt, at elever omkring på skolerne går rundt og holder sig en hel dag lang i skræk for at benytte sig af de uhumske gårdtoiletter, som man også stadig væk kan finde på en del københavnske skoler.

Hvis der på skoleområdet ved årets slutning findes mange ubrugte anlægskroner, så må det skyldes en overdreven brug af et forsigtighedsprincip i forhold til investeringer, der er nemlig et objektivt identificeret behov for forbedringer over alt.

At forbedre driftssiden på skolerne ved at skære i anlægsmidlerne, eller kald det bare at udskyde anlægsmidlerne, det svarer fuldstændig til at lade hunden æde sin egen hale. Det er ikke holdbart, at eventuelle løft på driftssiden sker på bekostning af helt nødvendige anlægstiltag. Området trænger til generelt løft, og for SF er det målet at få varige forbedringer på skoleområdet, selv om det måske sikkert vil være vanskeligt på grund af modviljen mod i slutningen af en periode at lægge bindinger efter valget på en ny Borgerrepræsentation.

Men vedvarende løsninger er jo den eneste vej, hvis der skal bare være et minimalt hold i alle de afgivne skoleløfter. Det er simpelt hen ikke værdigt, at et udvalg med en samlet budgetramme på over 3,5 mia. kr. år efter år skal skændes om eksempelvis sølle 5 mill. kr. til undervisningsmidler eller 6 mill. kr. til vikardækning. Det er tidskrævende, og det er dumt, og det giver hverken skoler eller forvaltning optimale muligheder for planlægning eller ressourceanvendelse.

SF håber igen i år, og det er ikke genbrug fra sidste års tale, at det er sidste gang, at helt nødvendige penge til undervisningsmidler skal hales hjem ved hjælp af ønskelister.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

På vikarområdet ser SF gerne, at behovet for en omorganisering undersøges. Forvaltningen har dokumenteret en stor variation i forbruget af vikarer, og måske vil etableringen af lokale vikarkorps give en bedre vikardækning skolerne imellem. Mulighederne bør i hvert fald undersøges.

Endnu mere uværdigt end den evige kamp mod småbeløbene er der igen i år ikke fra Økonomiudvalgets side udmeldt tilstrækkelige midler til at sikre udbygning af den vidtgående specialundervisning. Hvorfor ikke, er der nogen, der betvivler, at behovet er der. Dette års lånegaranti var en redning, ikke en holdbar vej, eleverne skal efter SF's mening medtages i demografimodellen.

Men selv i den værste grus så er der jo altså plads til at glædes, og det gør vi i SF bl.a. over, at det i forbindelse med sidste års budget lykkedes os at få afsat midler til forsøg med madordninger på skolerne. Godt hjulpet på vej af finanslovsaftalen ser forsøget nu ud med tiden at kunne blive en permanent serviceforbedring til elever og madpakkesmørende forældre.

Vi glæder os i den forbindelse ekstra over Socialdemokratiets interesse i forbindelse med renovering og udbygning af skoler, samtidig at undersøge mulighederne for etablering af ordentlige spisefaciliteter for eleverne. Endnu et eksempel på, at det ikke er visioner eller projekter, det skorter på, hvis de københavnske folkeskoler skal gøres tidssvarende, skal i front med overborgmesterens ord igen, og at anlægsmidlerne også her er mere end anvendelige.

Glæder os, det gjorde vi også over afslutningen på fritidshjemsstrejken og det resultat, vi i den forbindelse nåede frem til. Ved udvikling af lokale konkrete samarbejdsprojekter skoler og fritidshjem imellem, lærere, forældre og pædagoger

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

imellem i dialog og i en fælles helhedsforståelse, så skaber vi grundlaget for at befordre børnenes alsidige udvikling og læring.

I vores samtænkning er skole og fritid ligestillet. Det engagerede og disciplinerede skolearbejde og udfoldelserne i frirummet komplementerer hinanden.

Det er ikke antallet af store forkromede projekter, der udgør succeskriteriet i SF's politiske verden i den forbindelse, men i langt højere grad det faktum, om det lykkedes at få gang i hverdagens samarbejde over alt i byen på alle fritidshjem og skoler, og om samarbejdet er tilrettelagt på en sådan måde, at alle børn, måske især de børn, der har det sværest, får direkte glæde af det.

I den forbindelse kan vi godt være lidt ærgerlige over det træge tempo, processen til tider har haft, ligesom den information om samarbejdet, som forældre rundt omkring på skoler og institutioner har fået, har været af lidt svingende kvalitet.

SF vil stadig væk, også når den nye Borgerrepræsentation samles til januar, være modstander af SFO-ordninger, som vi anser for en ringe erstatning for fritidshjemmene, uden at vi her ser yderligere grund til at repetere argumenterne fra en diskussion, der har fyldt så mange af Uddannelses- og Ungdomsudvalgets møder.

Men vi kunne da godt tænke os, at nogle af de mange helhedshungrende partier vil støtte os i ønsket om en samlet børne- og ungeforvaltning. Det er nemlig et område, hvor SF finder variationen og miljøforskellene decideret uhensigtsmæssige.

En anden diskussion, som U&U-udvalget har fået repeteret tilbagevendende ved skolestart, er de manglende klubpladser. Den usikkerhed, det skaber hos børn og forældre ikke at vide, om de

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

har en plads i en klub, den kan vi ikke være bekendt. Tiden må være til at give en pladsgaranti på klubområdet indtil det fyldte 12. år.

I forbindelse med sidste års timetalsudvidelse så er det nu klart, at børnene skal være i det store frikvarter i skolen, og de har også fået bevægelsestiden ind. I den forbindelse ser vi også meget gerne, at der afsættes penge til at gøre legepladserne tidssvarende.

Skulle man plukke mere fra ønskelisten, er det så ikke også på tide, at vi ikke endnu en gang bliver overhalet af udviklingen, men får sat penge af til gymnasieudbygning, mens tid er.

SF's ønsker til forbedringer på uddannelses- og ungdomsområdet er mange, men vi kan ikke beskyldes for valgflæsk, for situationen adskiller sig ikke fra sidste år. Men løfterne fra de øvrige partier har heldigvis også været det, fra IT til tosprogede, og vi ser frem til de videre budgetforhandlinger. Vi ser frem til en indfrielse af de mange løfter.

Karen Hækkerup (A): Så er vi endnu en gang nået til budgetrunden, og millionerne til uddeling blandt udvalgene er heldigvis, eller skal man sige på dygtigste vis igen i år pluspenge.

Ordførerrunden viste klart, at skoleområdet er i fokus, og det glæder naturligvis, fordi der er rigtigt mange ønsker, det ville være dejligt for Uddannelses- og Ungdomsudvalgets område, hvis de blev opfyldt.

Uddannelses- og Ungdomsudvalget har i år taget forbehold for forvaltningens forslag til budget, og der forestår et ikke helt lille renoverings- og rekonstrueringsarbejde, hvis vi i en

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

breder kreds af medlemmer her i salen skal finde en tilfredshed ved at få enderne til at nå sammen.

Udvalgets arbejde er med andre ord ubrugeligt, og det er da brandærgerligt. Ideen med udvalgsstyre var nok en anden, men det er ikke nogen nem opgave at lave budget, når flere udvalgsmedlemmer, og skal man sige især udvalgsformanden er imod budgetproceduren, så bliver det svært at få nogen til at tage ansvar, og så bliver det politiske arbejde noget makværk. Og efter makværk kommer oprydning, og det er altså dertil, vi er nået til nu.

Interessenterne bliver selvfølgelig forvirret, når det politiske niveau fejler, situationen er så grell, at lederen i folkeskolelærernes månedsblad har fået titlen "Ønskes - kvalificeret politisk arbejde". Jeg vil lige tillade mig at læse en lillebitte bid op.

"Den politiske rævekage, der går ud på at true med alverdens nødvendige ulykker, som man selv har forberedt og tilrettelagt, for et par måneder senere at træde ind på scenen som den store redningsmand og høste frugterne, den er der ikke mange, der hopper på mere eller leverer stemmer til på valgdagen, efter at den har været gentaget til bevidstløshed år efter år."

Mon ikke vælgerne i højere grad undrer sig over, at nogle kommunalpolitikere og ikke mindst Økonomiudvalget arbejder så uforstandigt, at de ikke har en langsigtet og seriøst begrundet politik for noget så vigtigt som vores børn og deres skoler.

Mens disse ord står klart i erindring, så vil jeg blot sige, at vi fra Socialdemokratiets side ser frem til at finde nogle løsninger på skoleområdet, og at de løsninger gerne må indeholde svar på, hvordan vi ikke kommer i samme situation til næste år.

Generelt er der utilfredshed med udvalgets økonomiske prioritering på skolerne, og det bedste svar, jeg ser som

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

løsning på det problem, er, at skolerne får en højere grad af selvbestemmelse. Hvis det stod til mig, indførte vi selvforvaltning og lagde alle pengene ud til skolerne, også lønkronerne. Jeg tror, de på skolerne ville blive glade, og jeg tror omvendt, at byen ville få nogle bedre skoler.

Men spørgsmålet er, om der er nogle, der tør være med til at afgive deres magt. Vi tør godt, vi er klar til at give skolerne mere ansvar, ikke forstået derhen, at vi nu går mod ren Ø-lejrkultur, men vi vil bare så gerne væk fra Sovjettiden.

Nu er vores historiebøger efterhånden opdateret efter østblokkens sammenbrud, og måske var det også på tide, at selvsamme udvikling efterhånden kan ses i det politiske niveau's ledelse i skoleområdet i København.

Den forestående opgave bliver at lave et skolebudget, der hænger sammen, hvor der er plads til den fortsatte udbygning af skolernes fysiske rammer og penge til at opretholde en kvalitetsskole inde i bygningerne.

Vi skal have lukket de smerteligste huller, udvalget har overleveret hertil i det budget, vi har fremsat, og vi skal have sat fut i processen vedrørende skolemad på alle kommunens skoler og dertil hørende også steder, hvor man kan indtage maden.

Vi skal gøre det lidt sjovere at være ansat under Uddannelses- og Ungdomsudvalget, på den måde får vi stimuleret endnu mere udvikling og endnu mere engagement og af den slags, der kommer fra hjertet, og ikke fordi det står på kommunens bestillingsseddel.

Hanne Nielsen (A): Folkeskolen i København undergår i disse år store forandringer takket være de gode beslutninger, der er truffet her i Borgerrepræsentationen de sidste 4 år. Vi udvider eksisterende skoler, vi bygger nye skoler, vi bygger anderledes

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

skoler for at imødekomme presset af det stigende antal børn, der ikke blot nu, men også de næste 10 år presser på for at komme ind i folkeskolen.

Men også i dette 10-års perspektiv skal der også sættes fokus på gymnasiekapaciteten, så det er vigtigt, at vi allerede med dette budget får afsat ressourcer til at få igangsat en egentlig planlægning. Men ikke blot en planlægning, det kræver også en bred debat om, hvordan vi løser denne udfordring.

Der bliver i disse år afsat mange penge på budgettet til de mange anlægsopgaver, vi står overfor, men en kendsgerning er det, at vi hele tiden er bagud med vore byggeprojekter, og af den grund må vi overføre midler fra det ene budgetår til det næste, vel vidende at det vil få en negativ indflydelse på de perspektivplaner og handleplaner, som vi også her i BR har truffet beslutning om.

Tidligere på året traf Økonomiudvalget beslutning om, at der skulle tilbageføres 39 mill. De tidligere ordførere har været inde på området, men jeg vil ikke undlade at komme ind på det også. De skulle tilbageføres fra U&U's anlægsbudget.

Denne beslutning blev atter omstødt lige inden sommerferien, og udvalget blev derefter bedt om at vurdere, om pengene skulle tilbage til anlægsbudgettet, eller om vi skulle anvende ressourcerne til at give et kvalificeret serviceløft for skoler, institutioner og gymnasier.

Ved afstemningen i udvalget, faldt forvaltningens forslag på grund af stemmelighed, og vi kan nu se frem til at diskutere anvendelsen af de 39 mill. i forbindelse med budgetforhandlingerne. Det glæder vi os til.

Men der skal dog ikke herske tvivl om, at vi i Socialdemokratiet vil vægte et serviceløft højt, vi må og skal

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

fortsat have højnet niveauet for undervisningsmidler og IT. Og legepladserne må meget gerne også komme med i den sammenhæng.

Ligeledes vil vi i de kommende forhandlinger meget gerne se forbedringer på vikarområdet og på de forslag, der ligger, der vil berøre eleverne i folkeskolen direkte.

Vi vil også med dette budget stille forslag om, at der lægges en plan for, at skoler og institutioner kan overgå til egentlig selvforvaltning. Ansvar og kompetence skal ligge så tæt på brugerne som muligt. Dette er faktisk bevist igennem den decentralisering, der er foregået på F&A's institutioner, skoleledere institutionsledere og de respektive bestyrelser der er tilknyttet, tror vi, er mere end parate til at påtage sig dette ansvar.

U&U-forvaltningen har på nuværende tidspunkt små 50 puljer, som man centralt administrerer, vi vil i Socialdemokratiet gerne diskutere, om nogle af disse ressourcer, der ligger gemt her, med fordel kunne administreres decentralt.

Et tema vi også meget gerne ser indraget i de kommende drøftelser er, om ikke der med fordel kunne etableres nogle fælles administrative enheder rundt om i lokalområderne. Skoler og institutioner ligger mange steder meget tæt på hinanden, kunne der ikke med fordel findes nogle modeller for, hvordan man kunne understøtte og hjælpe hinanden i de administrative opgaver og måske ad den vej frigøre nogle ressourcer til andre formål.

Det er sagt før, men det gør det ikke mindre væsentligt, at arbejdsløsheden er faldet markant, ikke mindst i København, det er utrolig godt for os alle. Dog skal det ikke få os til at hvile på laurbærrene, der skal fortsat gøres en stor indsats for at få alle i arbejde. Vi vil ikke acceptere, at der er mennesker i denne by, der af forskellige årsager bliver udelukket fra arbejdsmarkedet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Hvad vi ikke kan være stolte af er, at ledigheden for indvandrere i denne by ligger markant højere, og derfor må vi blive meget bedre til at håndtere denne udfordring. Incitament og muligheder skal forbedres, men vi skal også stille krav til de indvandrere, der i dag er på kontanthjælp og bede dem tage ansvaret på sig og udnytte de muligheder, som vi tilbyder dem, for sprogundervisning, aktivering og uddannelse.

Allerede nu kan vi se, at der er og yderligere vil opstå områder på arbejdsmarkedet, der vil efterspørge arbejdskraft. Vi har alle i dag lyttet til mediernes omtale af den katastrofale mangel på arbejdskraft inden for social- og sundhedsområdet. Derfor må og skal vi blive bedre til at udnytte alle de muligheder, der er for uddannelse. Her tænker jeg ikke kun på uddannelse til de unge, men også de muligheder der er for voksne uden uddannelse til at få en uddannelse. Redskaberne er der, vi skal bare prioritere at bruge dem.

Borgmester **Per Bregengaard**: Enhedslistens budgetordfører har i sin tale grundigt redegjort for de problemer, der er på uddannelses- og ungdomsrådet og de prioriteringer, som Enhedslisten har. Så det jeg vil koncentrere mig om i første omgang det er at prøve at kommentere indtrykkene fra de øvrige partiers taler.

Generelt så må man jo konstatere, at i hvert fald skolerne er højt prioriterede, og det er så mit håb, at det vil sætte sig nogle spor i det budget, der skal vedtages den 11. oktober.

De foreslåede lærerbesparelser på budgettet skal ifølge overborgmesteren fjernes. Jeg kan høre på Charlotte Wieth-Klitgaard og SF, at de er enige. Et er årets besparelser, men Enhedslistens mål er altså også at fjerne de alvorlige besparelser, som var på sidste års budget for den almindelige

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

lærergerning, og det er den, som skolerne mærker nu ved begyndelsen af skoleåret. Både Radikale, Socialdemokratiet og SF går ind for forbedrede vikarordninger, så De Radikale er absolut også med på positivlisten.

Ligeledes er der mange, der ønsker flere penge til undervisningsmidler. Der kommer Helle Sjelle fra De Konservative med foruden SF og Socialdemokratiet og venstrefløjens og De Radikale. Samme partier prioriterer udbygningen af den vidtgående specialundervisning, det har Socialdemokratiet dog ikke nævnt, men de har som bekendt tidligere i sagen om lånegarantien til udbygningen af specialundervisningen stillet forslag om det i Borgerrepræsentationen, og det vil jeg da gå ud fra, det holder de fast i.

De Konservative har i budgetudmeldingen sagt, at de vil styrke folkeskolerne og gymnasierne, hvis udbygning også nævnes af andre.

Så er der pladsgarantien på klubområdet, det spænder vidt, fordi det spænder fra Dansk Folkeparti og til Enhedslisten, at man er interesseret i det. Det eneste, vi mangler, det er så en udmelding fra partierne derimellem, SF har meldt ud, at det er de interesseret i.

Der er 3 forhold, som Enhedslistens budgetordfører ikke berørte i sin tale, det er skole- og folkebibliotek på Kirsebærhavens skole, men det har Jens Kjær været inde på.

Det er også ønsket om et bevægelseshus i tilknytning til Vesterbro Ungdomsgård og bevarelsen af puljen til skoleudviklingen på Vesterbro.

Og endelig er der så anvendelsen af de berømte 39 mill. kr. fra 10 pct.s-besparelsen på anlægspuljen, og det vil jeg gerne uddybe, det er der jo andre, der har gjort. Hanne Nielsen har rejst problemet, Bente Frost og Charlotte Wieth-Klitgaard.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Det er jo ingen hemmelighed, at den her konto, spørgsmålet om pengene skulle tilbage til udvalget. Tak for roen, det er ligesom at være skolelærer igen. (Tilråb: Det kan du hurtigt nok blive).

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Per Bregengaard har ordet.

Borgmester **Per Bregengaard**: Det begræder jeg såmænd ikke.

Der er jo ingen vaklen i udvalget om, at de her 39 mill. kr. skal tilbage til området. Derimod så var problemet, at det stod 5-5, om det skulle føres tilbage til anlægskontoen, eller skulle bruges til andre presserende engangsudgifter, ekstraordinær tildeling af undervisningsmidler osv., som I kan læse om mange steder.

For mig afspejler den der 5-5, altså stemmeligheden, glimrende dilemmaet og ønsket om et både-og.

Der må man sige, det er jo vanskeligt at få både i pose og sæk. Men jeg vil sige, effekten for både at få i pose og sæk kunne opnås ved, at Uddannelses- og Ungdomsudvalget i 2002 og årene fremover fik en lånegaranti på anlægsområdet.

Det med en lånegaranti på anlægsområdet vil betyde, at man kunne ansøge om flere kapitalbevillinger, end der er i den ramme, som Borgerrepræsentationen giver i forbindelse med budgettet. Det er jo præcis i overensstemmelse med kapitalbevillingen og så rammen, som skaber de her budgetoverførsler, som vi er vidne til gang på gang, fordi alle ved, at alle projekter ikke holder. Omvendt er det svært for forvaltningen at komme med et budget, ansøgning om budgetbevillinger, hvor man kan se, det ikke kan holdes inden for rammen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Men den der hvor man både kan søge om positiv og negativ budgetoverførsel på de her anlægsmidler vil jo løse det problem, at man i højere grad vil kunne gå til stregen, dvs. få bygget det, som der egentlig var planlagt ved årets begyndelse.

Skulle alting klappe et enkelt år, ja, så gør garantien det ikke kriminelt, fordi der netop er den her garanti. Det synes jeg, både Hanne Nielsen og Charlotte Wieth-Klitgaard og Bente Frost skulle overveje og også overborgmesteren, om ikke det var en mulig måde at løse det her problem på.

Så vil jeg sige, at den eneste syrlige kommentar i budgetordførertalerne kom fra Lars Hutters, som ikke mente, at skolerne blev renoveret miljørigtigt. Jeg fornemmer, at det drejer sig om sagen vedrørende vinduesudskiftningen på Nyboder Skole, og der er vedlagt en redegørelse, som Lars Hutters både har fået før og efter sommerferien, og som han i øvrigt ikke har forholdt sig til. Den vedlægges til orientering.

Vinduerne bliver nye, men af samme træmæssige kvalitet som de hidtidige. Åbningsmekanismen, dvs. beslagene forandres, fordi det var en fejlkonstruktion i tidernes morgen. Og det der med at renovere de eksisterende rammer bliver voldsomt dyrere og bliver ikke af samme kvalitet som de nye. Og det er der jo så ikke meget økologi og miljørigtighed i.

Men der er en redegørelse, som jeg ikke skal læse op, men det kan folk læse. Hvis der er nogle, der vil have uddybet tingene i den, er de selvfølgelig velkomne til det.

Så har både Hanne Nielsen og Karen Schmidt snakket om decentraliseringen på dette område. Det er jeg principielt enig i, men det er måske ikke nogen let sag. Decentralisering der kan man forestille sig flere ting. Det ene er, vil jeg kalde sådan, hvor man lægger tingene længere ud i gelederne, altså man kan sige de mere administrative procedurer.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

I forlængelse af det ligger Karen Schmidts bemærkning om, at man ikke kunne forestille sig nogen lokale instanser, der kunne administrere sådan nogle skoler og institutioner i samarbejde.

Jeg vil advare imod, at man opbygger nye instanser, fordi forskellen er her fra familie- og arbejdsmarkedsområdet, som der refereres til, det er jo, at man har lokalcentre i forvejen, og det vil sige nogle administrative enheder, man kan forankre den her decentralisering ud i nogle områder til.

Jeg ved ikke, om der nødvendigvis er særlig meget decentralisering i det. Men man kunne f.eks. overveje, om man på en skole skulle opgradere den, således at den kunne varetage nogle af de administrative funktioner på fritidshjemmene, som så bliver lettet for det, og fritidshjemmene afleverer nogle midler for f.eks. at få klaret deres procedurer omkring lønanvisningen og den ene og den anden ting.

Der er det så et spørgsmål, er det noget, vi skal beslutte herindefra, at sådan gør man, eller hvor meget skal det ligesom være ordninger, som fritidshjemmene kan købe sig ind på hos skolerne. Men det er jo sådan nogle ting, vi kan diskutere.

Så er der omkring pædagogik forstået sådan noget som mere den pædagogiske ledelse, herunder indsatsområder og de centrale midler, der ligger i forvaltningen til at støtte op omkring skolernes pædagogiske udvikling. Der er jeg bange for at lægge for meget ud, jeg tror, der er forskellige traditioner på daginstitutionsområdet i forhold til skoleområdet, og det afspejles glimrende i Bente Frosts snakken om, hvordan de nye undervisningsvejledning, og hvad ungerne skal kunne osv., at det er noget, der ligger centralt, der er noget nationalt over det osv.

På samme måde kan man ikke sige, at der på daginstitutionerne er tradition for en central politisk pædagogisk ledelse. Der er

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

traditionerne på de 2 områder forskellige, der er meget mere pædagogisk autonomi, hvilken type pædagogik man kører på daginstitutionerne.

Jeg mener, det er vigtigt at have en dialog mellem skole og det politiske niveau, herunder forvaltningens eller også med forvaltningens pædagogiske ekspertise. Jeg tror, det er vigtigt, hvis man skal løfte skolerne, at man ikke bare lægger alt ud, men der er et samspil mellem det centrale, som dels har nogle politikere, dels har nogle, som har en ekspertise i ledelse og pædagogik.

Omkring modersmålsundervisning vil jeg sige til Bente Frost, det er en god idé, og navnlig hvis de bliver knyttet til skolens almindelige undervisning.

Så var der nogle bemærkninger til Karen Schmidt, nej undskyld, det hedder hun ikke mere, Karen Hækkerup omkring det politiske ledelsesansvar. Der vil jeg sige, Karen Hækkerup blev helt Søren Pindsk der med det politiske (Afbrydelse). Nå, det var meget kollektivt, jeg troede, det var møntet på mig. (Afbrydelser).

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Karen Hækkerup.

Borgmester **Per Bregengaard**: Nå men det er da altid fortrøstningsfuldt, at man tager sine egne mangler ind under den hat.

Men det jeg vil sige overordnet det er jo, at det er Økonomiudvalgets flertal, som Enhedslisten så ikke tilhører, der udmelder den der 2 pct.s ramme. Og forvaltningen pligtskyldigt, det skal de jo gøre (Jens Johansen: Vi tog ikke forbehold). Jo, det gjorde I.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Der er ikke dialog over talerstolen, heller ikke Per Bregengaard.

Borgmester **Per Bregengaard**: Ja, det gjorde Enhedslisten, det har vi gjort hvert år. Der var et år, SF hellere ville nøjes med en 1 pct.s, kan jeg huske, det var vist sidste budgetår. (Afbrydelse af Jens Johansen).

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Jens Johansen.

Borgmester **Per Bregengaard**: Det har været en fejl, hvis vi ikke har gjort det.

Der vil jeg sige, at det der med så at udmønte forvaltningens budget og acceptere det, ja men i de tidligere år har jeg jo også og Enhedslisten været med til at sige, ja men hvordan kan vi gøre det her mindst skadeligt, og hvordan kan vi prioritere det, vi fik tilbage.

Men i år var det min politiske vurdering, og så er jeg så gudskelov kun en del af ledelsen, at det her var så uacceptabelt, så vi ikke ville røre det her.

Man må så sige med Socialdemokratiet og hele udvalget, at de var jo så enige i den del af ledelsens synspunkt, som jeg udgør på dette område, og der er jo ikke en kat, der kunne have forbudt Socialdemokratiet at handle i overensstemmelse med 2 pct.s-besparelsen, nemlig at gå ind i en politisk prioritering af, hvor besparelserne skulle ligge på dette område.

Så godt nok er jeg ikke hele ledelsen, men det kunne måske så være rart, hvis Socialdemokratiets udvalgsmedlemmer havde været i overensstemmelse med den socialdemokratiske ledelse, hvis man skulle opfatte ledelsen som dem, der sidder i Økonomiudvalget, herunder overborgmesteren, som sidder midtfor.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Men da det åbenbart ikke var så slemt ment, så vil jeg ikke kommentere yderligere på det her.

Jette Bergenholz Bautrup (A): Når man hører debatten, og man især hørte Søren Pind omtale København, så var det jo næsten noget med, at det var en rædsel at bo i København. Det stemmer jo ikke helt overens med, at både studerende står i kø og ønsker faktisk kun at bo i København.

Det samme er folk, der ønsker at få en lejlighed, om det er ejerlejlighed, om det er andelslejlighed, eller det er inden for de almennyttige boliger, ja men så er der også lange ventelister. Så København er jo ikke så ringe endda. Jeg tror heller ikke, man kan sige, at København bliver ledet så ringe endda.

Men vi har selvfølgelig nogle vanskeligheder i København, og det har vi også inden for det sundheds- og omsorgsmæssige. Ikke fordi vi har ønsket - nogen som helst i udvalget - at gøre et dårligt arbejde for de ældre, men det har været svært. Det er et økonomisk tungt område, og det har været svært at få penge til det hele.

Vi har forsøgt, nogle forligspartier, at få tilført nogle penge, vi har forsøgt at få hjemmehjælpen højnet, og det er den endda også blevet til en vis grad, men ikke godt nok.

Det er ikke godt nok, når de ældre får afbud, og hjemmehjælpen ikke kommer, som det er lovet. Det er ikke godt nok, når der bliver vasket hver 4. uge, og især hvis de ældre er inkontinente.

Det er heller ikke noget, vi har godkendt i udvalget, derfor er det naturligvis også noget, der bliver set på, noget der bliver taget hånd om.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Men der er meget inden for det omsorgsmæssige, hvor man har været rundt om de ældre, hvor man virkelig har forsøgt alt, hvad man overhovedet kunne for at gøre det så godt som muligt her for de ældre i Københavns Kommune.

Det der har glædet mig utrolig meget det er at høre, at det jo faktisk har været politikere fra alle partier, som ikke alene i pressen, men også her på talerstolen har bebudet, at man virkelig ønsker at give ekstra penge til det sundheds- og omsorgsmæssige. Det synes jeg er rart. Derfor kan vi nok forvente, at vi med budgetår 2002 i hvert fald kommer til at se måske en lidt anden service over for de ældre.

Med hensyn til hjemmehjælperne, med hensyn til sundheds- og Jeg ved ikke, om der er nogle, der vil herop og tage ordet?

... med social- og sundhedsuddannelsen, så trænger den nok til et løft.

Vi kan da nok se, og det er ikke mindst på det økonomiske område, selve uddannelsen er der ikke noget at sige på, men skal vi beholde hjemmehjælperne, og skal vi i år 2002 ikke stå og mange bare i København 800 hjemmehjælpere, så skal der nok tænkes anderledes, og der skal nok også tænkes på, at elevlønnen skal højnes, og man skal give i hvert fald en løn, hvor man kan tage de 30-, 40- og 50-årige ind til netop denne uddannelse, men med en løn så de kan klare sig i dagligdagen, det er det, man kalder en voksenelevløsn. Det er det, der må satses på, hvis man ikke nu og her ønsker på en eller anden måde enten inden for a-kasser eller inden for andre områder at give noget supplerende hjælp til dem, der er udstødt fra arbejdsmarkedet, men meget gerne vil ind og have en uddannelse som social- og sundhedsmedhjælper.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Når vi ser på, hvad er det, vi egentlig ønsker os i Sundheds- og Omsorgsudvalget, ja men så er ønskerne egentlig små, og det er det ud fra, at vi ønsker naturligvis, at de ældre i eget hjem skal have den service, så de kan blive boende længst muligt i eget hjem. Men herudover så ønsker vi naturligvis også, at man skal sørge for bofællesskaber, bofællesskaber, som de ældre på en ældrekonference her i maj måned pegede meget stærkt på.

Nu ved jeg godt, at man i boligforliget har sat 3 mill. kr. af til boliger for ældre, men det får man jo ikke ret mange boliger for, så jeg håber, der er mange herinde i Borgerrepræsentationen, der også vil være med til, at man måske kan tale sig til rette om, at der bliver givet et højere beløb, så vi meget hurtigt kan komme i gang med at bygge bofællesskaber og ikke kun til den gruppe borgere, som har råd til selv at betale, men til den gruppe borgere, som godt vil være med i et bofællesskab, men kun har sin ganske almindelige pension.

Folkesundheden er vi ikke kommet igennem med i Københavns Kommune i hvert fald i Sundheds- og Omsorgsudvalget, som vi gerne ville. Der var nogle satsningsområder, som vi godt ville have udbygget, og det er ikke gjort med vores Sund By-butikker. Men vi er på vej derhenad, og jeg håber også, at man ved dette budget i hvert fald kan give en økonomisk indsprøjtning til vores folkesundhedsplan.

Så vil jeg til sidst sige, fordi vores borgmester har jo så flot været inde omkring det sundhedsmæssige, og derfor har jeg ikke lavet en lang tale.

Men til Karin Storgaard vil jeg da godt oplyse, at Karin Storgaard var utroligt vred, da hun her fra talerstolen sagde, det er også socialdemokraterne, som gik ind for 4 pct.s-besparelse inden for daginstitutionsområdet sidste år i år 2000. Der må jeg sige, dengang var fru Storgaard altså socialdemokrat,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

og der måtte hun jo selv huske, hvad var det, og hvordan var det hun stemte, inden hun bliver så utroligt vred.

Så i øvrigt så vil jeg til sidst sige, som jeg har sagt de foregående år, jeg kunne godt tænke mig, at fodboldbanerne på Kløvermarken blev renoveret igen.

Louise Frevert (O): Det er fuldstændig ligesom juleaften, man ved et helt år i forvejen, at den vil være der, men alligevel kommer den bag på en som en tyv om natten. I næsten 4 år har vi alle vidst, at det er valgår i år, men sandelig om ikke nogle partier fører en ublu valgkamp og vil lege julemand.

Se nu på vores socialdemokratiske overborgmester, der har talrige repræsentanter i alle de stående udvalg. Det virker altid, som om de er programmerede til ikke at måtte træffe beslutninger, de er simpelt hen ikke i stand til at improvisere. Hvis noget uforudset sker, er de altid på herrens mark. Det er enerverende og temmelig tungt at danse med.

Når man så samtidig skal stå model til, at det altid er socialdemokraterne der springer i målet, jeg kan f.eks. nævne morgenlukningen, det kostede ca. 17 mill. kr., de 25 mill. det kostede skolebudgettet, at en socialdemokrat skulle lege arkitekt på Rødkilde Skole osv., så må der altså være en ende på tålmodigheden.

Desuden trues der altid med bål og brand, hvis man ikke makker ret. Borgerne er jo ikke så dumme, at de ikke kan se, at først udhuler overborgmesteren budgettet for derefter i slutningen af valgperioden at komme galopperende med en stor pose, til det udvalg, der nu har været mest udsultet eller har haft store økonomiske problemer som i f.eks. Sundheds- og Omsorgsudvalget.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Det er gang på gang, at vi skal se socialdemokraterne se ud, som om de står med palmebladene i hånden, de vil helst stå som den frelsende engel, men de er gennemskuet for længst. Vi er mange, der har fået nok af denne såkaldte taktik.

Jeg synes, at behandlingen af dette budgetforslag er utilfredsstillende, utilfredsstillende fordi udvalgenes opgaver og ansvar bliver negligeret, utilfredsstillende, fordi udvalgene ikke får reelle muligheder for at behandle budgetforslagene. Utilfredsstillende fordi de reelle budgetforhandlinger foregår, inden Borgerrepræsentationen har fået forelagt et samlet budgetforslag, og forhandlingerne foregår i pressen og ved udsendelse af en lind strøm af pressemeddelelser fra alle borgmestrene.

Vi såkaldte menige medlemmer får ikke en reel mulighed for at kunne medvirke og deltage i debatten om budgettet. Jeg mener dette, fordi vi ikke får en chance til at tage stilling til de budgetrammer, der forelægges for udvalgene af Økonomiudvalget.

Jeg er udmærket klar over, at det er økonomiudvalgets opgave at fremlægge budgetrammerne, men det foregår, som jeg oplever det, rent mekanisk, det vedtagne budget, reguleret for lovændringer og småjusteringer og fratrukket 2 pct. Tag den.

Hvorfor ikke prøve at tænke lidt mindre traditionelt, det kunne være interessant at vende bøtten rundt og starte på en helt frisk, det ville være et længe ventet tiltag. Alt det med at det ikke kan lade sig gøre passer jo ikke, faktisk er dette lige netop tidspunktet, hvor det netop kan lade sig gøre. Tænk tværsektionelt og fordel efter behov og ikke efter pr. automatik i forhold til tidligere budgetter.

Hvor er mulighederne for på forhånd at kunne diskutere prioriteringer på tværs af udvalgsopgaverne? Hvor kan jeg f.eks. få lov til at markere behovet for at få flere penge til

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

hjemmeplejen, til plejehjemmene, til undervisning i folkeskolen. Hvor kan jeg markere, at der findes penge til dette inden for kulturområderne? Så vil borgmestrene fra de respektive ressortområder sige, det kan du gøre ved ændringsforslag til det fremlagte budgetforslag. Ja men løbet er jo kørt langt inden da.

Overborgmesteren er allerede som den berømte julemand i august måned begyndt at fortælle, hvad de enkelte udvalg kan forvente at få hevet frem fra den store sæk i julemandens værksted. Overborgmesteren må da kunne se, at det er ødelæggende for et fornuftigt, seriøst og demokratisk arbejde i udvalgene.

Forvaltningerne kommer med deres bud på budgetforslag ud fra de rammer, der er afstukket. Udvalgene vurderer forslagene, får meget få reelle muligheder for at pege på andre forslag og læner sig så tilbage og venter på at få at vide, hvor mange gaver der er i posen, og hvem der får hvilke gaver.

For mig at se er det ikke at give os menige medlemmer demokratiske, rimelige eller lad os hellere sige seriøse vilkår at arbejde under. Der skal være ens demokratiske spilleregler for alle folkevalgte, men det er der åbenbart ikke.

Der er ikke lagt skjul på, at det er et elendigt budgetforslag, der foreligger i Uddannelses- og Ungdomsudvalget, og udvalget kunne jo heller ikke blive enig om noget som helst andet end at sende forslaget tilbage til Økonomiudvalget. Havde der været mulighed for ikke at sende noget som helst, er jeg ved at tro, at vi kunne have opnået enighed om det.

Og så kan jeg ikke lade være med at ærgre mig over, at socialdemokraterne ikke kunne modstå presset fra pædagogorganisationerne og være med til at fastholde den beslutning, vi i første omgang var enige om, nemlig kun at holde fritidshjemmene åbne, når der er børn på fritidshjemmet. De penge, der kunne spares her, kunne havde hjulpet andre steder

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

både for forældre og skoleelever. Men nej, socialdemokraterne viste igen deres gamle beton-jeg og leflede for fagforeningerne i stedet for at nå et resultat, der havde været gavnligt for alle.

Jeg synes, det er meget, meget uheldigt at spare så voldsomt på timerne i folkeskolen, og jeg synes det er uheldigt at udskyde udbygningen af fritidsklubpladser. Børn i 9-10-årsalderen er simpelt hen for små til at skulle gå hjem efter skoletid, og jeg synes, det er meget kedeligt fortsat at spare ved at lade være med et fremskrive bevillinger med de forventede prisstigninger. Det er en spareform, der i første omgang virker mindre voldsom, men når den anvendes stort set år efter år, som den gør i Uddannelses- og Ungdomsudvalget, får den en voldsom virkning på skolernes og institutionernes budgetter.

Heller ikke ønskelisten synes jeg fortjener mange ord, men to forhold vil jeg dog lige nævne. Udbygningen af skoler til børn og unge med vidtgående handicap og udbygning af vore gymnasier kombineret med bygning af et helt nyt gymnasium, det er områder, vi må løfte, og så kan det ikke nytte noget, at det bare står på en ønskeliste. Her må vi prioritere enten ved at se i julemandens store sæk eller ved at se på andre områder, og det kunne f.eks. være kulturområdet.

Det får mig også til at sige, at det er en falliterklæring, at udvalget ikke kunne blive enige om at fastholde, at de 39 mill. kr., der blev taget fra anlægsbudgettet, skal fastholdes i anlægsbudgettet. I stedet bliver helt nødvendige udbygninger placeret på en ønskeliste. Så er vi, må jeg desværre indrømme, selv med til at sikre, at udvalgene ikke får en reel indflydelse på budgettet.

Det er på tide, at der sker forandringer i, hvad jeg opfatter denne forvaltning som, nemlig en topstyret mastodont af en

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

forvaltning. Det skal ikke være nogen hemmelighed, at Dansk Folkeparti er en varm tilhænger af decentralisering inden for skoleområdet, og som jeg har kunnet høre i udvalget, virker det som noget, vi sagtens kunne blive enige om, og meget gerne vil være med til.

Jeg ved ikke, hvor meget der kan spares, men en del vil der selvfølgelig være. Jeg er overbevist om, at vi får bedre skole- og institutionsledere, og at vi får beslutninger meget tættere på brugerne, noget Dansk Folkeparti varmt støtter.

Vi har som bekendt ikke været tilhængere af bydelsforsøget, og vores værste anelser er jo nu blevet bekræftet, hvor underskuddet i 3 bydele er mere end 40 mill. Har overborgmesteren også her tænkt sig at være julemands kammeratagtig, for jeg kan stille et præcist spørgsmål, hvor skulle pengene ellers komme fra?

Til gengæld vil mit næste spørgsmål så være, hvem kommer så til at mangle dem, bliver det igen skoleområdet eller de gamle, der skal betale bydelsgildet?

Dog har der været en positiv virkning på skoleområdet, for sådan som jeg ser det, har bydelene helt anderledes kunnet forstå at decentralisere og inddrage skoler og institutioner i beslutningerne. Det medvirker vi gerne til kan fortsætte, og derfor tror vi på decentralisering.

I indeværende år kom vores julemand mange gange med store dejlige sække fyldt med penge til Sundheds- og Omsorgsudvalget, og det vil faktisk klæde ham vældig meget, hvis han vil gentage succesen og komme flyvende med mindst 75 mill. til de ældre på plejeområdet.

Vi er ganske enige om, at det ikke nytter noget bare at poste penge ned i en bundløs brønd, men for at dække hullet, imens der bliver arbejdet, må det da være det mindste, man kan forlange.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

I Dansk Folkeparti er vi selvfølgelig parate til at samarbejde, men det skal ikke være for enhver pris. De ældres tarv er et af vores hjertebørn, og de skal have den alderdom, de har fortjent. De har været omdrejningspunktet i vores samfund og skal ikke spises af med nær sagt ingenting.

Lukningen af plejehjem har været en katastrofe, og det vil tage sin tid, før effekten fortager sig. Derfor kan jeg ikke sige det mere tydeligt end dette, hjemmeplejen i København skal fungere optimalt til alles tilfredsstillelse, og så må man finde pengene til det.

I det hele taget er Dansk Folkeparti træt af hele sundhedsforvaltningens tackling af området. Der har i alt for lang tid været for megen slendrian, men forhåbentlig bliver den nye valgperiode starten på en ny epoke, hvor alle med tilfredshed kan se sig selv og de gamle i øjnene igen.

Og lad os så få det sagt, HS er en skandale i sundhedsvæsenet. I budgetforslaget drejer det sig om 176 mill. i besparelser, men hvor langt skal man gå? Hospitalerne vander sig i afmagt, specielt er Rigshospitalet ved at tage tælling. Læger forlader deres stillinger i utide, sygeplejersker er ved at være overbebyrdede, ventelisterne er alt for lange på mange områder, ja, jeg kunne blive ved. Rigshospitalet burde være Danmarks fremmeste hospital, stedet hvor de allernyeste behandlinger udføres. Men nej, pengene slår ikke til.

På mange afdelinger er apparaturet nedslidt, i visse tilfælde forældet, der er ikke penge til nyanskaffelser. Dvs. at lægerne arbejder ikke under optimale forhold, specielt når man tager i betragtning, at det er et universitetshospital. Det kan jo ikke være rigtigt, at nogle privatklinikker har bedre udstyr end mange af afdelingerne på Rigshospitalet. Det er simpelthen en skandale. Der er heller ikke nok penge til forskning. Hvordan

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

skal man kunne udvikle bedre behandlingsformer, når mulighederne ikke eksisterer?

Desuden er Danmark ved at halte gevaldigt bagud, når vi taler om behandlingsformer, fordi hospitalsvæsenet har været udsat for besparelser i de sidste 5 år. Der kan nævnes mange grimme besparelser i HS-budgettet, og jeg vil da heller ikke undlade at nævne nogle af dem. Rigshospitalet, 33,1 mill. kr. bl.a. på ambulatorieområdet og arbejdsfordelingsændringer.

Kære venner, dette hænger overhovedet ikke sammen.

HS-bestyrelsen havde vedtaget at indføre POS, men efter 3 år fandt man ud af, at regningen ville blive 1,1 mia. Man kan spørge sig selv om, hvordan det kan være, at man har ladet 3 år gå, før man har fundet ud af, at systemet ville blive for dyrt. Ideen er jo den eneste rigtige, hvor patientens journal bliver ajourført, hver gang patienten flyttes rundt, i stedet for at der ligger 20 journaler rundt omkring på hospitalet.

Jeg er udmærket klar over, at visse grenspecialer har været modstander af systemet, men det kan ikke være rigtigt, at efter 3 år er processen forsinket, og personalet har svært ved at følge med. Har I gruppemøde?

Skrækscenariet vil jo være, at alle amterne i Danmark lavede forskellige systemer, og det ville blive frygtelig dyrt. Jeg håber, at man snarest finder en løsning og får etableret et samarbejde i sundhedssektoren, så målet kunne være, at uanset hvor man bliver indlagt i Danmark, kunne EDB-systemerne tale sammen.

På Bispebjerg Hospital vil man omlægge geriatrisk afdeling. Når man tager ordene for pålydende, står der, at man vil lukke 36 senge og konvertere 6 senge til stationære pladser for at opnå smidigere og mere gradvis udslusning til hjemmet. Dvs. at man kun forventer, at 6 personer ad gangen skal tilbage til eget

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

hjem. Hvad med sengene, der bliver nedlagt, hvordan kan man lukke senge ned, når der i forvejen er for få pladser, ikke alle kan klare dagpladser, men skal have mere omsorg i længere tid. Det her, det bliver simpelt hen værre og værre.

Der er netop færdiggjort en rapport fra Kommunale Lønarbejdere i Storkøbenhavn, der hedder, "Vi gør jo ikke rent mere", som er en spørgeskemaundersøgelse, der med al tydelighed viser, at rengøringen på HS-Amager og Hvidovre er under al kritik.

Men det kommer ikke bag på nogen. Hvis man tager de andre 3 hospitaler, er rengøringsstandarden den samme. Hvis denne deroute fortsætter i kombination med den stadige forringelse af hygiejnen, vil HS stå som et lysende eksempel på, hvordan man har kunnet køre et af nationens flagskibe i sæk, nemlig sundhedsvæsenet.

I Danmark er middellevealderen usædvanlig lav i forhold til andre lande. Vores velfærdssamfund har fået livsstilssygdommene til at blomstre. I København står det rigtigt sløjt til, vi har en overdødelighed på 13 pct. i forhold til resten af landet, den må og skal nedbringes. Den væsentligste hovedårsag er tobaksrelaterede sygdomme, dernæst alkoholrelaterede sygdomme, og så det ingen vil tale om, men alle ved eksisterer, fedmen.

Disse 3 faktorer skal vi gøre noget ved i København. Sund By-butikkerne har slet ikke opfyldt de intentioner, de havde, og har fået fat i en alt for lille del af befolkningen. Nej, vi skal satse bredt og ikke være bange for at bringe budskabet ud. Rygekampagnerne virker, men fedmekampagnerne er ikke meget synlige, og det skal de simpelt hen være.

Og meget apropos statistikker, vi har ganske rigtigt en stor dødelighed i København, men når det drejer sig om ulykker i trafikken, har København den laveste dødelighed i trafikken i

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Danmark. Så det står slet ikke så slemt til med den københavnske trafik, som venstrefløjten tordner, så vi kan faktisk roligt køre videre.

Det kommer ikke bag på nogen, at et af Dansk Folkepartis hjertebørn er ældreområdet, og det er blevet vandaliseret på det groveste i 2001. Derfor har vi et yderst fromt ønske til budgettet i 2002, nemlig at området får et ekstra løft på 64,2 mill. kr. til rengøring en gang om ugen i en time. Det kan overhovedet ikke være for meget, at der bliver gjort rent en gang om ugen, hvem bryder sig om, at skidtet hober sig op i hjørnerne.

Endvidere mener vi, at det kun kan være rimeligt, at de ældre får et bad mindst to gange om ugen, og det koster 21,7 mill. kr., i alt en lille net udgift på 85,9 mill. kr.

Det siger sig selv, at de gamle skal have et ordentligt serviceniveau, de skal føle tryghed og omsorg. Kan vi være bekendt at spare på disse områder, er vi ansvarlige, hvis vi sparer her? Nej, mener vi og mange andre.

Som tidligere nævnt er jeg udmærket klar over, at der er noget galt med styringen af området i forvaltningen, og at der skal opsættes nogle klare retningslinier, men det har som sådan ikke noget med disse specifikke emner at gøre.

Vi vil meget gerne være med til at opgradere serviceniveauet hos de ældre. Vi indgår også gerne i forhandlingerne, og jeg er sikker på at vi kan bidrage med mange gode forslag, som vil kunne gøre hverdagen dejlig for de gamle mennesker, der ikke længere kan klare sig selv.

Hvor pengene skal komme fra, ja, man kunne jo fristes til at sætte sin lid til julemanden, men det er nok ikke særlig holdbart. I stedet har Dansk Folkeparti en masse gode og

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

konstruktive ideer, bare sig til, vi er gerne med, hvor vi kan forbedre tilværelsen for de svageste i vores samfund.

Grete Henius (C): Det er 24. gang, og det er samtidig sidste gang, jeg står på denne talerstol i forbindelse med behandlingen af et budget for det kommende år.

I alle årene har jeg været medlem af det, der i sin tid hed Hospitalsudvalget, og som nu hedder Sundheds- og Omsorgsudvalget. Og lige så længe Hovedstadens Sygehusfællesskab har eksisteret, har jeg været medlem af dets bestyrelse. Man kan sikkert forestille sig, at jeg har oplevet lidt af hvert.

4 socialdemokratiske borgmestre er bukket under i den forløbne tid. Jeg ved ikke, om det er det stof, socialdemokraterne er gjort af, der er særlig skrøbeligt, eller om det er os konservative, der er mere udholdende, når det gælder om at få sat en stopper for de mest afsindige socialdemokratiske påhit. Men et faktum er det, at de konservatives kamp, og jeg skal ikke tage æren alene, men den kamp, vi har prøvet at kæmpe for en mere anstændig behandling af byens gamle og hjælpeløse borgere, den synes nu at have ført til, at man vil forsøge at dæmme op for vantrivslen og svineriet hos tusinder af københavnske pensionister.

Lad mig lige her indskyde, at den lille pjattede historie med bilfri søndag og lørdag her til september koster lige så meget, vi har netop fået dagsordenen tilsendt, hvoraf det fremgår, at det koster 1½ mill. kr. at lave det pjat. De 1½ mill. kr. kunne have givet 7.500 hjemmehjælpstimer til pensionister.

I første omgang er det sikkert nødvendigt med en pengetilførsel, men på længere sigt skal problemet ikke løses ved blot at kaste flere kroner i grams for snart den ene og

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

snart den anden forvaltning. Det drejer sig derimod om at turde at tænke anderledes, end man har gjort alle de foregående år.

Det drejer sig med andre ord om at slippe sine forkrøblede politiske dogmer ud af buret, lad os få luftet ud i den vanehørm, man mærker alt for mange steder. Af og til mærker man en svag brise, men så bliver vinduet hurtigt smækket i igen.

Det drejer sig om, at kommunens embedsmænd skal gives ret og råderum til at foreslå nye ideer, selv om ideerne måske ikke er helt efter bogen hos deres politiske chef. Det må ikke være sådan, at gammelkommunisten Frank Aaen og andre gamle kommunister med ham skal forblive i den vildfarelse, at Stalin ikke levede forgæves.

Enhver der har bare nogenlunde styr på verdenshistorien ved, hvad der skete, hvis en sovjetisk embedsmand dristede sig til at antyde, at en enkelt ting kunne gøres anderledes, end hans forbryderchef havde foreskrevet.

I de sidste fire år har københavnerne oplevet den ene skandale efter den anden på sundhedsområdet. Jeg skal nok lade være med at trampe rundt i skændige forhold i De Gamles By eller rundt i embedsmands-, eller undskyld bedemandshumbug. Der er nok af andre ting, man kan trampe rundt i, og de to sager er der da heldigvis hurtigt blevet grebet ind overfor.

Værre er det med den store mangel på plejehjemspladser, en mangel, der er forårsaget af en forkert befolkningsprognose. Det betyder, at antallet af færdigbehandlede hospitalspatienter, som skal på plejehjem, det antal er i stigning.

Vi konservative har gang på gang påpeget vanviddet i at have gamle mennesker liggende i en hospitalsseng til ikke under 3.000 kr. om døgnet, når de samme mennesker ville have det meget bedre på et plejehjem til 800-900 kroner om dagen. Hvor er det rimelige i at give et stakkels menneske dårlige vilkår, som er

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

3-4 gange så dyre som gode vilkår. Og hvor er det fornuftige i at give gamle svage mennesker så ussel en pleje i deres eget hjem, at de bukker under og ustandselig må indlægges på hospitalet for at komme nogenlunde til hægterne, så de kan klare endnu en tid med elendig pleje i deres eget hjem, inden de skal dø. Hvis de ansvarlige ikke kan bruge hjertet, så kunne man jo fristes til at spørge, hvad så med hjernen.

Og hvis det så var sådan, at der var plads på vores hospitaler, så kunne man måske forsvare, at man skulle indlægge gamle mennesker, men hospitalerne har heller ikke plads, man har nemlig nedlagt geriatiske afdelinger på vore hospitaler. Og som om det ikke var nok, så har man endnu flere lukninger oppe i ærmet. Man fristes til at spørge, om der overhovedet er noget, der hedder konsekvensanalyse i Københavns Kommune.

Jeg kan godt selv svare, nej, det er der ikke, men der er noget, der hedder ventelister på hospitalerne. Det er noget, man virkelig forstår sig på her i byen, og det mærker borgerne på deres krop og sundhed. Man er f.eks. nu oppe på ét års ventetid, et års ventetid på grå stær-operationer. Hospitalerne kan slet ikke overkomme at operere de mange patienter.

Ja men, ja men, ja men kan man næsten høre borgmesteren sige, mens han klapper i sine små hænder, det problem løser vi jo ved at købe 500 operationer hos private øjenlæger ude i byen. Ja men det er da storartet, det skulle vi bare have gjort for længe siden, så havde de mange patienter ikke behøvet at gå rundt i en tåge i så lang tid.

Nu er det kun de københavnere, der er medlemmer af sygesikringens gruppe 2, der må gå rundt i tåge uden at kunne se. Ja men man tror da, det er løgn. Hvis hospitalet havde været i stand til at operere dem, så var det blevet gjort gratis, men når man sender dem ud i byen for at få dem opereret der, så må

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

de selv hoste op med de 20-30.000 kr., hvis de har lyst til at se. Var der nogen, der sagde diskrimination.

Jeg gad vide, om det overhovedet er lovligt at skubbe behandlingen ud fra hospitalet, hvor den er gratis for alle, og så bagefter forlange, at de, der af den ene eller anden grund har valgt at være gruppe 2-patienter, selv skal betale de mange penge penge, fordi hospitalets opgaver varetages ude i byen. Ja, jeg har selv fået det bekræftet, så borgmesteren behøver ikke at forhøre sig i embedsmandslogen, for jeg har fået at vide, at sådan forholder det sig. Men det skulle jo glæde mig, hvis det blev lavet om, det er derfor, jeg nævner det her.

Men det er ikke det eneste område, hvor patienter har diskrimineret patienter. Vi hørte f.eks. for nylig, hvordan patienter, der var opereret på Rigshospitalet, selv måtte betale for deres genoptræning, mens patienter opereret på byens øvrige hospitaler fik en gratis genoptræning. Jeg ved, at der nu er sat en stopper for denne diskrimination.

Nu venter jeg så bare på, at diskrimineringen af gruppe 2-patienter, som gerne vil kunne se, også ophører.

Og endelig venter vi konservative på, at der kommer en god og solid udmelding om, at alle Københavns gamle og svage mennesker for fremtiden vil blive behandlet med respekt og med hensyn til den enkeltes behov.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Så er det Bente Møller. Og så skal jeg bede om, at man ikke sådan taler højlydt sammen herinde, der er en, der har ordet, og det er den person, der er på talerstolen.

Bente Møller (Ø): Da overborgmesteren i torsdags forelagde budgettet til behandling her i forsamlingen, sagde han, at de

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

sidste 4 år, altså den valgperiode vi er i nu, er den bedste af alle dem, han har siddet i Borgerrepræsentationen. Så sad jeg og tænkte, hvor er det heldigt for overborgmesteren, at han ikke har været medlem af sundheds- og omsorgsudvalget i de her 4 år. For jeg synes næsten, det har været de værst tænkelige 4 år, man overhovedet har kunnet forestille sig.

Vi har mange udfordringer, vi skal i gang med, hvis vi skal have rettet skuden op i København som helhed, men ikke mindst i sundhedsforvaltningens regi.

Det er jo sådan, at når valget nu nærmer sig, så er der nogle, der får en helt særlig form for demens, som jeg ikke tror, vi behøver at være så bekymrede over, at vi ikke kan udrede i vores sygehusvæsen, fordi vi endnu ikke har kapacitet nok til at få skannet folk for demens. Det er bl.a. den form for demens, borgmester Søren Pind lider af, eller den fru Grete Henius lige har været udtryk for heroppe.

Fordi både borgmester Søren Pind og fru Grete Henius har stemt for samtlige plejehjemslukninger, der er sket i de snart 8 år, jeg har været medlem af denne forsamling. Og så bliver det ikke andet end rent hykleri, når man står heroppe og beklager sig og så oven i købet prøver at undskylde sig med, at det er, fordi der er nogle embedsmænd eller endnu værre, nogle modbydelige socialdemokrater, der har forsynet stakkels borgmester Søren Pind og stakkels fru Grete Henius, der åbenbart har en mindre hjerneaktivitet end resten af forsamlingen, hvis det bare er sådan, at de tager en hvilken som helst statistik, de får fra disse onde mennesker for troende, og ikke selv sætter sig ned og overvejer, om det nu også er rigtigt eller hænger sammen med virkeligheden.

Fru Grete Henius havde ret i én ting, nemlig at den måde, der er blevet lavet budgetter på, år man har skullet fordele pengene

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

mellem udvalgene, det har været en rent matematisk model, hvor man forholder sig til en befolkningsudvikling, men hvor man aldrig kvalitativt går ind og analyserer, hvad er det så for en befolkning, vi har, hvad er det for nogle levende mennesker. Hvad er deres behov, så kunne det godt være, det var gået anderledes.

Jeg kan huske, at det var der nogle af os, der sagde mange gange under alle de her drøftelser, vi havde om plejehjemslukninger. Så hvis borgmester Søren Pind og fru Grete Henius dengang havde slået ørerne ud og hørt efter, så kunne det også godt være, der var blevet sået et lille mistroisk frø i deres sind, og de så selv havde brugt hjernevindingerne og fundet ud af, at det var ikke sikkert, man bare skulle tage prognoser for troende. Det er i hvert fald noget, der tenderer bedrageri, hvis man nu vil prøve at bilde den københavnske befolkning ind, at alt det onde, der er sket i forhold til byens gamle, det har hverken partiet Venstre eller partiet Konservative andel og lod i.

Jeg kan love, at i den valgkamp, der kommer, der vil vi være nogle, heriblandt Enhedslisten, der vil minde denne bys borgere om, hvem det var, der lukkede Kommunehospitalet. Det var bl.a. det Konservative Folkeparti og Venstre sammen med Radikale og Socialdemokratiet, hvor også fru Karin Storgaard dengang var medlem.

Hvem det var, der har lukket alle de plejehjem, der er blevet lukket, det var de samme partier.

Hvem der har stået bag de budgetter, vi har haft på hjemmeplejeområdet i al den tid, jeg har været medlem af denne forsamling, hvor serviceniveauet aldrig har været højere end rengøring hver 14. dag og vask hver 4. uge, det er ikke noget ondt, der er faldet ned over københavnernes i de sidste halve

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

eller hele år. Sådan har det været i hvert fald i de 8 år, jeg har arbejdet med området.

Det er ikke ensbetydende med, at det nogen sinde har været godt nok, det har det ikke, men også de partier, der nu har så travlt med at fraskrive sig deres andel af ansvaret, har et ansvar for, at situationen er, som den er.

I de sidste uger er den københavnske hjemmepleje kommet på forsiden af alle landets aviser, og Folketingets politikere, alle medlemmerne af Folketingets Socialudvalg er ved at falde over hinanden i deres iver for at kræve redegørelser, besvarelser på spørgsmål og holde samråd. De burde efter Enhedslistens mening koncentrere sig om, at loven på området er så klar, at der aldrig er nogen tvivl om borgernes retssikkerhed, i stedet for at blive ved med at påføre kommunen administrative ekstraopgaver i form af notater og redegørelser.

Og så kunne de jo passende gribe i egen barm i stedet for som i dag i Politiken nærmest at kriminalisere, at det er svært at rekruttere elever til social- og sundhedsuddannelserne. Det er der ikke noget nyt i, problemerne startede sådan set, da Haarder var undervisningsminister, hvor man skar ned på alle uddannelser, også alle dem hvor man kunne uddanne sig til noget med mennesker. Dengang var der kvalificerede ansøgere, der blev afvist fra landets sygeplejeskoler og landets lærerseminarier, hvor vi ellers mangler arbejdskraft hvert eneste år.

Nu står vi i en situation, hvor vi har mindre årgange og heldigvis mindre arbejdsløshed. Der er vel ingen, der forestiller sig, at vi skal til at tvinge folk til at arbejde inden for ældreområdet, hvis de ikke har lyst til det eller inden for socialområdet i det hele taget. Det ville da være

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

frygtelig synd både for dem, vi tvang til at arbejde inden for området og ikke mindst for dem, der skal modtage deres hjælp.

Så hvis SF's Villy Søvnald og CD's Yvonne Herløv Andersen ville være lidt konstruktive på dette område, så begyndte de at kigge på, hvad det er for nogle redskaber, de har til rådighed. Begge de partier har været med i nogle af de aftaler, der er lavet i Folketinget om voksenlærlinge og tilskud til voksenlærlinge, og de må da have en indflydelse, der gør, at de kan være med til at sikre, at de regler også kan bruges for dem, der uddanner sig på social- og sundhedsuddannelsen. De partier har også været med til hele servicejobordningen, det har Enhedslisten også.

Det er da mit håb, efter de udmeldinger, de er kommet med i pressen i dag, at de vil bakke Jette Gottlieb op i, at de 50 mill. (50.000?) kr., der afsat til opkvalificeringen i servicejobordningen inden for ældreområdet, også kan bruges til ordinær uddannelse, hvis det er det, servicejobberne har lyst til. Det koster nemlig ca. 50 mill. eller 50.000 kr. har jeg ladet mig fortælle, hvorfor skal vi så opfinde nogle helt andre kurser til dem, hvis de sådan set er grydeklar til at tage den ordinære uddannelse.

Så jeg håber virkelig, at disse landspolitikere, der nu i år beskæftiger sig med hjemmeplejen i Københavns Kommune, som for 2 år siden beskæftigede sig med hjemmeplejen i Hvidovre og Herning og Helsingør og Hjørring og Viborg og alle de andre steder, der dengang var kriminelle og afskaffede den praktiske hjemmehjælp over en bank, det har vi alligevel aldrig præsteret.

Der er meget, vi ikke er gode nok til, men at falde i den grøft og tro, at situationen i København er så frygteligt

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

meget værre, end den er i resten af landet, det tror jeg, de folketingspolitikere skal passe på med.

I dag kunne man i avisen læse, hvor glimrende Gentofte Kommune er. Det er de måske også. Da min datter blev nybagt student for 4 år siden, blev hun ansat i Gentofte Kommune som hjemmehjælper, da var halvdelen af deres hjemmehjælperkorps nybagte studenter, som fik en uges introduktionskursus, og så var de i øvrigt klar til at skifte kateterposer på ældre eller andet.

Så vil jeg da gratulere Gentofte, hvis de siden da har fået højnet deres standard. Men den her evige kritik af København det tror jeg ikke, der kommer noget frugtbart ud af. I værste fald bliver det endnu mindre uattraktivt at lade sig beskæftige inden for denne sektor, når man hele tiden skal have at vide, at uanset hvor meget man knokler, så er det, man laver, aldrig godt nok. Og det eneste, man kan læse om i aviserne, det er, hvor utilfredse alle er.

Vi har en stor udfordring i at prøve at få styr på hjemmeplejeområdet i København. Det er, som alle de andre løntunge områder, nemlig dem der har direkte borgerrettet service, blevet hårdt ramt af de årlige salamindekskæringer med 2 pct. af lønsummen. Det betyder ikke så meget i en afdeling, hvor man ikke har så mange ansatte, men i uddannelses- og ungdomsforvaltningen, i socialforvaltningen og i sundhedsforvaltningen der er det noget, der gør ondt, når det fortsætter hvert eneste år.

Det har selvfølgelig udhulet servicen over for borgerne, og det har forværret personalets arbejdsforhold. Så der er ikke brug for at snakke om færre offentligt ansatte, nej der er brug for mange flere hænder, der er brug for at få en

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

langsigtet strategi for, hvordan vi skal få vendt den her skude.

Enhedslisten kunne selvfølgelig som Dansk Folkeparti eller andre, Jette Bergenholz Baurup f.eks., kaste os ud i debatten om, hvor mange millioner, der skal til. Altså nogle har sagt 100, nogle har sagt 125, og jeg kan da godt sige en halv mia.

Hvad er alle de kroner værd, hvis vi ikke har et dygtigt personale, der kan få dem som løn for at yde en service over for byens gamle, så er de ikke noget som helst værd. Så vi bliver nødt til at tænke strategisk på mange felter, og det allerstørste problem, vi har nu, det er, at vi ikke holder, hvad vi lover.

I sidste uge sagde socialministeren i et samråd i Folketingets Socialudvalg, at det er ulovligt, hvis man tilkender og visiterer til noget hjælp og så ikke yder den, så klar synes han, loven var. Så klar har jeg nu aldrig syntes, den var, men når socialministeren har sagt sådan, så må man gå ud fra, at det står til troende.

Derfor bliver vi nødt til at finde ud af, hvordan vi kan holde det, vi lover. Det var også det, vi i det gamle Socialudvalg snakkede meget om, at en ting var, at vi ikke kunne få det serviceniveau, vi så gerne ville have, men vi ville i hvert fald kunne se byens hjemmehjælpsmodtagere i øjnene og sige, ja men det vi så har lovet, I skal have, det får I i hvert fald.

Derfor har Enhedslisten foreslået, at vi afsætter 5 mill. kr. til oprettelse af et flyverkorps. Vi har ikke løsningen på, hvordan man snildest får gjort det, men vi synes, det kunne være en passende opgave at bede forvaltningen om i samarbejde med FOA at få lavet nogle rammer, hvordan vi kan få sådan et akut udrykningskorps. Det kunne være, vi kunne finde

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

nogle erfarne medarbejdere, der har lyst til den udfordring, der er i at forbedre hjemmeplejens image og give borgerne den hjælp, de nu en gang er visiteret til.

Så må vi selvfølgelig give de medarbejdere, der får så anderledes arbejdsforhold, end man sædvanligvis har i hjemmeplejen, en særlig løn.

Så foreslår vi, at der bliver afsat 90,3 mill. kr. så vi kan fordoble den praktiske bistand for så vidt angår rengøring og tøjvask. Men vi vil ikke bare være med til at give pengene, uden at vi samtidig får en strategi for, hvordan vi undgår skandalehistorier, hvordan vi sikrer os, at vores sundhedsforvaltning, vores hjemmeplejeenheder er dynamiske enheder i evig udvikling, hvor man har en moderne personaleledelse, hvor man erkender, at dem der får hjælpen, og dem der yder den ude i hjemmet, det er nok dem, der er de største eksperter og får dem inddraget aktivt i dialogen.

Så derfor foreslår vi, at der nedsættes en følgegruppe med repræsentanter for ældrerådene, de ansatte og ledelsen. Det er ikke sådan en opgave, der er en kommission med en tidsbegrænset arbejdstid, det er nogle, der skal være der, som de dagligt temperaturmåler på, hvordan ser det ud ude i virkeligheden, nogle der kan tænke gode tanker, komme med ideer til, hvordan vi kunne gøre tingene anderledes, og nogle der kan råbe "ulven kommer", før ulven rent faktisk er i nærheden, så vi kan tage hånd om problemerne på forhånd.

Så er der brug for, at vi får tænkt strategisk i forhold til det her med både at rekruttere nogle til uddannelsen og fastholde det dygtige personale, vi har. Det skulle gerne være sådan, at man havde lyst til at arbejde i den københavnske hjemmepleje.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Derfor foreslår vi også, at man nedsætter en gruppe med repræsentanter for Forbundet af Offentligt Ansatte, social- og sundhedsskolen og ledelsen, der får til opgave at komme med forslag, der kan fremme rekrutteringen og fastholdelsen.

For at de ikke skal være helt tomhændede i deres første arbejdsår, så foreslår vi, at der bliver afsat 2 mill. kr. til voksenlærlinge, 3 mill. kr. til ekstraordinær efteruddannelse af det personale, vi har i forvejen, og 4,9 mill. kr. til supervision.

Supervisionspengene vil betyde, at de ansatte i vores hjemmepleje kan bruge 1 time om måneden legalt på at få snakket igennem, hvad det er for nogle oplevelser, de har haft ude i hjemmene og få gode faglige råd af hinanden til, hvordan man takler den slags. Vi skal huske, at de kommer ud for meget, der kan virke næsten kriseprovokerende, hvis man aldrig får lov til at få det bearbejdet bagefter. Finde mennesker, der er døde, pleje mennesker, der er i terminalfase og alt muligt andet. Alle andre faggrupper har efterhånden fået tilkæmpet sig ret til kollegial supervision, vi kan ikke se, der er nogen grund til, at vi ikke også skal prøve at fastholde den høje standard og faglighed hos vores plejepersonale i hjemmeplejen.

Så bliver vores opgave i øvrigt at blive bedre til at lytte til byens ældre og til personalet. Vi har i det forløbne år holdt ældrekonferencer, hvor vi har diskuteret, hvordan vi kunne få en ny ældrepolitik i denne kommune, en dialogproces, som det samlede udvalg var stolte af. Men hvis vi ikke holder gang i dialogen løbende, så er der ikke ret meget at være stolt af om 2 år.

Overborgmesteren foreslog i torsdags, at vi skulle have en ældreombudsmand, at vi skal have bruger- og pårørenderåd i

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

hjemmeplejen. Jeg kan så se efterfølgende bl.a. i pressen, at det er ikke noget, vores ældreråd er begejstrede for, og det er vigtigt, at vi får inddraget de tillidsfolk, som byens ældre har valgt, før vi bare finder på noget nyt i panik over, at vi har ryddet landets forsider, og at Folketingets Socialudvalg er ved at falde over deres egne ben.

Så vi vil ikke i dag sige hverken ja eller nej til overborgmesterens forslag. Vi har hørt det som, at også han ser behov for nye tiltag på området, og så vil vi gerne være med i en dialog med de ansatte, med dem der modtager hjælp og med ældrerådene, så vi sammen kan finde den løsning, der er den aller-, allerbedste.

Venstre har jo også været ude, de har nærmest været i valgkamp det sidste år i stedet for at prøve at deltage konstruktivt i arbejdet i Sundheds- og Omsorgsudvalget, så har partiet Venstre i stedet for valgt at bruge pressen som det sted, hvor man skulle diskutere, hvad der foregik.

Hvad er deres svar på problemerne på hjemmeplejeområdet, det er private firmaer. Vi skal bare give konkurrencen fri, lade markedskræfterne rase, så forsvinder alle problemerne af sig selv. Det ville dæleme være nemt, hvis det var så enkelt.

Men at gøre borgerne til kunder i et velfærdssupermarked, hvor de i stedet for leveringssikkerhed, tryghed, omsorg og respekt får en check, det er at svigte de svageste.

For et par år siden var Sundheds- og Omsorgsudvalgets medlemmer ude og besøge en række små plejehjem, og der havde jeg glæden af at følges med Venstres daværende gruppeformand, den midlertidige orlovsramte Martin Geertsen. Jeg husker tydeligt, da vi sad på et nu lukket plejehjem nede på Vesterbro og drak kaffe med en gruppe ældre, det at møde byens ældre face to face var i hvert fald en oplevelse for os alle

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

sammen, og det var det også for Martin Geertsen. Han så der ældre, der dårligt vidste, hvilken dag i ugen, det var, der næsten ikke vidste, hvem de selv var, og i hvert fald ikke altid kunne huske, om de havde børn, eller deres ægtefælle var død, og som blev ved med at spørge, om vi var af familie.

At give ældre, der ikke længere er fysisk eller intellektuelt i topform en check og overlade det til dem selv at finde ud af, hvilket firma der kan levere den hjælp, de har brug for, det må være et omsorgssvigt, der, hvis det var børn, det handlede om, førte til øjeblikkelig tvangsfjernelse efter bestemmelserne i serviceloven.

En af de rigtige pinlige historier, som har fyldt meget lidt i medierne, men som hører til Sundheds- og Omsorgsudvalgets periode de 4 år, der er gået siden sidste valg, det er historien om folkesundhedsplanen, der druknede i politisk uduelighed.

Sundheds- og Omsorgsudvalget arbejdede op imod et år med folkesundhedsplanen, var inddraget i alle delelementer undervejs, sagde at nu var vi parate til at gå i offentlig høring med den plan. Vi trykte postkort, og vi lavede dialogchat, og vi sad i Lorry en hel dag og diskuterede med borgere, og der skete meget.

Da vi så var færdige med dialogprocessen og skulle til at samle op, hvad det var, borgerne havde ment om den her folkesundhedsplan, så var der nærmest ingen politikere i udvalget, lige med undtagelse af socialdemokraterne og Enhedslisten, der ville vedkende sig, at vi overhovedet havde lavet et udkast til en folkesundhedsplan. I hvert fald så det ud til, at vi ikke mente det alvorligt.

Hvis jeg nu var borger i denne by og havde deltaget aktivt i den proces, fordi jeg synes, folkesundhed var et vigtigt

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

område, så ville min konklusion i dag være, at politikerne på Københavns Rådhus, de mener ikke noget alvorligt, de vil gerne engagere mig, de vil gerne have mig til at læse tingene, men når jeg så kommer med mit bud, så aner de simpelt hen ikke, hvad de selv mener.

Jeg synes, det er en rigtig, rigtig pinlig historie fra vores udvalg.

Sammen med budgettet for Københavns Kommune har vi jo også budgettet for Hovedstadens Sygehusfællesskab til behandling i dag. Det er en underlig størrelse. Efterhånden som jeg har været med i bestyrelsen fra starten, så virker HS som danaidernes kar, fadet, hvor lige meget hvor mange penge vi hælder i, så bliver der ved med at mangle midler.

Jeg ved godt, at sygehussektoren er ramt af, at Amtsrådsforeningen og Københavns og Frederiksbergs borgmestre, når de mødes i den røde bygning med Finansministeriet, efter de demokratiske forsamlinger er gået på sommerferie, sidder og laver aftaler om alle de nye ting, der skal ske uden at forholde sig til, hvor pengene skal komme fra. Men jeg tvivler på, at det er det eneste problem.

Vi har oplevet overlægerne på sygehusene, ikke så mange af dem i pressen, men måske flere ved personlige henvendelser, foreslår, at vi skulle lukke et hospital, nu orkede de ikke mere salaminetskæring. Som københavnere at have siddet så mange år med Frederiksberg-folk i bestyrelsen, så kunne det være tillokkende, fordi det sygehus, der er nemmest at lukke, det er Frederiksberg Hospital. Man må jo sige, at Frederiksberg Kommunes repræsentanter i HS-bestyrelsen har aldrig opfattet sygehusvæsenet som noget, vi samlet havde ansvar for, de har virkelig kørt lokalpatriotisme på deres lille Frederiksberg Hospital.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Men nu skal vi for det første huske, at Frederiksberg Hospital er nærhospital for københavnernes på Nørrebro, og så skal vi vel heller ikke være ligeglade med, hvordan Frederiksbergs befolkning har deres sundhedsvæsen.

Det ser også ud til, at der er brug for alle sygehusene, også i år har vi hørt om overbelægninger på Hvidovre Hospital. Så der er ikke meget, der tyder på, at vi har en reel overkapacitet.

Men Hovedstadens Sygehusfællesskab er et sygehusvæsen, der gerne vil være først med alting, de førende. Nogle gange har jeg tænkt, at faren for at få blærerøvsbetændelse er nærliggende, for hvis vi ikke har styr på den daglige drift, hvis vi ikke kan få ordentlig gang i de projekter, vi har, hvis vi ikke kan holde over for borgerne, hvad det er, vi lover dem, så kan det godt være, at vi skal lade være med at kaste os over så mange nye ting.

Hvem siger, at alle lands- og landsdelsfunktioner skal være til rådighed i Hovedstadens Sygehusfællesskab f.eks. Hvis nu har man et sygehusvæsen, der ikke engang har et IT-system, der kan klare det presserende behov i dagligdagen, er det så nogen god idé at bruge en masse ressourcer på et akkrediteringsprojekt. Altså for mig virker det lidt, som om vi tager tingene i omvendt rækkefølge.

Enhedslisten vil gerne være med til at give flere penge til sygehusvæsenet, men det kræver, at vi kan gennemskue økonomien og konsekvenserne, og det kan vi ikke i dag.

I vores budgetændringsforslag har vi foreslået en ekstratilførsel på 50 mill. kr. til HS, et beløb, der ligger langt under HS' ønskeseddel. Og det, vi vil bruge dem til, det er slet ikke noget, der er på HS' ønskeseddel. Vi vil bruge de penge til at sikre, at det rengøringspersonale, der har tjent

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

først Københavns Kommunes sundhedsvæsen og senere HS i årevis, igen får nogle arbejdsforhold, som gør, at vi ikke behøver at skamme os over på den måde at være medansvarlige for produktionen af menneskeaffald, for det er faktisk det, der sker i øjeblikket. De bliver slidt ned, de bliver udbrændte, de mister arbejdsglæden. Og når de fortæller om, hvor meget de skal nå at gøre rent, så har jeg ikke meget lyst til at blive opereret i HS, hvis jeg nogen sinde skulle blive udsat for at blive hospitaliseret.

Heldigvis er Arbejdstilsynet kommet på banen i forhold til Amager Hospital, og det kan vel heller ikke vare længe, før de skal til at kigge på de psykiske arbejdsforhold ude på Hvidovre. Der er noget, der tyder på, at ISS ikke er nogen særligt venlig samarbejdspartner, de kritiserede den første rapport, der kom fra KLS, altså Kommunale Lønarbejder i Storkøbenhavn, om arbejdsforholdene.

Så sagde KLS, da de fandt ud af, at ISS ville lave deres egen undersøgelse, skal vi så ikke lave en i samarbejde. Nej, det ville ISS ikke, så ISS lavede en undersøgelse, og KLS lavede en undersøgelse, og de steder, hvor man har spurgt om de samme ting, der er konklusionerne faktisk enslydende.

Så de penge, HS sparer på at have fået en billigere rengøring, dem kommer vi formentlig af samfundskassen til at betale til arbejdsløshedsdagpenge, sygedagpenge, tidligere førtidspensionering og behandling for de skader, vi påfører dem, der er ansat i rengøringsområdet.

Enhedslisten vil gerne deltage konstruktivt i arbejdet med at gøre Københavns Kommune til et trygt sted for alle, også gamle og syge, så vi stiller os til rådighed ved budgetforhandlingerne.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Marlene Krogh (F): (mikrofonsvigt) at jeg kort kunne sige, jeg kan tilslutte mig, hvad Bente Møller har talt om heroppe på talerstolen, men så enkelt er det ikke.

Jeg synes, at Bente Møller i sin tale kom rundt om stort set det meste. Jeg er utroligt glad, at Enhedslisten også konstruktivt vil være med til at se på HS-budgettet. Det er første gang, jeg hører det nu her, at der er andre, der interesserer sig for HS, og som har gjort sig sine overvejelser om, hvordan og hvorledes skal vi takle situationen fremover.

Jeg havde faktisk tænkt mig at sige en hel del om HS, fordi jeg synes, at vi har forsømt det. Jeg synes, at det er en stor virksomhed, det er en kæmpekoncern, som vi har ansvaret overfor, og jeg synes, vi bruger for lidt tid til at diskutere nogle mål og nogle rammer for, hvor skal HS gå hen, hvad skal der ske med det, og hvad skal vi prioritere.

Vi sidder jo i en underlig konstruktion, hvor statens embedsmænd har en del at skulle have sagt, det ved vi på forhånd, når de kommer til møderne. Ikke dermed sagt, at det er afklaret, men man får hurtigt en fornemmelse af, at de selvfølgelig sidder med en form for bundet mandat, et bundet mandat, som går mere på, hvad det er, ministeren melder ud.

Vi må sige, at Arne Julemand, som jeg vil kalde ham, har i den periode, som han har siddet som minister på dette område, meldt utroligt mange ting ud. Han har i hvert fald ikke holdt sig tilbage. Det er også tydeligt, at han har forstand på dette område, og det tager jeg hatten af for.

Men jeg tvivler på, at han kender konsekvensen for HS, når han melder ud gang på gang om områder, hvor vi skal prioritere, og der skal tilføres midler, og at vi skal gå i

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

den retning. Det koster millioner, milliarder, og vi kan blive ved.

Et af de store problemer, som jeg ser i det her, og jeg har faktisk forsøgt her i sommerferien at læse tilbage, hvad var det, der skete, da vi overtog HS, vi overtog Rigshospitalet. Rigshospitalet er jo vores største problem i HS, og problem og problem kan man sige, det er jo et fantastisk hospital, vi tilbyder jo alle mulige former for behandlinger, ny medicin, og der er ingen grænser.

Det er netop det, at der ingen grænser er, som gør det hamrende dyrt i HS. Og hvor er så grænsen, det kan vi ikke svare på, men grænsen må være der et eller andet sted, hvor økonomien ikke længere hænger sammen. Jeg ser, at hvis vi i HS fortsat skal administrere Rigshospitalet med de mange tilbud og den dyre drift, som det hospital har, så må vi have flere penge til området.

Sådan som det foregår i dag, så er det jo sådan, at vi forhandler med Finansministeriet, og så får vi nogle prioriterede områder til kræft og til ny medicin og forskellige andre ting, og det passer aldrig med de penge, hvad det koster.

Derfor er vi også som kommunalpolitikere i klemme på dette område, vi er i klemme, fordi vi får ikke alle penge. Der var på et tidspunkt her under forhandlingerne med Amtsrådsforeningen, at vi var lidt glade, der var da nogle, der nævnte et tal, at vi var oppe omkring næsten 2 mia. kr. Jeg kunne se sådan Amtsrådsforeningen syntes, nå nu går det godt, nu kan vi dække vores sundhedsudgifter, nu kan vi leve op til de krav, som befolkningen stiller, som lægerne stiller, nu kan vi se en linie i det. Det gik straks den anden vej, der gik ikke ret lang tid, så viste det sig hurtigt, at

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

finansministeren ikke lagde de penge på bordet, som vi havde håbet.

Det betyder også noget for HS, de her ting sker på den måde. Det betyder, at vi som politikere bliver gidsler i et spil mellem borgere og Folketinget. Det er nemlig sådan, at jo længere, jo mere vi kommer på nettet, jo flere behandlingsformer kan vi se, og jo mere perspektiv kan vi også se i, at det er vigtigt, at vi indfører flere og flere nye behandlinger.

En af de ting, som jeg også har lagt mærke til i den her forbindelse, det er lægernes interne kamp om selvfølgelig også for forskningsmidler, selvfølgelig også at udvikle deres område, det vil vi alle sammen, uanset hvor vi sidder henne i kommunen eller i HS. Men problemet er, at der er ingen, der tager stilling til, om det er godt det, vi gør. Er det godt, at vi giver los på de her område, eller skal vi standse op. Hvem skal tage prioriteringen, det er ikke lægerne.

Er der nogen sinde nogen af jer, der har hørt en speciallæge kritisere en anden speciallæge for de metoder, de bruger, nej, det er der ikke. Jeg har i hvert fald ikke. Hvis der er nogle, der har nogle eksempler, så er det måske på interne gang på nogle medicinske afdelinger, hvor man kritiserer sådan noget. Men i offentligheden diskuterer man ikke den form for prioriteringer.

Derfor står vi i en situation, at det er vigtigt, at det er politikerne, og det bliver politikerne, der kommer til at prioritere sundhedssektoren fremover. Det er lige fra behandling, nye behandlingsformer, medicin, muligvis også apparatur, jeg har svært ved at sige det, men jeg kan i hvert fald se, at nogle af de ting, som er forskellen mellem HS-bestyrelsen og det, man laver ude i amtskommunen netop går på

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

dette område. Der sidder de og prioriterer, de har også underskud, skal det siges, de har samlet set måske et underskud på godt 1 mia., men de har ikke så stort et underskud, som vi har.

Så har vi jo lige det, vi har Rigshospitalet som slagskib, som det førende, som vi også er stolte over, men som vi sgu ikke har råd til efter min mening, ikke at blive ved.

Da vi overtog Rigshospitalet fra staten, der var det faktisk sådan, at der var et underskud på 1,3 mia. kr. Det siger jo også noget om, at staten jo ikke ligefrem var god til at styre de her udgifter, og derfor ville de jo sikkert også gerne af med det.

Jeg tvivler på, at sygehussektoren i fremtiden vil blive inden for de rammer, som vi ser i dag, nemlig at det er amterne, der kommer til at vurdere eller til at have sygehussektoren inde under sig. I fremtiden kunne man forestille sig en helt anden diskussion eller en helt anden struktur, hvis vi skal løse de kæmpeområder og de kæmpeopgaver, der ligger fremover.

Men sådan er det ikke nu, nu skal vi forholde os til det konkrete, men jeg synes, det var vigtigt at give udtryk for, at vi er klar over, vi står i en meget speciel situation netop på grund af Rigshospitalet.

Nogle af de overvejelser, som SF har gjort sig, det er bl.a., og som Bente Møller også rejste kort, vi kan ikke blive ved med at have alle de højt specialiserede områder inden for HS. Vi er nødt til at lave nogle flere samarbejdsaftaler, og vi har selvfølgelig spekuleret på, hvem skal de samarbejdsaftaler være med, når Vibeke Storm ude i amtet ikke ønsker at samarbejde med os. Det er ikke engang, fordi tror jeg et eller andet sted, hun ikke kan se fornuften i det, men

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

hun bryder sig bare ikke om HS. Det er en argumentation, som er yderst vanskelig at være oppe imod, men kendsgerningen er, at hvis der ikke foregår et eller andet på dette område på de højt specialiserede områder, så kommer både HS og Københavns Amt på et tidspunkt til at sejle derudad, og den økonomiske styring bliver fuldstændig uhåndterbar.

Derfor vil vi i forbindelse med de her forhandlinger også politisk forsøge at presse Københavns Amt til at indgå nogle aftaler på de højt specialiserede områder.

Så synes jeg også, ud over det så trænger vi til en diskussion om opgavefordelingen mellem HS og Københavns Kommune. Det er lige fra psykiatri til de her operationer, som nu er blevet vedtaget, som vi nu skal igennem. - Er der noget i vejen, fru Louise Frevert?

Som SF har set med undren på, at man har vedtaget, at der skulle laves udbud på 500 operationer på grå stær. Jeg har en anden indgangsvinkel end Grete Henius på dette område. Hvis man læser nogle af de planer og nogle af de overordnede strategier, som ligger for speciallægepraksis, så er det tydeligt at se, at vi mangler speciallæger også i København. Det er endnu værre ude i Jylland og andre steder.

Men i København havde vi faktisk mulighed for at prioritere, vi havde mulighed faktisk også for at sikre de gruppe 2-sikrede, hvis vi havde valgt at sende den plan omkring øjenkirurgi og andre ting til høring i HS, så havde vi fået en dialog med HS om, hvor skal de ting ideologisk ligge henne, for det er også det, det handler om.

Hvad er der så sket nu, ja nu har man sendt det i udbud. Hvem skal betale det, det er ikke HS, nej, det er de københavnske borgere, der igennem sygesikringen skal betale de 500 operationer. Efter min mening der er det en sygehusudgift,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

og den bør ligge i HS, og jeg forstår ikke, hvordan man tænker det her. Jeg mangler noget ideologi, jeg mangler nogle holdninger til, hvordan andre partier herinde forholder sig til sygehussektoren.

Sådan er der flere områder, og jeg håber, og jeg er så også glad for de signaler, der kom oven på den debat, at vi kan sikre, at de planer, som vedtages i vores specialpraksisplan, bliver sendt til høring. Jeg ser frem til en god politisk diskussion om ideologi og holdninger på dette område.

Jeg nævnte også nogle andre områder, bl.a. psykiatrien. Vi har jo bygget og bygget og bygget, og nogle gange har jeg haft en oplevelse af, at HS-bestyrelsen har været mere et byggeudvalg, end det har været et sundhedsfagligt sygehusudvalg. Vi har skullet tage stilling til de mange planer for udbygning af psykiatrien.

Det er selvfølgelig glædeligt, at vi er kommet så langt med det, men vi er selvfølgelig ikke færdige endnu. Nu ligger der en plan for distriktpspsykiatrien for opbygningen af teams, som skal arbejde tæt, hvis det skal fungere i samarbejde med kommunen.

Jeg synes, at det på dette område er vigtigt, at Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget ikke bare på det embedsmandsmæssige plan bliver taget i ed på det her, men sandelig også på det politiske. Jeg ser frem til, at vi skal få en diskussion om dette område, således at den enkelte psykisk syge borger får en oplevelse af, at der er helhed både i behandlingen og de tiltag, som man foretager inden for primærsektoren. Det vil være glædeligt, for vi har chancen for at gøre det, og det vil være godt.

Jeg vil kort sige noget om ældreområdet. Jeg må som Bente Møller også, jeg oplever, nu har jeg kun været her kortere

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

tid, end hun har, men jeg oplever, vi har haft travlt. Jeg oplever også et klart signal fra omverdenen om, at vi ikke har gjort det godt nok, og det har været hårdt at sidde i et udvalg, som i den grad har fået lov til at sejle.

Man spørger hele tiden sig selv, har det været ens egen skyld, har vi kunnet gøre noget, som ligesom kunne rette op på nogle af de her ting.

De første år var vi ikke med i budgetforliget, og jeg tror, hvis man havde brugt nogle af de statistikker, noget af det materiale, som havde ligget her, så havde vi muligvis også kunne have undgået sådan en situation.

Jeg spørger mig selv om, hvorfor alle de her plejehjem blev lukket, når man på forhånd godt vidste, at vi brugte langt færre penge i ældresektoren i København end i det øvrige land. Jeg spørger mig selv om, hvad det var, der fik embedsfolket til at tro på, at de her ting kunne lade sig gøre, at man lukkede Kommunehospitalet, man lukkede geriatrike pladser, man pressede systemet fra alle sider. Hvor er den rådgivning og den forventning, man har til et embedsværk, som man forhåbentlig må kunne tale sammen med, hvor er den henne, det spørger jeg mig selv om.

For efterfølgende det så tror jeg, det er vigtigt at få sat nogle mål op omkring samarbejdet imellem de forskellige sektorer.

SF vil gå ind på ældreområdet med nogle krav om, at vi skal have den her plejehjemsgaranti gennemført. Vi er ikke interesseret i at få udliciteret området, vi mener faktisk ikke, at det kan lade sig gøre, i og med at vi har en situation hvor vi ikke kender grundlaget for udlicitering, det er det ene. Principielt er vi også imod udliciteringen af det. Men vi ser faktisk, at der er en mulighed for, at hvis vi

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

opruster på plejehjemsområdet, andre boformer, ja, så har vi også en mulighed for at få en hjemmepleje, som ikke bliver presset akut konstant, og som kan arbejde og tilrettelægge deres arbejde, således at de hverken bliver nedslidt og også får noget arbejdsglæde, eller på den måde bliver udsat for omstruktureringer konstant.

Vi vil gå ind i de her budgetdrøftelser med åben pande. Vi har selvfølgelig krav, vi vil stille, jeg har været inde på nogle af dem.

Derfor vil jeg bare sige, vi skal i arbejdstøjet, også de næste 4 år.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Lige inden jeg giver ordet til Henrik Morgen, så vil jeg sige, at der er mulighed for at skrive sig på talerlisten her i 1. runde. Det gør man ikke ved at trykke sig på, som man normalt gør, så kan man altså godt komme på talerlisten i 1. runde, dem der endnu ikke har haft ordet.

Henrik Morgen (B): Sundhed og omsorg, en af de 2 grundpiller i hele velfærdssamfundet, uddannelse er den anden, og dermed også en af grundpillerne i det kommunale selvstyre, den kommunale forvaltning. Det forpligter.

År efter år har Det Radikale Venstre fra denne talerstol efterlyst større politisk ansvarlighed, en bedre ledelse og organisering af arbejdet og et bedre politisk lederskab på netop dette område. Sundhed og omsorg og en lige retfærdig adgang til ydelser på dette område for alle, som har behov.

Agurketiden er overstået, og nu er ballonen vist revnet, mange års misforvaltning og socialdemokratisk laden stå til skal nu betales, prisen skal betales. Men hvad er prisen?

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Ja, modsat Enhedslistens opfattelse, eller skal jeg sige opskrift, og modsat mange, mange andre ordførere fra både Borgerrepræsentationen og Folketingets partier, så er prisen ikke kun et spørgsmål om penge, tværtimod. København bruger, som det også er sagt fra ganske nylig her fra talerstolen, vi bruger faktisk relativt store ressourcer på både ældreområdet og på sygehusområdet her i København, uanset hvordan vi i øvrigt regner det ud, og hvad vi renser for.

Så penge gør det ikke alene. Der er behov for reformer, der er behov for at kigge på strukturen, der er behov for at fokusere på styring og ledelse. Det er vi også glade for fra radikal side, at der efterhånden tegner sig en forståelse for blandt Borgerrepræsentationens partier.

Overskrifterne i den seneste tid har jo ikke overraskende været hjemmehjælpen. Lad mig derfor hæfte et par synspunkter på dette også.

Vi står i en situation med eklatant mangel på styring og ledelse, et uensartet serviceniveau på tværs af byen, som er uacceptabelt, men dog ved at blive rettet op, et dårligt dokumentationsgrundlag for, hvad vi egentlig går og laver, en lav arbejdsmoral for medarbejderne på området og en deraf følgende ansvarsforflygtigelse og i det hele taget et dårligt menneskesyn i sektoren.

Partier lige fra Dansk Folkeparti over Venstre til Socialdemokratiet og Enhedslisten har stået i kø for at bevilge flere penge. Prisen går ikke til løstsvævende socialdemokrater, der var først ude med det, men som Enhedslistens ordfører ironiserede over, kan vi alle sammen byde hinanden op. Det nytter ikke, og vi bruger rent faktisk mange penge, 62.000 kr. pr. ældre i København mod 48.000 kr. på landsgennemsnit. Det er jo ikke der, humlen ligger.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Lad os i stedet for kigge på, hvordan vi bruger pengene, flere penge gør det ikke, ikke alene i hvert fald. Der er altså behov for de dybtgående strukturreformer, og det er glædeligt at se, at der efterhånden er en politisk forståelse for det, så jeg vil ikke nævne mere om det her.

For det andet så er der altså brug for mere plads til omsorg blandt vores hjemmehjælpere. Vi må kigge på et styringssystem, som sætter hjemmehjælpen fri, som giver myndigheden og magten tilbage i hænderne på dem, som ved, hvad det drejer sig om, nemlig folkene ude i marken. Giv hjemmehjælpen fri, giv dem f.eks. hver især 30 minutter om dagen til at disponere til de særlige omsorgsopgaver, til de særlige små tjeneste, som lige præcis den dag vil gøre en stor forskel for den enkelte ældre borger.

Giv også gerne hjemmehjælpen fri på en anden måde, f.eks. ved at give vores ældre og hjemmehjælpsmodtager en større valgfrihed, hvad angår udvalget af ydelser til hjemmehjælp. Giv gerne hjemmehjælpen fri i form af flere alternative tilbud i form af en hel eller i hvert fald delvis udlicitering af dele af hjemmehjælpen.

Men det er også ønsketænkning, ikke så meget fordi der ikke er et politisk flertal herfor i øjeblikket i Borgerrepræsentationen, men mere fordi SF's ordfører faktisk ramte helt rigtigt, når de siger, at det er ikke muligt nu, og det er galimatias at forsøge at udlicitere hjemmehjælpen.

Det kan ikke lade sig gøre i øjeblikket, jeg er helt enig, vi står nemlig i en situation, hvor vi har så lidt styr på, hvad det er for ydelser, der skal tilbydes, og hvilke ydelser der rent faktisk bliver tilbudt, og hvad de koster. Så vi kan ikke give hjemmehjælpen helt fri i hvert fald på den facon, før vi har det overblik.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Men det åbenlyse behov for et løft i enhver forstand på hjemmehjælpen til trods, så må vi ikke glemme de øvrige også meget vigtige sundheds- og omsorgsområder, der jo er.

Først og fremmest vore hospitaler, HS-sygehusvæsenet. HS har jo faktisk vist sit værd, HS har ud fra udgangspunktet og de udfordringer, der blev stillet, været en succes. HS er i dag et meget velfungerende, økonomisk veldrevet hospitalsvæsen. Detaljerne mangler stadig, men de gode takter er ikke til at tage fejl af.

Netop i forhold til statens evner eller mangel på samme til at drive hospitalsvirksomhed, så springer udviklingen positivt i øjnene. Opgaven for HS bliver nu i de kommende år at flytte sit fokus fra det økonomiske til kvaliteten i patientbehandlingen.

Her kommer det selvfølgelig forstyrrende ind, at staten nu er ved at løbe fra sine løfter i en grad, så det også er nødvendigt for os at diskutere, om grundlaget for HS, som den konstruktion, vi kender, i virkeligheden er til stede.

Men lad os kigge på prioriteterne her i det kommende år. Ventelisterne er et problem, og der er enighed om at gøre noget ved det. Fra radikal side hilser vi det meget velkomment, at vi fortsætter arbejdet med at nedbringe, ja helst eliminerer ventelisterne på især de livstruende sygdomme. Vi har en forpligtelse til at føre vores del af regeringens handleplan ud i livet, og det gør vi meget gerne fra radikal side.

For det andet, også på HS-området er der behov for bedre styringsforhold, fordi den bedre styring giver os bedre kvalitet for den enkelte patient for de samme penge eller for færre penge. Derfor er ny informationsteknologi i form af elektroniske patientjournaler af største vigtighed, derfor må

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

de midler tilføres HS allerede i forbindelse med næste års budget, så vi ikke kommer til at gøre den samme fejl, som vi har gjort på den kommunale sundhedsforvaltnings område, nemlig glemte at tænke og dermed investere langsigtet. For ved at løse problemerne på kort sigt må vi ikke åbne for, at en syndflod af problemer på længere sigt vælter ind over os. Vi må ikke lave den samme fejl en gang til på HS, som vi har gjort i den kommunale del af butikken.

Et tredje fokusområde på HS bør efter vores opfattelse være at kigge meget, meget nøjere på arbejdstilrettelæggelsen i lighed med hjemmeplejen. Men for HS' vedkommende især ved at kigge på det miskmask af overenskomster, som faktisk blokerer for en effektiv udnyttelse af ressourcerne.

Hvorfor er det ikke muligt, hvorfor er det ikke i tilstrækkeligt muligt at udnytte de mange dygtige medarbejdere, der er i HS-systemet, bruge deres arbejdskraft og ledige tid til at komme f.eks. ventelisterne til livs og til i det hele taget at få gjort den ekstra indsats, som gør, at det hele kommer til at glide meget nemmere.

Overenskomsterne, og de mange overenskomster, som arbejder imod hinanden på nogle områder, er et problem, og vi må virkelig kigge på det område her og også slippe sundhedspersonalet i hospitalssektoren fri.

Et fjerde punkt handler om de, jeg vil ikke sige uundgåelige, men velkendte 2 pct.s nedskæringer eller grønthøsterbesparelser. Vi har fra radikal side fuld forståelse for de læger, der har været fremme og sige, ja men vi kan ikke leve med det, der er skåret ind til benet, hvorfor ikke tage skridtet fuldt ud og så lukke et hospital. Det er en hård tanke og sikkert også urealistisk i et valgår, men tænk lige engang, det er måske der, at den store gevinst er at

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

hente. I hvert fald vil vi fra radikal side sige, at det er i hvert fald at gå til roden, det er det ord, radikal kommer fra, radix, at gå til roden. Vi løser ikke de grundlæggende problemer ved at skære 2 pct. over hele linien, vi løser kun problemerne ved at gå til roden.

En hospitalslukning er ikke en løsning på HS' problemer, men det er i hvert fald en måde at skabe lidt luft i budgetterne, så vi kan prioritere de mange gode ting, vi også gerne vil gøre i HS.

Et andet vigtigt punkt, som ikke er hjemmepleje, men også meget, meget vigtigt i budgetdebatten, det er plejehjemmene. Det er jo rigtigt, som specielt venstrefløjens partier har været inde på, at vi står i en helt uholdbar situation med alt for mange plejehjemsindlagte ældre, der er færdigbehandlet i HS og i det hele taget alt for mange ældre københavnere, som enten venter på eller måske burde tilbydes en plejehjemsplads.

Baggrunden er jo, at tallene snyder, og derfor vil vi gerne for vores vedkommende sige, at vi har medvirket til beslutninger om plejehjemslukninger ud fra de bedste hensigter og med åbne øjne. Vi mener stadig væk, at det var rigtigt at gøre, og vi mener også, det var det rigtige plejehjem, der stod for lukning, fordi de simpelt hen ikke stod mål med den kvalitet i boligmassen, vi gerne vil tilbyde på ældreområdet.

Men når det så er sagt, og når problemerne vedbliver med at være der i form af tydeligvis, og vi håber forbigående en mangel på plejeboliger, så må vi stille spørgsmålet, er vi gået for langt i de sidste 10-15 års dogme, som vores sundheds- og ældrepolitik er bygget på, ikke bare i København, men i hele landet, dogmet om "længst muligt i eget hjem". Er vi gået for langt, vi er villige til at tage diskussionen, vi mener ikke, vi kan være andet bekendt.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Sagen er jo, at selv om vi står med en i antal faldende ældrebefolkning i Københavns Kommune, så betyder meget jo på, at det, der så er ældre, de tilgæld er mere sølle og mere svage. Og er løsningen så at tilbyde en hjemmehjælpsplads, når det, de i virkeligheden er bedst tjent med og vi som medmennesker bedst tjent med, er en plejehjemsplads. Vi er villige til at diskutere, om vi er gået for langt.

Men pengene, hvor skal de komme fra. Ja, modsat mange andre ordførere og oversundhedsborgmesteren og formanden for Folketingets Socialudvalg, så har vi et lidt mere realistisk syn på pengene i Det Radikale Venstre, nemlig at vi kan kun bruge dem én gang.

Tager vi og kigger på finansieringen på en eventuel udvidelse af plejehjemsmassen eller en eventuel målrettet udvidelse af serviceniveauet og tilførsler af ressourcer på hjemmehjælpen, ja, så mener vi, der kunne være lidt at hente ved at revidere den 2-rums-strategi, som Borgerrepræsentationen ellers tidligere har besluttet sig for.

De fleste ældre, der har behov for en plejehjemsplads, vil formentlig langt hellere have en sådan plejehjemsplads frem for at vente på en plejehjemsplads, som så indebærer 2 rum med et eget bad.

I det hele taget viser foreløbige undersøgelser, i hvert fald så vidt jeg er bekendt, at det slet ikke er en vigtig ting for i hvert fald de fleste ældre på plejehjem, om der er 1 eller 2 rum i værelset. Lad os derfor kigge på den 2-rums-strategi og sige, om vi ikke også her måske bør blande kortene på ny.

For det tredje ser vi også et behov for, uanset om vi vælger på kort eller mellemlangt sigt, at justere plejehjemsmassen, så ser vi et behov for en langt mere fleksibel tilpasning af

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

plejeboligkapaciteten. Vi har brug for nye styringsværktøjer, nye metoder, så vi fra politisk og forvaltningsmæssigt hold løbende kan tilpasse plejeboligmassen til det aktuelle behov.

Vi bør derfor som udgangspunkt have, at nye plejeboliger og andet murstensbaseret aktivitetsområder ikke som udgangspunkt bindes for kommunale midler, men for organisationsmidler, hvormed kommunen så kan indgå forskellige former for driftsoverenskomster.

Et tredje punkt, som også er vigtigt at huske, inden det hele går ? i hjemmehjælp, er ældrepolitikken. Her er jeg helt på linie med Enhedslistens ordfører, som var inde på, at vi må for vores egen troværdigheds skyld og selvfølgelig også af hensyn til de ældre, tage den proces alvorligt, som vi har sat i gang. Hvis den proces også betyder en form for økonomiske ressourcer i ældrepolitikkenes første år, nemlig næste år, så må vi kigge på det.

Men i første omgang er det min forventning, at langt de fleste ældre vil være glade for, hvis vi på de øvrige områder, hjemmepleje, hospitalsvæsen, plejehjem, kunne tage ældrepolitikkenes ord for pålydende og så anvende vores ressourcer der.

Men i hvert fald bør vi være meget lydhøre for krav fra organisationerne i forhold til den nye ældrepolitik.

Andre vigtige områder, som vi heller ikke må glemme, men som har været nævnt heldigvis, er de psykisk syge, hvor vi også fra radikal side gerne vil fastholde den lille ekstra indsats, som er nødvendig, ikke mindst hvad angår de unge, et voksende og desværre næsten uoverstigeligt problem, psykisk syge unge, og her har vi et kerneeksempel på, hvordan vores primære og sekundære sundhedssektor skal arbejde utrolig godt sammen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

De hjemløse er også et område, hvor vi ikke må glemme dem heller ikke i en sundhedsmæssig sammenhæng, hvor det forebyggende arbejde faktisk har endnu større effekt, end vi måske bilder os ind, at vi ellers kan høste effekt i forebyggelsesarbejdet.

Så er der alle de andre områder uden for sundheds- og omsorgsområdet, som også er så vigtige og så veldædige. Pointen er, nøgleordet er, det kedelige bureaukratiske kolde ord prioritering, i hvert fald hvis vi siger nej til yderligere skattestigninger, og det siger vi i Det Radikale Venstre, nej til flere skattestigninger.

Derfor må vi prioritere, derfor må vi også tage ubehagelige beslutninger. Derfor skal vi ikke som noget parti lade os trække rundt i manegen af stærke organisationer, f.eks. når en lille velerhvervet rettighed i form af morgenlukning eller andre skal afskaffes. Vi bliver nødt til at stå fast og prioritere hårdt om kerneydelserne, det som vi gerne vil.

Det, vi ikke skal bruge penge på, det vi ikke skal bruge kræfter på på sundheds- og omsorgsområdet, hvad er så det. Ja, i overskriftsform og set med radikale briller, vil det først og fremmest være administration. Vi skal ikke bruge en krone mere på administration, vi skal ikke bruge en krone på ældreombudsmand eller andre pseudoinitiativer, som er lanceret i dette tilfælde af sundhedsoverborgmesteren.

Vi har ikke brug for mere papirskubberi imellem instanser, vi har brug for mere støvsugerskubberi, hvis jeg må være så plat at sige det. Væk med administrationen, lad os i stedet for komme til bunds i administrationen, lad os i stedet for få fjernet nogle af de mange lag, der er i hjemmepleje, i forvaltning osv. og så bruge ressourcerne der, hvor de er

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

beregnet, nemlig ude hos dem, som har behov, og som ikke kan selv.

Det andet område, hvor vi i overskriftsform ikke bør satse vores penge eller kræfter på er i det hele taget frynseaktiviteter, pseudoinitiativer, randaktiviteter. Vi må koncentrere vores kræfter om velfærdssamfundets kerneydelser, også på sundheds- og omsorgsområdet. Og det er sundhed til dem, der har behov og ikke selv mulighed for det, og det er sundhed i form af det, vi kan tilbyde på vores hospitaler, og sundhed i form af det vigtige forebyggelsesarbejde.

Den anden kerneydelse er omsorg og pleje i forhold til de svageste, i forhold til de svage medborgere, der ikke kan selv, men også dem, som ikke kan og heller ikke har råd til selv at gøre det.

Borgmester **Peter Martinussen**: Jeg vil starte med et citat af den kendte norske digter Bjørnstjerne Bjørnsson, som jeg synes kan være meget godt at tage udgangspunkt i. Det hedder:

"I politik må sandheden vente, til nogle får brug for den."

På en eller anden måde synes jeg, der er noget i dette citat, som passer ganske godt på både debatten om ældreområdet i hele den valgperiode og ikke mindst den helt forskruede hjemmeplejedebat, hjemmehjælpsdebat, vi har oplevet de sidste 14 dage.

Med 2 valg forude, et kommunevalg, der med sikkerhed ligger den 20. november, et folketingsvalg i hvert fald inden for overskuelig tid, jeg kender ikke datoen, det er der vist ingen, der gør, så er der åbenbart ikke mange, der gider efterspørge fakta. Der er til gengæld mange, der gerne vil gengive halve sandheder, og der er også nogle, der benytter sig af direkte fup.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Nu skal jeg ikke påstå, at jeg alene gengiver sandheden med stort S, og sandheden er vel også i dette spørgsmål som i andre et variabelt begreb. Alligevel er der meget, som tyder på en, må jeg sige, ganske veltilrettelagt mediedebat, som ikke nødvendigvis bygger på sandheden, heller et forsøg på at finde denne, men alene på at skabe en ny sandhed, mediernes sandhed. Måske også nogle ganske bestemte politiske kræfters sandhed.

Ja, hvis man som mange faktisk gør det, forstå det hvem der kan, oplever en velfungerende hjemmehjælp dagligt i København, og guderne skal vide, problemer er der, men der er altså nogle, der oplever en dagligt fungerende hjemmehjælp, ja, så må man vel som hjemmehjælpsmodtager gribe sig i armen og spørge sig selv, om man drømmer som Jeppe i baronens seng. Man er langt fra Ekstra Bladet og B.T.'s virkelighed for slet ikke at nævne Berlingske Tidendes version af samme.

I og for sig må man som politiker på dette følsomme og vigtige område prise sig lykkelig for, at nogle gider tage en debat om sagen. At ældreområdet er så meget på dagsordenen, som tilfældet er, og hvor mærkeligt det end lyder, så vil jeg sige, jeg er faktisk glad for, at de ældres vilkår ikke bare i København, men i Danmark i dag og dermed også i København faktisk fylder i medierne.

Jeg synes også, det er godt, vi her får taget debatten om det, selv om det ikke er første, sikkert heller ikke sidste gang. Jeg kunne blot ønske, og jeg ved godt, det er helt naivt selvfølgelig, at der også var plads til mere nuancerede synspunkter i debatten, altså den i medierne, fordi herfra kommer de dog.

I denne valgperiode og dermed min tid som sundhedsborgmester har ældreområdet været i pressens søgelys. Og det er

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

hovedsagelig, når man kigger på København, dårlige nyheder eller myter, der er blevet stillet til skue. Man er ladt tilbage med det indtryk, at der alene er foretaget nedskæringer og boliglukninger på ældreområdet. Når man hører ordførerne her, så forstår man ikke, hvem der har vedtaget det, fordi der er stort set ikke nogen, der kan huske, at de har deltaget i noget af det.

Det er jo faktisk heller ikke tilfældet, at det kun er sådan. Der er faktisk bygget et nyt fundament på ældreområdet, der er problemet, men viften af tilbud til de ældre er blevet større i denne valgperiode, og der er i højere grad end nogen sinde fokus på styring af området, også på baggrund af nogle kedelige oplevelser.

Jeg synes alligevel også, at denne forsamling, midt i al elendigheden kan være stolte af de nye tiltag på ældreområdet. Fra at have haft, og det har vi haft i København, et lidt gammeldags og institutionspræget ældreområde, så satses der nu i langt højere grad på forebyggelse. Jeg vil understrege, at der samtidig er sket en udvikling inden for alle områder på ældreområdet.

Vi har ja lukket en del, primært, ikke kun men primært utidssvarende boliger i takt med, at antallet af ældre faktisk er faldet. Mange boliger er blevet ombygget, vi har oven i købet også bygget nye boliger i denne valgperiode.

Københavns Kommune kan i dag tilbyde generelt langt bedre boligfaciliteter til de ældre, og i dag er der faktisk, det er måske en af de ting, der kan overraske forsamlingen, relativt flere ældre københavnere, der bor i en plejebolig, end det var tilfældet i 1998. Ja, det var det, jeg sagde, og det er en af de mange ting, der kan rykke lidt ved oplevelsen af denne periode.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Må jeg her sige tak til Henrik Morgen for erkendelsen af medansvaret for plejehjemslukninger, en strategi, som hørte med i en større sammenhæng, som Henrik også sagde det, og hvor vi rent faktisk har lukket nogle utidssvarende boliger, som jeg fra Socialdemokratiets side, vi er helt enige med Det Radikale Venstre i, ikke var rimelige plejeboliger til ældre mennesker i dagens Danmark og slet ikke i morgendagens Danmark og København.

Må jeg beklage Grete Henius' hukommelsestab, for sammenhængen i det her og for baggrunden og viden om det at have stemt ned og sige, at alle forsøg på at påstå, at det her byggede på forkerte prognoser om befolkningsudviklingen er forkerte. Det passer ikke, det er i øvrigt også blevet modbevist masser af gange.

Men der er selvfølgelig andet og mere end bare demografi i det her, der er også kvalitet, der er også indhold. Der er også det, at der bliver færre ældre i København, men der bliver flere af de rigtigt gamle, som Ole Hentzen nu vil komme hen og huske Grete Henius på.

Vi har også i denne periode startet træningscentre, ja ud over 6 træningscentre rundt omkring, så er der ved at starte 2 døgntræningsafdelinger ud over de træningsfaciliteter, der nu er på plejehjemmene. Vi har gjort det for at undgå hospitalsindlæggelser, vi har også etableret akutstuer og aflastningspladser.

Jeg vil sige, også selv om der er en debat - med rette - om, at der stadig er for mange, der venter på plejehjem på hospitalerne, så er antallet af ventende på hospitalerne i HS faktisk bragt ned, siden vi indgik HS-aftalen. Det ved jeg godt, man ikke lige rigtigt har opfattelsen af, fordi tallet

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

stadig væk er for højt, det synes vi også i Socialdemokratiet, ikke desto mindre er det bragt ned, siden vi startede.

Vi fokuserer også i højere grad på de demente i kommunen, vi har oprettet et demenshus til denne gruppe af ældre.

Sådan kunne jeg blive ved, men det vil jeg ikke gøre nu. Jeg vil bare sige, at når vi ikke skal starte helt nye projekter til næste år, så er strategien selvfølgelig at bruge alle kræfter på at forbedre styringen af driften på alle områder, og det er der, som Henrik Morgen og andre har været inde på, behov for.

Samtidig skal der skabes en naturlig sammenhæng mellem BR-bydelene og forsøgsbydelene, der som bekendt vender hjem igen, hvis jeg må bruge det udtryk.

Sundhedsforvaltningen beskyldes ustandselig for manglende styring. Faktisk, og det ved udvalgsmedlemmerne jo godt, bliver der arbejdet hårdt på at sikre styringen af ældreområdet på alle niveauer. Rom blev ikke bygget på én dag, og jeg tror fortsat, der ligger et stort arbejde forude. Men at fremstille det, som om der ikke er taget skridt til det, er forkert.

For at dette arbejde ikke skal kuldsejle, så kræver det politisk stillingtagen og først og fremmest deltagelse.

Så er det rigtigt, som det også er blevet nævnt, at Sundheds- og Omsorgsudvalget har vedtaget en ældrepolitik, som nu kommer til forsamlingen her, der angiver pejlemærker for, hvilken retning den overordnede udvikling på ældreområdet skal tage i de kommende år. Jeg skal ikke gå nærmere i detaljer med denne ældrepolitik i aften, fordi vi her i Borgerrepræsentationen i september vil få lejlighed til at behandle og tage stilling til den foreslåede ældrepolitik.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Jeg vil sige, det er vigtigt, at vi kan skabe politisk enighed om, på hvilket værdigrundlag, med hvilke perspektiver ældreområdet skal udvikles i denne by.

Må jeg her understrege, at det midt i al turbulensen har været en velgørende proces også for undertegnede at deltage i udarbejdelsen af den nye ældrepolitik for København. Her har jeg i hvert fald oplevet, hvad man kunne ønske i andre sammenhænge, et enigt arbejdede udvalg med entusiasme og en forvaltning med gode og stærke oplæg til os politikere både om virkeligheden nu og om fremtiden.

Vi har taget debatten med københavnerne om emnet, vi har fået kritik og ros for nutiden men ikke uden konstruktive ønsker til fremtiden. Kort sagt, noget af en ønskeposition fra en politiker, især når man som borgmester på godt og ondt står med ansvaret for tingene.

Som sagt, jeg vil ikke gå nærmere ind på resultatet af dialogen, men blot sige at forslagene til mål for ældrepolitikken er enstemmigt vedtaget i udvalget, vil blive drøftet og forhåbentlig vedtaget i lige så stor enighed her i Borgerrepræsentationen i september måned. Jeg tror, det er en god og positiv proces, som vi alle kan lære af.

Tilbage til hjemmeplejen. Er den københavnske hjemmepleje nu så dårlig, som medierne påstår, nej, det tror jeg ikke, den er, problemer er der, og det har der været længe. Lige nu falder deltagerne i debatten jo over hinanden for at påpege fejl og lægge afstand til serviceniveauet i hjemmeplejen. I den situation er det jo faktisk nyttigt en gang imellem både at se på virkeligheden og måske også lære lidt af historien.

Partiet Venstre har sin helt egen rolle i det her spil. Venstre har sat sit præg på debatten, ja måske ligefrem været nogle af forfatterne til gyseren. Vi har både oplevet en

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

partiformand, som har været ude, et folketingsmedlem med baggrund her i forsamlingen i Borgerrepræsentationen og så en borgmester for et helt andet område, som alle har sagt bevingede ord om hjemmeplejen, mens ordføreren, altså gruppeformanden, den reelle politiske leder af Venstre har udtalt sig flittigt i medierne, meldt afbud til mødet i udvalget, ikke for første gang og i øvrigt nu søgt orlov. Faktisk kan man sige, derfra hvor jeg ser det, at Martin Geertsen har haft orlov fra det politiske arbejde herinde, længe.

Partiformanden, ja, han er vel blevet vildledt, i hvert fald har han ikke været veloplyst om status for hjemmeplejen, men måske har kilderne ikke vidst bedre. F.eks. har han ikke vidst og glemt at omtale, at hans partifæller herinde har stemt imod 35 mill. kr. mere til hjemmeplejen. Så ville han have sagt noget andet og mere.

Folketingsmedlem Tove Fergo har bekvemt glemt sin deltagelse herinde, f.eks. i afstemningen om socialplanen den 18. juni 1997, her blev et serviceniveau med tøjvask hver 4. uge vedtaget som standard, ikke noget nyt, men det har været gældende som standard med mulighed for mere efter behov siden 1992.

Men hvorfor i alverden skal alle vi partier, der står bag forliget om hjemmeplejen fra 6. april i år, så skældes ud for at holde fast i dette. Det er også det hykleri af værste skuffe at høre på Venstre.

Det gælder også borgmester Søren Pind. At høre borgmesteren tale varmt om menneskesyn og hensynet til de ældre. Jeg må generelt sige, at når man ser på Venstres debatniveau, så må man trække på skulderen af hensyn til et menneskesyn, og når man hører Søren Pind, der for øvrigt første gang tonede frem i

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

landspolitikken med et krav om at fjerne folkepensionen for at hjælpe de unge, så må man trække på skulderen af hensyn til de ældre.

Men lad mig spørge Venstres Gruppe herinde, hvor var Venstres Gruppe, da der skulle findes penge til hjemmeplejen. Nu ved jeg godt, man taler om, at det ikke var nok, man taler om udlicitering, men sandheden er jo, at man stemte imod 35 mill. kr. til hjemmeplejen sammen med De Konservative og Dansk Folkeparti. Der er masser af forglemmelse i Venstres politiske udmeldinger.

Jeg vil også nævne, at Peter Skaarup fra Dansk Folkeparti, jeg ved ikke, om det er underligt, at Peter Skaarup holdt en meget tynd tale som ordfører, hvor ældrepolitikken godt nok fyldte 95 pct. Populisten måske i tidnød på grund af dobbeltjob, hvor man skal passe både Folketing og Borgerrepræsentation. Men alligevel stærkt, at man herfra skal høre en løgn, det må jeg kalde det, som at rengøringen med forligspartiernes stemmer er sat ned fra hver anden til hver fjerde uge.

Jeg håber, det var en fortalelse, jeg tror, det var andet og mere end det. Der var nok et enkelt partimedlem, som kunne have rettet taleudkastet på dette punkt.

Omvendt må jeg sige, at et parti, som kan finde på den slags annoncer, som vi så i går, er jo nok uden for moralsk påvirkning.

Når dette er sagt, så må jeg medgive også landspolitikere fra andre partier, her kunne jeg nævne mange, som har været ude og sige mærkelige ting, jeg er sådan set meget enig i Bente Møllers karakteristik af det, folketingsvalget nærmer sig også hastigt.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Jeg vil derfor hellere stilfærdigt benytte lejligheden til at sige tak til de mange partier herinde og repræsentanter, som står bag forliget fra april om hjemmeplejen, og som ikke har benyttet de meget åbne spalter til at sige fra og gå i valgpanik.

Hjemmehjælpen er meget omtalt og udskældt. Jeg vil medgive, at der er brug for klare politiske udmeldinger, som vi nu arbejder på, og som kræver politisk opbakning fra et flertal, hvis det skal lykkes.

Til styring af den daglige drift, som jo efterlyses af mange, har Sundhedsforvaltningen udarbejdet den nu efterhånden landskendte håndbog, det var den, Ekstra Bladet afslørede, efter den 2 måneder havde ligget på udvalgets bord, det er et oplæg til ensartet serviceniveau som overordnet ramme for alle visitationer i kommunen. Håndbogen er sendt til politisk behandling og ikke vedtaget endnu.

Jeg synes ikke, håndbogen har fået en fair modtagelse, og jeg vil godt benytte lejligheden til at sige, at håndbogen sådan set er en konsekvens af den politik, der er blevet ført i Københavns Kommune, og ønsket om, at vi kan dokumentere, hvad vi laver bedre på området. Med den forkætrede håndbog har Sundhedsforvaltningen forsøgt at beskrive for os politikere, hvilke ydelser man som borger kan forvente at få leveret af kommunens hjemmepleje, og hvor tit med de midler, som det nu en gang er politisk vedtaget at stille til rådighed til ældreområdet.

Håndbogen er således et nødvendigt visitationsværktøj. Målet har været at sikre, at alle borgere får den samme omsorg, sikres den samme omsorg og den samme kvalitet i ydelserne, og at der selvfølgelig foretages en individuel vurdering af hver

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

enkelt borgers behov, for det siger loven faktisk, at man skal.

Meget er blevet sagt om denne her tidsudmåling på ydelser til ældre, men desværre altid ude af sammenhæng. Tidsudmålingen er som styringsværktøj helt uundværlig, hvis vi skal sikre, at alle borgere får de besøg, de er lovet, og ikke mindst har krav på, og aflysninger vil vi ikke have, det er jeg enig i.

Lad mig bare sige, at naturligvis skal vi ikke dermed sætte omsorg på tid. Vi skal på den ene side udarbejde et værktøj, som kan måle og dokumentere, hvilken indsats der ydes af vore i øvrigt meget dygtige hjemmehjælpere, som guderne skal vide er blevet fanget i en debat her. Men vi skal på den anden side sikre, at hjemmehjælpen i dagligdagen ikke bygger på tidsmåling med stopur, men bygger på dialog og valgmuligheder for de ældre.

Lad mig nævne en anden meget væsentlig beslutning, som vi har taget her i Borgerrepræsentationen, at Sundheds- og Omsorgsudvalget med alle de trakasserier, vi har været igennem, friholdes for demografibesparelser på ældreinstitutionerne til næste år. Det vil sige, at i år 2002 vil der ikke blive lukket boliger for ældre. Det er en beslutning, jeg er glad for.

Nok bliver der også næste år stadig færre ældre i Københavns Kommune, men som Grete Henius var lidt inde på, så har vi jo erfaret, at der bliver flere af de over 90-årige, der typisk vil få et behov for plejeboliger. Det er ikke det samme som at sige, at prognoserne er forkerte, men det er et spørgsmål om kvalificeret beslutningsgrundlag på området.

Med denne beslutning vil der blive relativt flere boliger til de ældre, men ikke nok, især ikke hvis vi skal leve op til

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

den 4-ugers ventetidsgaranti til plejehjem, som en række partier herinde, herunder mit parti, Socialdemokratiet har bedt om og har bedt sundhedsforvaltningen udarbejde et oplæg til.

Nok om det meget forkætrede ældreområde. Jeg bliver nødt til at bruge noget tid på også at kommentere budgetforslaget for HS. Lad mig starte med at sige, jeg tror, det var Marlene Krogh, der var inde på det, og det er jeg sådan set meget enig i, uanset forskellige synspunkter på området, at det bliver der talt for lidt om her. Der er generelt, der er jo meget debat om ældreområdet på godt og ondt, der bliver generelt talt for lidt om HS og for lidt kvalificeret om, hvad der foregår i HS, synes jeg nok.

Det skyldes vel, at vi alle sammen i dagligdagen er tættere på naturligtvis, hvad der foregår f.eks. på hjemmeplejeområdet, på plejehjemsområdet m.v. og måske knapt så meget obs på, hvad der foregår i HS.

Jeg vil derfor gerne bruge lidt tid på det, nu vi er i gang, og aftenen er ung endnu og sige, at budgetforslaget for HS det er selvfølgelig bl.a. udarbejdet på baggrund af den rapport om HS' økonomiske grundlag i årene 2001-2005, som Borgerrepræsentationen fik sidste år. HS har i øvrigt i budgetforslaget for disse år, budgetoverslaget også, indarbejdet bidragene fra Københavns og Frederiksberg Kommuner, også i overensstemmelse med de forudsætninger om øget bidrag, der allerede foreligger fra de 2 kommuner. Og tak for det.

Ser man ned over budgettet for 2002, så er der som udgangspunkt opstillet et sammenhængende budget, så der ved besparelser og overførsel af det mindreforbrug, der er tale om i HS, tak for de pæne bemærkninger til styringen, Henrik

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Morgen, er dækningen for de indtil nu vedtagne beslutninger også til fortsatte forbedringer på bl.a. psykiatri- og kræftområdet.

Der er også skabt dækning for de merudgifter, og det vil jeg gerne nævne, der hvert år kommer til, og som i praksis ikke rigtigt kan afvises, f.eks. til ny medicin og behandlinger. Det er svært at gøre op på forhånd, men hvor der i budgetforslaget er afsat 54 mill. kr. til at gøre vore hospitaler i stand til som altid at give de nyeste og bedste behandlingstilbud på markedet. Der tror jeg ikke, vi skal gå på kompromis. Det handler ikke om at være nr. 1 eller det, som nogle kaldte blære- et eller andet, jeg ikke vil nævne, det handler om at give vores borgere det samme gode tilbud som resten af landet.

Men, men, men som flere budgetordførere var inde på i torsdags, og som jeg også skal komme ind på senere, så vil det ikke være muligt for HS inden for den nuværende budgetramme at kunne leve op til de krav og forventninger, der er kommet til, siden rammerne blev aftalt, herunder ikke mindst de øgede krav og dermed også forventninger, der er kommet i forbindelse med økonomiaftalerne med regeringen i juni.

Jeg er derfor også glad for, at i hvert fald næsten samtlige budgetordførere tilkendegav, at de godt nok på forskellige områder med forskellig vægt ønskede at tilføre HS yderligere midler. Jeg noterede mig bl.a., at De Konservative havde fokus på ventelisteafvikling, og at CD ville give øgede midler til kræftbehandling. Begge ting er jeg meget enig i, det vil være yderst relevant.

Direktionens budgetforslag, som bestyrelsen har kigget på, handler om, at man som i tidligere år forsøgte at spare på områder, der i mindst muligt omfang rammer patienterne. Det er

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

egentlig lykkedes ganske godt, men det skal ikke nægtes, at budgetterne herved er blevet stramme, også strammere end tidligere, og det stiller betydelige krav til hospitalerne at overholde dem både i år og næste år. Det har jo heller ikke skortet på advarsler om, at det er en stram hverdag, man oplever på hospitalerne.

Jeg mener stadig, at noget kan gøres ved rationaliseringer og ændret arbejdstilrettelæggelse. Jeg er også meget enig med Jens Johansen fra SF i, at vi bør intensivere samarbejdet med Københavns Amt, og at dette både kan medvirke til bedre kvalitet og bedre økonomi. Men som Marlene Krogh så rigtigt var inde på her, og som medlem af HS-bestyrelsen ved hun jo, hvor skoen trykker, så skal der altså 2 til en vals, ellers er det svært at danse videre.

Med hensyn til de udtalelser, som af og til dukker op om at lukke et hospital mere i HS, ja, så har jeg meget svært ved at se, hvordan det skulle kunne lade sig gøre lige for tiden. Men det kan jeg høre, det er heller ikke et synspunkt, vi i Socialdemokratiet står alene med.

Vi har i HS-bestyrelsen også fremsendt forslag til budgetudvidelser på en række højt prioriterede områder, som ikke er indeholdt i forslaget altså, områder, hvor vi gerne vil sikre, at vi i Københavns og Frederiksberg Kommuner opfylder de aftaler, der er indgået, og det er som tidligere nævnt kræft- og ventelisteområdet, hjerteområdet kunne også nævnes.

Så er der flere af ordførerne i torsdags og også nogle i aften, der har fundet anledning til at kritisere den oprindelige aftale med staten om HS. Det bliver bl.a. sagt, at staten sådan nærmest lidt fedtede, undskyld udtrykket,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Rigshospitalet af på Københavns og Frederiksberg Kommuner, og at det skulle være en dårlig forretning for os.

Jeg tror for så vidt, at de her udsagn kommer ud fra et forståeligt ønske om at kunne give staten noget berettiget kritik for de økonomiske problemer, vi oplever i HS-konstruktionen nu, og som ikke bliver mindre de kommende år. Det forstår jeg godt, men jeg må alligevel sige, at jeg synes ikke, kritikken er helt berettiget. Jeg er nødt til at sige, at det er den faktisk ikke, i hvert fald ikke hvis vi ser bort fra bonuspuljeproblemstillingen, for den er speciel.

Jeg synes, det skal siges, at for det første gav staten, dengang HS blev oprettet, og giver stadig væk hvert år et beløb, der svarer til, hvad staten tidligere betalte til Rigshospitalet, før HS blev dannet. Pengene går til forskning, til udvikling, i øvrigt nu ikke kun længere gennemført på Rigshospitalet, men også på de andre tidligere københavnske hospitaler. Og så går pengene til bonuspuljen, og der kan jeg være meget enig i de faldne bemærkninger, men dem skal vi lige lægge til side et øjeblik.

For det andet er vi nødt til at erkende, at staten derudover gav tilsagn om at betale det såkaldte midlertidige statstilskud på en rund milliard de 2 første år med betingelser om nedtrapning på ca. 100 mill. kr. over de følgende år. Pengene blev ikke givet for, at HS kunne udvide sine aktiviteter, men som det klart blev anført i aftalen fra dengang til at nedbringe Københavns og Frederiksberg Kommunes sygehusudgifter. Det vil altså sige, at staten rent faktisk har bidraget med ganske mange penge hen over årene.

For det tredje, og her er det svært at være helt præcis, men jeg tror, at hvis vi legede med den tanke, at vi ikke havde fået Rigshospitalet med i HS, så ville det nærmest have været

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

umuligt for HS at opnå de endog meget store besparelser, som var mulige at gennemføre med sygehusplanen, og som man kan mene meget om beslutningerne i, men som jeg tror er rigtig, og som nu har ført til, at vores udgifter pr. indbygger ligger lavere end nogen sinde. Det er jo egentlig meget enkelt, jo større butik alt andet lige jo større rationaliseringsmuligheder.

Nogle af ordførerne er i øvrigt med samme enkle logik inde på, at butikken burde have været endnu større og bredt sig længere ud i forstæderne, og jeg er som bekendt meget enig. Hvis Københavns Amt var med, så ville der have været flere muligheder for at opnå forbedringer.

Så samlet set har jeg svært ved at se, at det var en dårlig aftale, at vi fik Rigshospitalet med, og rent faktisk er det jo flot, at HS har fået styr på økonomien også på Rigshospitalet.

Så var der den der bonuspulje, der får vi mere ondt i økonomien, hvis det går, som regeringen har aftalt med amterne, nemlig at den skal afvikles fra 2004. Jeg burde måske lige forklare, at bonuspuljen er en populær betegnelse for den rabat, som staten i en meget lang årrække og før HS' dannelse har givet til Rigshospitalets brugere over takstbetalingen, og som staten nu fortsat giver via det almindelige bidrag til HS.

For København og Frederiksberg ville dette bidrag til HS være større, hvis staten ikke gav denne rabat. Faktisk er tabet for de 2 kommuner ved en omlægning af rabatten til bloktilskud tidligere beregnet til hen ved 150 mill. kr. hvert år. Det kan jo mærkes.

Jeg synes derfor også, det er godt, at vi i vores regeringsaftale eller forhandlingsresultat, som det hedder, har præciseret, at vi forventer kompensation, såfremt dette

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

bliver virkelighed. Det samme har i øvrigt Frederiksberg Kommune gjort.

Må jeg så sige, at ovennævnte rapport, jeg nævnte før om sygehusudgifterne, dens væsentligste konklusioner var jo, at sygehusudgifterne i København og på Frederiksberg ved HS' dannelse var høje i forhold til resten af landet, men at nettodriftsudgifterne i år 2000 var omkring på niveau med amterne, når man altså tager hensyn til den alderssammensætning, de sociale forhold og det store antal psykisk syge m.v. i hovedstaden, som vi i øvrigt i andre sammenhænge tager os af og ? herinde.

De seneste tal viser faktisk, at HS i år sandsynligvis, ting kan jo gøres op på mange måder, er under gennemsnittet med hensyn til udgifter pr. indbygger, når der korrigeres for de faktiske tal, og det taler efter min mening også for, at man ser yderst velvilligt på sygehusområdet, selv om guderne skal vide, og vi andre ved det også, også andre områder kan bruge flere midler.

De kommende år giver store økonomiske udfordringer for HS, jeg havde taget nogle frygtelige tal med, som viste, hvor meget det er, men tror egentlig, jeg vil gå let hen over det, og så får I min tale skriftligt og kan se de frygtelige tal på skrift.

Det er klart, at når statstilskuddet hvert år bliver aftrappet med disse lidt mere end 100 mill. kr., så er det nogle voldsomme ubalancer, vi står overfor. De kan forklares ved aftrapning af statstilskuddet og ved afledte konsekvenser, det synes jeg, denne her forsamling skal bryste sig af, er de rigtige og gode, men også dyre beslutninger, der er truffet her om forbedringer på bl.a. psykiatri- og kræftområdet, som vi har truffet og står ved.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Jeg er meget enig i og glad for overborgmesterens tilkendegivelse om, at de kommunale parter i HS fremover skal have en større prioritering og opmærksomhed på sygehusvæsenet og også sikre, at de penge, der bevilges, bliver ledsaget af klare politiske krav og ønsker om prioriteringer. Det gælder her som på hjemmeplejen, at selvfølgelig skal vi have det fulde udbytte for pengene.

Må jeg gøre opmærksom på, at HS faktisk fremsendte den 29. juni, da vi sendte budgetforslaget over, også må for HS år 2001 med henblik på, som det hedder i følgeskrivelsen, at understøtte behandlingen af budgetforslaget. Og det er håbet, at drøftelserne i de 2 politiske forsamlinger, altså Frederiksberg og Københavns Kommuner, vil medvirke til at synliggøre og bedre sammenhængen mellem de politiske prioriteringer, de givne økonomiske rammer og det ønskede kvalitets- og serviceniveau såvel inden for sygehusområdet som mellem sygehusområdet og de andre ressortområder. Det sidste siger jeg, fordi bl.a. Marlene Krogh var inde på, at arbejdsdelingen mellem det primærkommunale system og HS også skal op igen.

Så lad mig henvise til vores ønskeliste, hvor emner som kræftbehandling, hjerteområdet, ventelister, som er nævnt nogle gange nu, fylder meget. Men for mig, og det tror jeg faktisk, jeg har hele HS-bestyrelsen bag mig, når jeg siger selv i år, så er det vigtigt at få slået fast, at den langsigtede økonomiske ubalance først og fremmest må og skal løses på et tidspunkt.

Jeg er således enig med de røster, der har påpeget, at denne ubalance i HS' økonomi i de kommende år, ikke realistisk kan løses kun gennem besparelser.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Budgetprocessen bliver som sædvanlig spændende, for mig ikke mindst efter den seneste tids debat og udmeldinger. Politik er jo en spændende branche, hvor man altid oplevet nyt, nogle gange også fra uventet side, og hvor det ikke altid er sådan, at vennerne og de politiske modstandere er klart defineret.

Som Mark Twain sagde det, "når din fjende og din ven arbejder sammen, kan de nå at såre dit hjerte. Den første bagtaler dig, og den anden bringer dig meddelelsen derom."

På trods af det ser jeg frem til gode drøftelser, hvor vi vedtager både et nyt fornuftigt grundlag for hjemmehjælpen i København og styrker grundlaget for vores sygehusbetjening i HS.

Johannes Nymark (A): For efterhånden nogle timer siden stod Jens Kjær her på talerstolen med et manuskript, som var ret præcist og af samme omfang, som kan jeg læse i det uddelte materiale som det, jeg har her.

Det gav anledning til en meget lang tale om noget helt andet. Jeg vil i modsætning til Jens Kjær holde mig til teksten, fordi jeg har 2 budskaber, jeg gerne fortsat, også uanset at de er skrevet, gerne vil fastholde.

Det første er det lokale demokrati, som har haft en sær skæbne i denne forsamling. I lang tid har der været i hvert fald i ord stor tilslutning til forskellige former for lokal indflydelse i bydele, kvarterer osv.

Så skete det ganske forfærdelige, at Socialdemokratiet kom med et åbent forslag til videreførelse af lokaldemokrati, det kunne samle den øvrige del af forsamlingen, nu skulle der kanøfles, og tommelfingeren blev vendt nedad. Ikke fordi der var bedre forslag på bedding, men slet og ret fordi Socialdemokratiet ikke måtte have en selvstændig mening om,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

hvordan erfaringerne med bydelsforsøget - folkeafstemningsresultatet ufortalt - kunne bæres videre.

Ærligt talt, det var et meget åbent forslag med plads til stort set alle i de videre forhandlinger, men nej et initiativ fra socialdemokraterne kunne ikke støttes. Så hellere lade enhver form for lokaldemokrati gå i grus.

Set fra eksempelvis Valby er det ganske enkelt katastrofalt. Bydelsforsøget har skabt en lokal bevidsthed, som er særdeles konstruktiv. Det gælder daginstitutioner, skoler og sågar plejehjem, men det gælder også græsrodsarbejde mellem foreninger, græsrodder og andet godtfolk. Der er skabt en bevidsthed om Valby, som har givet inspiration og næring, men som hurtigt kan forsvinde i det taktiske politiske spil. Det kan vi ganske enkelt ikke være bekendt.

Københavnere bl.a. i Valby kan ikke forstå, at denne forsamling går i indforstået selvsving med hensyn til en fortsættelse af lokaldemokrati i København. Det ville klæde os alle, hvis budgetforhandlingerne blandt mange andre ting rummede en fælles forståelse af, hvordan vi på dette område kommer videre. Vi kan ikke lade fem års dyrekøbte erfaringer med lokaldemokrati glide ud i ingenting. Det er ret beset en hån mod de mange mennesker, som har lagt deres sjæl i dette arbejde, og det er en hån mod os selv. Vi kan ikke være bekendt at forlade denne periode uden et svar på, hvad vi vil med bydele, og hvad vi vil med lokalt demokrati. Lad nu de partitaktiske manøvrer ligge og lad os få en fortsættelse af de trods alt positive erfaringer, som vi har gjort med bydelsrådene.

Og så et voldsomt spring, bygge- og Teknik. Vi har en borgmester, som åbenbart ikke er i landet, men jeg bliver nødt til at henvende mig til ham alligevel, som glad og gerne

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

stiller op til hvad som helst, enhver event er god, alt fra graffitipostkort til overvejelser om det fremtidige overborgmesterembede. Se, det har Søren Pinds store interesse. Men dagligt arbejde for at gøre det bedre for københavnere, det er ikke nær så spændende.

Lad mig tage noget så banalt som vedligeholdelse af byens gader, veje, fortove, cykelstier, det står ikke godt til, det har forvaltningen beskrevet for udvalget i en diger rapport. Vi smider gode penge efter dårlige, lapper huller i vejen, som måske holder uger. Det er gammel gæld fra Københavns fattigperiode, men det skal rettes op.

Det kan undre, at det ikke er en mærkesag for den borgmester, som til syvende og sidst har ansvaret for området. Nu ved jeg godt, der er lidt på vej, men det er ikke ligefrem ført frem med trompetsmæld fra borgmesterens side.

Det er typisk for en Søren Pind. Der er stor bevågenhed omkring en beskeden om end nyttig indsats mod graffiti, men det daglige arbejde med at skabe gode forhold på de københavnske gader, veje, fortove og cykelstier, det er ikke sjovt, så det gør vi ikke noget ved.

Jeg vil opfordre Søren Pind til at passe sit arbejde, han har en glimrende forvaltning, han har sit udvalgs støtte, men han bryder sig ikke om det kedelige daglige sløb. Det er synd for københavnere, som nok hellere vil have en god cykelsti end et smart venstreslogan.

Kære Søren Pind i USA, eller hvor er det, træk dog i arbejdstøjet, hvis din garderobe ellers rummer noget så eksklusivt, tag fat i de centrale områder, som du har ansvar for, begynd gerne med gader, veje, cykelstier og fortove. Banalt ja, men nødvendigt, og det er nødvendigt, at den ansvarlige borgmester interesserer sig for det. Det er

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

dagligdag for københavnere, så en smule interesse kunne være på sin plads.

Mikkel Warming (Ø): Det er lidt særegent at høre Johannes Nymark som repræsentant for Socialdemokratiet, advare mod, at der går partitaktik i spørgsmålet om lokaldemokrati og høre just en socialdemokrat fortælle, advare mod partitaktikken, når vi husker, hvordan det var kropumuligt at få en udmelding fra Socialdemokratiet op til folkeafstemningen om bydelsrådene. Ligesom lovsangen om det lokale demokrati i Valby og andre steder, bydelsrådenes styrker, var meget fraværende fra Socialdemokratiets side i valgkampen op til folkeafstemningen den 28. september om bydelsrådenes fortsættelse. Ja, jeg ved snart ikke, hvad man skal sige, så nu vil jeg holde mig lidt mere til manuskriptet.

Der var ikke ende på alle de positive tillægsord, byen blomstrer, dynamik, udvikling, fremgang, den stærke by, som overborgmesteren og hans socialdemokratiske medordfører væltede ud over forsamlingen i torsdags i 1. runde. Det virker som om, at den socialdemokratiske top er gået i en eller anden form for koma og håber på med gode spindoctors hjælp at kunne tale alle problemer væk, tale et andet billede af København frem, end der faktisk eksisterer ude i virkeligheden blandt en masse københavnere.

København er en dejlig by, og vi er mange, der elsker den, men hvad er det grundlæggende, der gør København til en dejlig by? Det er ikke overborgmesteren og Søren Pinds regneark og tabeller, det er ikke spindocorerens ordflom, som den begynder at komme til udtryk nu, hvor valget nærmer sig. Det er ikke Borgerrepræsentationens talerstol, der gør København til en god by.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Det handler om de mennesker, der bor i byen, om de netværk, den omgangskreds vi hver i sær har som menneske, kollegaer, venner, naboer og familie. Det er københavnernes, der gør København til en god by at være i og leve i.

Det er københavnernes, der gør København til en god by at være i, at leve i. Det virker det som om nogle gange, at flertallet i denne forsamling har glemt, har glemt, at de er borgernes repræsentanter. For hvem er det, flertallet herinde af borgerlige og socialdemokrater fører politik for, når man fører boligpolitik, trafikpolitik og planpolitik, det er ikke specielt københavnernes.

Hvis biler er det, der gungrer gennem gaderne, som betyder, at trafikken stiger og stiger, det er ikke specielt københavnernes. Bilejerskabet i København er stigende ja, men er stadig markant under landsgennemsnittet, og flere og flere københavnere bruger cyklen til arbejde.

Vi oplever en trafikpolitik, som lader stå til, hvor socialdemokraterne lader stå til, fordi de ikke ønsker at vælge side, ikke ønsker at gribe ind over for privatbilismen. Det er kommet rapport efter rapport fra bygge- og teknikforvaltningen, som siger, at det eneste middel, vi har til at få biltrafikken til at falde, det er kørselsafgifter. Så kan man kalde det bompeng, roadpricing, eller man kan kalde det alle mulige ting. Det er det eneste middel, hvis vi ønsker, at biltrafikken skal falde.

Vi oplever, hvordan specielt Socialdemokratiet klynger sig til begrebet roadpricing som løsningen på byens trafikproblemer. Det er da muligt, at det er en fornuftig løsning engang med tiden måske, hvis man får løst de overvågningsmæssige problemer, der kan være i det og sådan. Vi ved det bare ikke, for det er ikke udviklet endnu. Og det er

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

da egentlig mærkeligt, for i al den tid, jeg har haft med trafikpolitik i Københavns Kommune at gøre, der har roadpricing været lige om hjørnet, det har altid været sådan 3-5 år, så var det udviklet. Det har det været i hvert fald i 5 år, at det har været 3-5 år, før det var udviklet. Det virker, som om man har fundet sig en roadpricing-sutteklud, som man sutter på og holder op og siger, den kommer engang uden at gøre noget ved problemerne.

Vi ønsker at komme i gang nu, lad os dog få indført de kørselsafgifter med det samme med den teknologi, vi kender, som vi ved, der eksisterer i andre byer, Oslo f.eks., og så når roadpricing en gang er udviklet, så kan man da indføre det, hvis det er bedre.

Hvis vi ønsker at nedsætte biltrafikken, så skal den kollektive trafik blive bedre. Den skal være fleksibel, komfortabel og hurtig. Det tror jeg ikke, der er særligt mange, der vil sige, den er i dag trods alt.

Og her viser det sig også, hvem det er, man fører politik form, hvis interesser man tænker på. For når eller hvis metroen åbner næste år, hvad sker der så, hvad er den første måde, man fejrer det på, jo det er massive nedskæringer i buslinierne, så man ikke får det markante løft i den kollektive trafik, når man skulle sælge metroen som projekt. Man risikerer tværtimod at forringe forholdene for en række københavnere, der ikke bor tæt ved metroen, ikke bor tæt ved en stambuslinie eller ikke har et ærinde på en mark på Amager.

Det ligger jo desværre meget godt i tråd med den nedskæringspolitik, man har ført over for den kollektive trafik i Københavns Kommune sammen med de andre amtsenheder i HUR. Fordi sandheden er jo, at mens f.eks. overborgmesteren i Politiken beklager, at antallet af passagerer i den kollektive

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

trafik, primært busserne falder, ja så har samme overborgmester været med til siden 1995 at spare ca. 200 mill. kr. på HT's budget. Det får man ikke en meget bedre kollektiv trafik af, så er det ikke så mærkeligt, at antallet af passere falder.

Derfor bliver hykleriet næsten ubærligt, når vi, hvad vi kommer til senere, kan jeg læse mig til, skal høre socialdemokrater beklage sig over, at den kollektive trafik bliver forringet, når man ved, at de samme socialdemokrater for det år siden stemte imod Enhedslistens forslag om at give HUR de penge, tilbageføre de midler, så man kom tilbage til 95-niveau for at kunne gøre den kollektive trafik, for at kunne gøre busdriften bedre. Bare rolig Manja, I får chancen igen i år, for vi stiller et forslag om at begynde at tilbageføre nogle flere midler fra København og de andre amtskommunale enheder i HUR til HT for at få en bedre kollektiv trafik, for at undgå de nedskæringer, som besparelserne på busdriften ellers vil medføre.

Der er boligmangel i København, specielt unge studerende, unge familier og byens fattige er ikke ved men er i klemme i dag.

På boligpolitikken viser det sig måske mest tydeligt, at et flertal herinde, meget bredt flertal desværre, fører politik for andre end københavnere.

Siden 1995 har socialdemokraterne og de borgerlige med SF en gang imellem på bagsmækken brugt boligpolitikken til at få en anden befolkningssammensætning i København, få en alsidig, socialt og økonomisk bæredygtig befolkning, som man siger.

Derfor stoppede man med at bygge alment lejebyggeri. Derfor bruges byfornyelse til at skabe store dyre lejligheder, og derfor har man satset på dyrt privat boligbyggeri. Resultatet

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

er det vanvittige boligmarked, vi ser i dag, hvor man for 40 små 40m² på Vesterbro snildt kan betale en lille mill. kr. De folk, der er i klemme, det er selvfølgelig dem, der ikke kan det. De studerende, der ikke har forældre, der kan købe en ejerlejlighed til dem, de familier der ikke kan låne sig til en million eller to eller tre, det er dem, der er i klemme.

Der er nu et socialt skævt boligmarked, som effektivt er med til at lukke folk uden de store indkomster uden for København, og det er problemet, vi har nu på boligmarkedet.

Den boligpakke, som den socialdemokratiske overborgmester og Martin Günter, og Martin Günter er så glade for, forstærker efter vor opfattelse reelt det skæve boligmarked. Der bygges op til 1.000 ungdomsboliger, det er vi glade for, det er fornuftigt, men det modsvares altså af, at den boligstrategi vil nedlægge over 1.000 små lejligheder hvert år i de næste 12-13 år, hvis man ellers kan tro på de tal, der står. Det vil altså ikke gøre det nemmere for folk, der ikke har særligt mange penge at finde et sted at bo i København.

Der er behov for at opføre mange tusinde nye boliger i byen, boliger, der ikke koster millioner at flytte ind i. Gode lejeboliger, private, almene, det er såmænd ikke så vigtigt, så også mennesker, der ikke har en million, har en chance. Det sætter vi også penge af i vores budgetudspil til at komme i gang med.

Vi mener i Enhedslisten, at alle har ret til en ordentlig bolig, også dem der i dag bor i noget skidt. Det betyder, at vi ønsker en øget byfornyelsesindsats i byen, hvor alle de mange københavnske boliger, der i dag er i dårlig stand, renoveres op til en minimumsstandard. Det betyder, at der skal være indlagt fjernvarme og toilet, isoleret tag, facader og vinduer.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Til gengæld skal den indvendige byfornyelse, det der koster penge i husleje være frivilligt. Vi mener selv, folk selv må bestemme, om de vil have et nyt køkken, eller de vil vente til senere, når de har bedre råd. Folk må selv bestemme i deres opgang, i deres ejendomme, i deres karreer, om de vil have lejlighedssammenlægninger og i hvilket omfang, de så vil have det.

En lille afvigelse der er, at selv om vi er meget uenige i hvert fald noget af den måde, man bruger byfornyelsespengene på i byen, så betyder det ikke, at vi synes, at man sådan af forvaltningstekniske grunde oppe hos økonomikontorerne bare skal skære ned i dem.

Når man nu har brugt 18,4 mill. kr. på ydelsesstøtte til byfornyelsen, som der ikke er budgetteret med, det er altså penge, der er brugt vel at mærke, ja men så går det ikke at sige, ja men dem må man så bare tage inden for rammen, for det giver mindre byfornyelse, end man ellers ville have fået.

Desværre ønsker det boligpolitiske flertal på Rådhuset, socialdemokraterne, SF'erne og de borgerlige at bruge byfornyelsen til at tvinge lejlighedssammenlægninger igennem og er derved ved at gøre lejlighedssammenlægninger til en betingelse for, at man kan få støtte til byfornyelse.

På den måde risikerer man enten at lejlighedssammenlægninger igennem eller tvinge folk, der ikke vil have det, til at bo i noget møg. Vi synes ikke i længden, at det er særlig socialt at fastholde, at små lejligheder skal være dårlige.

Enhedslisten vil slås for, at alle får en ordentlig bolig, vi mener faktisk, at det er en menneskeret.

Havnen er et andet eksempel på, hvor flertallet lader kapitalinteresser fremfor københavnernes behov styre

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

udviklingen. Bare se på Kalvebod Brygge, hvis nogen skulle være i tvivl.

Det er vel ganske karakteristisk for det der borgerlige alternativ, som prøver at slå sig op i øjeblikket personificeret ved borgmester Søren Pind, at der for hans vedkommende ikke blev brugt et eneste ord på bygge- og teknikområdet, da han holdt tale her i torsdags. Fraser, tomme og floskler fra spindocoriets overdrev blev det til side op og side ned, men konkrete alternativer det var der egentlig ikke.

Det handler måske om, at Venstre ikke har noget særligt at byde på andet end en hurtigere og mere kynisk udgave af den socialdemokratiske politik.

Den bevidstløse grønthøsterbesparelse på 2 pct. sætter også sit præg på bygge- og teknikforvaltningens område. Der skæres ind til hjørnerne, således at det bliver sværere og sværere bare at følge med, f.eks. når det handler om noget så simpelt som vedligeholdelse af veje og cykelstier, og der er et stort behov for at vedligeholde byens veje og cykelstier.

For os er det vigtigt, at man prioriterer de kørebaner, hvor der ikke er cykelstier, og får dem sat op i en ordentlig stand, dels af hensyn til cyklisterne, selvfølgelig også bilerne, men også af hensyn til bare lidt trafiksikkerhed.

Der er mildt sagt stort behov for at udbygge byens cykelstinet. Vi ønsker at sætte fart i udbygningen og forslår 10-15 mill. kr. afsat hertil.

Københavnerne søger indflydelse på deres hverdag. Trafikken er en meget stor del af den hverdag, vi har som borgere i byen. Derfor har der været meget stor interesse for lokale trafikplaner, der tager fat i et lokalområdes trafikproblemer. Godt nok under det politiske flertal af socialdemokrater og

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

borgerliges forudsætninger, nemlig at trafikken øges. Men Alligevel er det også fra vores synspunkt, at man lokalt fordeler den trafik, der er, indtil den dag vi får skabt et politisk flertal, der vil gøre noget for at få trafikken bragt ned.

Derfor kan vi se en stor interesse og store forventninger til lokale trafikplaner som den i femkanten i nordvest, og ikke mindst trafikplan Amager, som er undervejs. Hvis københavnernes skal have tillid til repræsentanterne på Rådhuset, hvis de værktøjer til dialog mellem Rådhuset og københavnernes, som trafikplanerne er ved at lægge nogle sten til, det skal være nogen, der kan bygges videre på, ja så er det vigtigt, at de fine planer følges op af handling eller sagt på en anden måde, penge til at gennemføre de initiativer, som trafikplanerne lægger op til.

Og det er ikke småting. Trafikplan Amager, som vedtages endeligt i dette efterår i en eller anden udgave, nu må vi se, hvad høringen er endt med, er vurderet til ca. 200 mill. kr. Vi foreslår derfor, at der afsættes en betydelig sum til at komme i gang med det samme allerede næste år.

Vi vil en anden vej end flertallet, kommune betyder grundlæggende fællesskab, ikke virksomhed. Vi ønsker at inddrage københavnernes, når det gælder byens udvikling, for det er jo meget godt med høringer og IT-foraer og chatter og glittede foldere om demokrati og borgmestre i front og mig her og der. Hvis man ikke hører efter, hvad københavnernes siger, så er det egentlig lige meget.

Vi ønsker at inddrage beboernes egne ressourcer, når det gælder at planlægge og gennemføre byfornyelse, renoveringer, kvarterløft osv.. Vi ved, at københavnernes har masser at

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

bidrage med, selv om de måske ikke har så mange penge, som man kunne ønske sig oppe i regnearksafdelingen.

Det der nu kæmpes om i forhold til budgettet, ikke mindst i forhold til den valgkamp, som vel gik i gang for et halvt års tid siden, det er for os en kamp for en by, hvor det er københavnernes, der bestemmer over København. Hvor det ikke er politikere, der har regneark der, hvor hjertet og visionerne burde være.

Og husk, hjertet sidder til venstre.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Så er det Manja Sand. (Afbrydelse: Der skal ringes ind). Jeg vil bede et par gruppeformænd om at bidrage til at kalde flere medlemmer ind, alternativt ringer jeg nu.

Det kunne jo sådan set være spændende at erklære forhandlingerne for afsluttet på nuværende tidspunkt. Jeg vil bare sige, at det gælder samtlige grupper, også Louise Frevert, der er på vej ud, at vi er lige p.t. det, vi skal være, og vi fortsætter ikke mødet, før, fordi hvis både Karin Storgaard og Louise Frevert går ud nu, så er der ikke tilstrækkeligt. Det nytter ikke noget, at embedsmænd kommer ind. Vi fortsætter ikke mødet, før at

Ja, det ser ud, som om vi har et problem med at afslutte mødet på dette tidspunkt, for hvis der allerede på nuværende tidspunkt kun lige godt og vel er det, der skal være i salen, nemlig 24 medlemmer, så kan det blive vanskeligt at afvikle resten af mødet. Det hænger ikke sammen med at skaffe tilhørere nok til Manja Sand, men hænger sammen med, at der skal være mere end halvdelen af de anmeldte medlemmer til stede.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Vi fortsætter nu, og jeg vil ringe igen, næste gang der er mindre end 24 medlemmer til stede.

Manja Sand (A): Det er altid lidt af en opgave at komme på talerstolen efter Mikkel Warming. Han har været inde på mange af de emner, som jeg også vil berøre i min tale.

Men jeg vil da indlede med at sige, at vi i Socialdemokratiet tror på, at roadpricing bliver fremtiden for dæmpning af biltrafikken i København, og det er de midler, vi skal bruge. Vi tror ikke på, at bompenge eller det, man har i Oslo, virker, fordi det vil lægge en ring om byen.

Der er jo også nogle forsøg i gang på nuværende tidspunkt, og det bliver spændende at se resultatet af de forsøg, om de vil have den virkning, som vi håber på, det kommer til.

Så vil jeg også tilslutte mig kritikken, som Mikkel Warming havde i sin tale af borgmester Søren Pind, som overhovedet ikke nævnte sit eget område i sin tale i torsdags. Det kan man jo undre sig over, og man kan jo tilslutte sig eller tro på, at det, som Johannes Nymark var inde på i sin tale, er, at han overhovedet ikke interesserer sig for området. Det er jo trist, for det er et spændende område, og det er et område, som berører mange københavnere i deres dagligdag.

Så vil jeg ellers holde mig til mit manuskript.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Når ordet boliger bliver nævnt, er den første tanke, der nok falder de fleste ind i denne situation, det er ungdomsboliger, og det er på grund af den megen debat... Må jeg godt blive fri for kommentarer her bagfra.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Manja Sand fortsætter.

Manja Sand (A): På grund af den megen debat, der har været både i aviser og nyhedsmedier om manglen på boliger til unge under uddannelse. Selvfølgelig skal der bygges boliger til de uddannelsessøgende, og derfor er det nu også aftalt, at der bliver bygget 1.000 boliger i Ørestaden tæt på universitetet.

Men det er ikke kun de unge, der mangler boliger i København, og der er jeg så uenig med Mikkel Warming, vi mangler boliger til børnefamilierne, par uden børn, ældre, der ønsker at flytte fra deres store lejlighed eller parcelhuset, når børnene er flyttet hjemmefra og ikke mindst ældreegnede boliger, herunder også meget gerne nye boformer som "ollekoller" el.lign. og handicapegnede boliger til unge mennesker med og uden børn.

Derfor skal vi sørge for, at de boliger, der i fremtiden bliver bygget i Nordhavnen, Sydhavnen, på Østamager og på Amager Strand kan dække disse behov. Og vi skal ikke bygge aldersghettoer, dem har vi nok af. Vi skal sørge for at få bygget boligområder, der giver plads til et helt livsforløb, således at man inden for samme boligområde kan finde den boligform, man har behov for, alt efter hvor man befinder sig i livsforløbet.

Samtidig skal vi også sørge for ikke at danne sociale ghettoer. Derfor skal almene boliger, ejerboliger og

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

andelsboliger blandes imellem hinanden, således at beboersammensætningen kan skabe en dynamik i området til glæde for alle beboerne.

Og når vi nu bygger boliger bl.a. i byens skønne havneområde, skal vi sørge for, at dette vidunderlige område kan bruges til forskellige aktiviteter. Der skal være mulighed for, at man som beboer i Havnestaden og Sydhavnen kan have sin sejlbåd liggende i nærheden af boligen, og at havnebassinet kan bruges til sejlbåde.

Derfor vil det være en skandale, hvis Knippelsbro og Langebro svejses til, når Københavns Kommune overtager driften. Staten har jo lukket effektivt for adgangen sydfra med Øresundsforbindelsen, og derfor er vi nødt til at sørge for, at sejlskibe m.v. kan få adgang til det sydlige bassin nordfra, og så er det altså nødvendigt, at Knippelsbro og Langebro fortsat kan åbnes, også når vi overtager driften.

Det betyder også, at hvis adgangsvejen til operaen på Holmen bliver anlagt som en bro, så skal det være en oplukkelig bro, en svingbro el.lign.

Havnen er et aktiv for København, og derfor skal vi sørge for, at der er liv i havnen, især når vi får alle de mange boliger. For at gøre det let for beboerne at benytte den kollektive trafik, skal vandbussens rute udbygges både nordpå og sydpå. Samtidig skal vandbussen indgå som en naturlig del af det kollektive transportnet, hvorfor det skal være muligt at skifte til en bus ved vandbussens stoppesteder. Vi kan ikke forvente, at vandbussen bliver benyttet som en del af den kollektive trafik, hvis ikke den er en naturlig del af hele nettet med skiftemuligheder ved stoppestederne. Det giver allerede problemer i dag, hvor det kan være svært at komme

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

videre med kollektive transportformer fra flere af vandbusstoppestederne.

Og når vi udlægger nye arealer i byen til erhvervs- og boligområder, skal vi samtidig sørge for, at den kollektive transport bliver udbygget til at dække disse områder. Men vi skal altså også være opmærksomme på den øgede trafikmængde, som vil køre til og fra disse områder. Det er ikke holdbart at benytte eksisterende veje i boligområder til denne ekstra trafik, det er ikke rimeligt, at de nuværende beboere skal belastes med store trafikmængder.

Vi er derfor nødt til at sørge for, at infrastrukturen bliver udbygget i disse områder, og der skal både afsættes midler og arealer til nye adgangsveje. Det er en opgave, vi alt for ofte glemmer, og når trafikmængden så bliver for voldsom i boligområderne, står vi alt for ofte med et problem, der er svært at løse, fordi der ikke er taget højde for det i planlægningsfasen.

Desværre stiger biltrafikken i København, og for at få flere til at benytte den kollektive trafik skal metroen udbygges. Etableringen af en ringbane vil med stor sandsynlighed være en lettelse for mange københavnere og ligeledes en ringmetro, og med tiden skal metroen også udbygges under alle brogaderne, herunder naturligvis også Amagerbrogade.

Og nu vi har fat i den kollektive trafik, så har HUR forelagt et forslag til stambusnet, hvor høringen netop er afsluttet. Det er muligt, at stambusnettet er en god idé, men der bliver lagt op til, at en række af S-buslinierne skal nedlægges, og det er fuldstændig urimeligt. S-busserne er en succes, fordi de kører nogle ruter, der ikke er dækket af S-tog eller metro, og da der ikke er så mange stoppesteder på ruten, kommer de hurtigt igennem trafikken.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Det kan derfor ikke accepteres, at en række S-buslinier bliver erstattet af de såkaldte stambusser, da det er hensigten, at stambusserne skal stoppe ved alle stoppesteder. Det vil betyde forøget rejsetid for mange mennesker hver dag, og det vil med stor sandsynlighed betyde at endnu flere vil flygte fra den kollektive transport. Det er en dårlig udvikling, og det kan vi ikke acceptere.

Hvis ikke det kan klares inden for den nuværende økonomiske ramme, må der afsættes ekstra midler, så S-busserne kan bevares, eller også må de midler, der er til rådighed omprioriteres.

Heldigvis vælger mange københavnere at cykle til og fra arbejde hver dag, men hvis vi kan få flere til at stille bilen og benytte cyklen i stedet for, er meget vundet. Forholdene for cyklister er løbende blevet forbedret, og denne strategi skal gerne fortsætte. Cykelstinettet skal udbygges, og der skal etableres flere grønne cykelruter, der gør det nemmere at smutte igennem byen som cyklist uden alt for mange stop, og så skal der etableres masser af cykelstativer ved alle terminalerne i København.

Men det er ikke kun terminalerne, der har brug for flere cykelstativer, det skal også gøres lettere at stille sin cykel fra sig mange flere steder i byen. Vi oplever desværre alt for ofte, at der står cykler og spærrer mange steder i byen, simpelt hen fordi det ikke er muligt at komme af med sin cykel i et cykelstativ. Her skal der gøres en stor indsats, de mange cykler uden for stativerne er til stor gene for alle.

En del borgere fra Amager har sammen med bygge- og teknikforvaltningen igennem flere år arbejdet på at finde løsninger for at mindske den gennemkørende trafik på Amager,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

og det har resulteret i "Trafikplan Amager", der indeholder mange gode idéer til at mindske trafikken på Amager.

Men for at borgerne på Amager ikke bare skal opleve, at de mange gode idéer bliver puttet i en syltekrukke, fordi der ikke er økonomi til at gennemføre dem, er det nødvendigt at der bliver afsat midler.

Og når man ser, hvor mange midler, der gennem årene er blevet benyttet til at forbedre forholdene på Vesterbro, er jeg sikker på, at den samme gode vilje vil gøre sig gældende, når der skal afsættes midler til gennemførelsen af Trafikplan Amager.

Forhåbentlig får vi nu også forbedret den kollektive transport til Østamager, når metroens 3. ben bliver gennemført. Af hensyn til miljøet for naboerne til metroen, så jeg allerhelst, at den blev gravet ned, men hvis ikke der kan findes midler til at få gennemført den bedste løsning, skal vi finde en løsning, som naboerne også kan acceptere og leve med.

Men vi skal også sørge for, at der bliver etableret gennemkørsler i så stort et omfang, at metroen ikke bliver en barriere på langs af øen. Det vil være en stor ulykke, og samtidig vil det være med til at hindre borgernes adgang til Amager Strand, der allerede i dag bliver besøgt af mange mennesker, og ikke kun om sommeren. Mange lægger ofte deres vej forbi stranden, når de enten går eller cykler en tur. Derfor er det vigtigt, at man kan passere metrolinien uden alt for mange hindringer, da den ellers nemt kan blive et irritationsmoment.

Det vil også være skandaløst, hvis det bliver besværligt at få adgang til den kommende Riviera, som der nu er afsat midler til at få projekteret, og som forhåbentlig vil blive realiseret i en overskuelig fremtid.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Som jeg indledte med at sige, har jeg været rundt om mange emner, men min opfattelse er, at de alle sammen er vigtige, og det er mit store håb, at vi kan finde midler og løsninger til at få flest muligt gennemført til glæde for københavnernes.

Helle Sjelle (C): "Det skal være lettere at være dansker!", sådan lød et fremragende slogan fra Firkløverregeringen i begyndelsen af 1980'erne. Men selv efter næsten tyve år her i 2001, er der brug for, at det bliver meget lettere at være københavnere.

Vi har brug for et København, hvor mennesket kommer før systemet, og hvor borgernes ret til et frit valg bliver respekteret, så den enkelte kan mærke det i hverdagen. Det kan lyde banalt, men det er desværre ikke noget, der giver sig selv. Vi kan jo ikke komme uden om, at mange københavnere oplever vores kommune som et kæmpemæssigt, upersonligt bureaukrati, der både mangler effektivitet, gennemsigtighed og ikke mindst menneskelighed. Derfor er der behov for store forandringer i Københavns Kommune.

Når vi behandler budgettet, handler det ikke kun om, hvordan vi nu foretrækker at prioritere vore midler. Det handler også om, hvordan vi politikere vil indrette det København, vi er valgt til at udvikle og forbedre.

Som konservative lægger vi vægt på, at vi har et København, hvor vi passer godt på miljøet og arbejder for at forbedre det. Men mennesket skal være i centrum. Der skal føres miljøpolitik, ikke laves fanatiske demonstrationer. Tag bilen med i byen og få en hel byge af besvær, udgifter og ærgerlige oplevelser med i købet, det kunne desværre sagtens være et nyt slogan for København.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Det er selvfølgelig udmærket at overveje, hvordan trafikken i København kan fungere, uden at byen bliver et miljø- og trafikhelvede, men et par bilfrie dage i september og en håbløs parkeringsordning som den i brokvartererne er ikke løsningen på trafikproblemerne.

Det nytter heller ikke noget at fortælle, at folk bare skal hoppe på toget eller bussen. Den kollektive trafik er slet ikke velfungerende nok til at klare samtlige transportbehov for en gennemsnitsfamilie, der skal klare turen til og fra børnenes skole, eget arbejde, indkøb og fritidsaktiviteter på den samme dag. Her må strejkende busruter og forsinkede tog altså give fortabt over for den driftssikre og familievenlige bil.

Problemet er bare, at venstrefløjens i dansk politik og her i København åbenbart har det indtryk, at bilister er en særligt privilegeret overklasse, der sagtens kan tåle at betale bunkevis af penge for deres lille fornøjelse. De glemmer, at der er tale om almindelige mennesker, der har travlt med at få hverdagen til at hænge sammen.

Lad mig understrege, at vi gerne vil være med til f.eks. at støtte forbedringer af den kollektive trafik, men vi vil ikke støtte en politik, der sætter hensynet til miljøet over hensynet til mennesket.

Det er nemlig langt fra alle initiativer, der er lige gavnlige, selv om venstrefløjens gerne vil have os til at tro det. Til gengæld er det sjældent, at sådanne initiativer er billige, og vi vil ikke være med til at trække pengene op af borgernes lommer i miljøets hellige navn, medmindre de virkelig går til formål, der beviseligt er til gavn for nulevende og fremtidige generationer her i hovedstaden. Vi

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

skal hellere passe på de penge, vi har, og forvalte borgernes penge på en ordentlig måde.

Det gælder også sagen om rodet i Københavns Energi. Forløbet i sagen har været under al kritik. Det er mig stadig en gåde, hvordan man kan mangle 700 mill. kr. i kassen i længere tid, uden at nogen opdager det, det er ikke småpenge, der her er tale om.

Det er derfor glædeligt, synes jeg, at vi nu på opfordring fra Revisionsdirektoratet godt nok får en undersøgelse af sagsforløbet, endnu en undersøgelse kunne man sige. Men vi skal have vendt hver en sten i den her sag, så der ikke sker de samme fejl igen.

Så ville det i øvrigt være rart, hvis under undersøgelsen ville gøre det muligt for os at placere et ansvar i sagen.

Vi har ikke råd til, at der ikke er styr på økonomien, slet ikke i en kommune, hvor der er nok af opgaver at tage fat på.

Vi skal have et København, hvor man har mulighed for at blive behandlet, hvis man er syg, uden at skulle vente indtil det næsten er for sent, et København, hvor børnepasningen er optimal. Hvis familierne skal blive i København frem for at flytte ud i omegnen, er den nødt til at være i orden, det er den bare ikke i dag. Folk skal vente måneder, før de kan få deres børn passet, det er uacceptabelt.

Selv om mange af Folketingets partier arbejder på at få udvidet barselsorloven, er det ikke ensbetydende med, at vi skal forvente, at alle familier fremover synes, det er hensigtsmæssigt også at udnytte den. Det er ofte svært at vende tilbage til arbejdsmarkedet efter at have været væk i en længere periode. Derfor vil der stadig være et behov for og ønske om pasning. Vi risikerer simpelt hen at jage forældre

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

med små børn væk fra kommunen, hvis vi ikke tager ordet garanti mere alvorligt.

København skal også være en by, hvor ældre kan være trygge og få tilstrækkelig hjemmehjælp og en plads på plejehjemmet, når der er behov for det. Men efter den seneste tids debat om hjælpen til de ældre i København, står det mere end nogen sinde klart, at den langt fra er optimal. Det er rystende for os alle at høre om ældre, der ikke får hjælp nok og derfor må bo i skidt og møg.

Vi bor i et velfærdssamfund, og et velfærdssamfund er netop beregnet til at hjælpe de svageste og dermed også de ældre, der nu en gang har brug for hjælp. Det er ikke noget, man mærker meget til i Københavns Kommune, vi bør kunne tilbyde de ældre i vort samfund en værdig alderdom, og det er et af de områder, som vi efter min opfattelse må prioritere.

Det betyder desværre, at der er andet, vi må nedprioritere, da skatteprocenten i København i forvejen er så høj, at det er utænkeligt at øge kommunens indtægter.

Men eftersom sundheds- og omsorgsforvaltningen utallige gange har haft problemer med at styre økonomien, bør øgede midler til området ledsages af skrappe krav, så skatteborgernes penge ikke bare forsvinder ud i ingenting. Der skal være krav om omstruktureringer, nytænkning og udliciteringer.

På dette punkt har jeg dog en alvorlig bekymring, jeg tvivler stærkt på, at den socialdemokratiske ledelse af ældreområdet i København overhovedet er i stand til at klare de store udfordringer, som den står overfor.

Jeg håber imidlertid, at det må lykkes at rette op på problemerne i Københavns Kommune, så de ældre fremover kan føle sig trygge, det handler jo i høj grad om respekten for

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

det enkelte menneske, også de ældre. Og derfor bør forholdene for de ældre også være af en sådan karakter, at de er et menneske værdigt.

Men vi skal også fokusere på de yngre generationer, det er jo dem, der skal skabe fremtiden. I København skal kvaliteten i folkeskolen være i top, ja for den sags skyld skal hele uddannelsessystemet være af allerhøjeste kvalitet. Det er ikke meningen med folkeskolen, at forældrene nærmest på forhånd opgiver og melder deres børn ind i en privatskole, fordi de ikke tror, at deres børn kan lære noget i den kommunale. Vi skal stille krav til den offentlige skole, sådan at der bliver sat fokus på indlæring og kompetencer til at begå sig i et samfund, der bliver stadigt mere vidensfokuseret og komplekst.

Vi må afsætte flere ressourcer til renovering af gamle skoler og eventuel opførelse af nye. Mange skoler er meget nedslidte, og de svarer ikke til det image, som vi gerne vil give København.

Men det er imidlertid ikke nok, at bygningerne er i orden, undervisningsmaterialerne skal også være tidssvarende. Det handler om ny teknologi, for det er vigtigt, at vore børn og unge kan klare sig i informationssamfundet, og det handler om noget så banalt som almindelige undervisningsmaterialer. Det kan ikke være meningen, at undervisningen i geografi foregår efter kort, hvor det gamle Sovjetunionen stadig eksisterer, eller at forældrene selv må ud og købe bøger til deres børn for at sikre, at kvaliteten er i orden.

Det er også af stor betydning, at børn og unge får nogle sunde vaner. Det er bedre, at de hænger i en ribbe end på et gadehjørne. Men det kræver, at der er tilstrækkeligt med idrætsfaciliteter rundt om i byen, som de unge kan bruge.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Desværre er der ingen tvivl om, at København er underforsynet, hvad angår netop idrætsfaciliteter, det må vi gøre noget ved.

Det er imidlertid vigtigt, at ressourcerne bliver brugt på en måde, så de kommer så mange mennesker til gode som muligt. Skøjtebanerne er et godt eksempel på idrætsanlæg, der bliver brugt af mange mennesker.

Derudover skal vi naturligvis huske at vedligeholde de idrætsfaciliteter, vi allerede har, ellers risikerer vi pludselig at stå med en kæmperegning, som det er umuligt at finde penge til.

Sidst, men ikke mindst, skal København have en sund økonomi. Der har imidlertid sjældent om nogensinde været så stort fokus på sager om rod i økonomien, dårlig forvaltning og politisk kammerateri i København, som der er på nuværende tidspunkt. Det er dog meget vigtigt, at vi skuer fremad og sikrer, at oprydningen hjælper os til at få opbygget den økonomiske sundhed og soliditet i de kommende år. Desværre slæber vi rundt på en massiv gæld, som vi er nødsaget til at arbejde målrettet på at få væk, så vi får bedre råd til vore opgaver.

Men hensynet til god økonomi fordrer naturligvis også, at vi tænker os grundigt om og prioriterer og træffer kloge valg, når vi skal løse de mange ressourcekrævende opgaver, som kommunen står overfor.

Det er vigtigt, at vi sikrer København en god udvikling fremover, det skulle gerne blive lettere at være københavnere.

Rikke Fog-Møller (Ø): Ikke mange af ordførertalerne torsdag ofrede ord på miljøet. Det er måske med ordnede miljøforhold, og en forsyning, der fungerer som et sjællandsk energiselskab

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

siger i deres annoncer: "I ville kende os hvis vi ikke var der". Og tingene fungerer da også på forsyningsområdet, men opfylder det kravene til fremtiden.

I Enhedslisten mener vi, at der stadig væk er meget langt fra en bæredygtig hovedstad, og det gælder også den service, kommunen leverer.

Status for dette år, år 2001, er, at den stigende biltrafik giver mere støj- og luftforureningsproblemer, for ikke at tale om den plads bilerne optager. Forurenede jord er stadig en stor del af mange københavnske børn og voksnes hverdag, og affaldsmængderne vokser, og affaldet er stadig giftigt.

Socialdemokratiets ordfører lægger vægt på, at København skal være en rummelig by med valgmuligheder for indbyggerne. Realiteten er, at det i dag er umuligt for en københavner at vælge bilen fra. Har man ikke en selv, fylder de op på gaderne, de høres konstant i byen, og mængden og hastigheden gør byen til et utrygt sted for børn, forældre, folk der på grund af alder eller handicap ikke kan krydse et fodgængerfelt på 1½ minut.

Vi kan heller ikke tilbyde københavnerne det tilvalg, der hedder, muligheden for at leve på en måde der ikke belaster miljøet, så fremtidige generationer får mindst samme livskvalitet eller valgmuligheder.

Støjen hører med til byen, siger nogen. Men støj, i det omfang vi har i dag, er sundhedsskadeligt. 2/3 af byens boliger har et uacceptabelt støjniveau, og midlet til at ændre dette er igen færre biler. Enhedslisten ønsker at styrke støjbekæmpelsesarbejdet, og det er et håb, at et flertal i BR snart indser, hvad der skal til for at give københavnerne en tålelig hverdag ud over at identificere støjproblemerne og også gøre noget ved trafikken.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Jorden er giftig det er ikke bare en sjov leg i en daginstitution eller på en legeplads her i byen, det er et reelt sundhedsproblem, og forældre og pædagoger lever med en urimelig usikkerhed, er det skadeligt for vores børn at lege ude. Miljøkontrollen gør et godt stykke arbejde for at registrere og rense op, men i Enhedslisten vil vi gerne i budget 2002 støtte, at vi hurtigere kan omsætte denne her viden til handling og bruge endnu flere penge på oprensning.

Forurenede jord er også et problem for boliger, som er bygget på gamle industrigrunde, og her vil Enhedslisten gerne sætte penge på at få undersøgt, hvor omfangsrigt det problem faktisk er.

Når det gælder det giftige affald og mængderne, så er vores nyligt vedtagne Affaldsplan 2004 et forsigtigt bud på en omstilling af det københavnske affaldssystem. Det er lidt for forsigtigt, jeg synes, det ser usikkert ud, om vi i dag når nogle i virkeligheden ikke særligt ambitiøse mål, et stop for væksten i affaldsmængderne.

Derfor skal der gøres et stykke arbejde lokalt for at nedbringe affaldsmængderne og for at få sorteret tingene ud i større genbrugelige fraktioner. Det skal gøres bl.a. med at lave lokale affaldsplaner, det vil Enhedslisten også gerne støtte i den kommende budgetproces

Miljøproblemerne i København kan kun løses med københavnernes vilje og hjælp. Lokale centre, der kan støtte det lokale miljøarbejde og stille krav til kommunen, er en utroligt vigtig brik i samarbejdet med københavnernes, og derfor har Enhedslisten lavet en aftale om støtte til agendacentre med SF og Socialdemokratiet. Aftalens 4,5 mill. kr. rækker ikke til, at alle bydele kan starte agendaarbejde, og derfor vil vi gerne sætte flere penge af til det.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Københavns Havn skal tilbage til københavnernes, det gælder både vandsiden og landsiden, og jeg koncentrerer mig lidt om vandsiden denne gang. Nu har storentreprenørerne fået Kalvebod Brygge, man kan dårligt se derhen, man kan dårligt nå ud til vandet. Københavnerne må kæmpe hårdt for ikke at få flere ufatteligt grimme mastodontmonumenter for magt og kapital ned på havnen.

Skal der bygges mere i havnen, må det være boliger og institutioner, der kan bruges af almindelige mennesker. Københavnerne skal også have mulighed for at bruge vandet, og derfor skal der sættes midler af til at undersøge bademuligheder.

Jeg ser positivt på SF's forslag, nu foregriber jeg begivenhedernes gang, fordi vi har fået talerne på tryk, så jeg kan jo se, hvad vores miljøborgmester har tænkt sig at sige, og vi ser selvfølgelig positivt på et forslag om bademuligheder ved Islands Brygge. Men vi anbefaler, at bademulighederne bliver ved Havneparken og ikke Folkeparken, og at forslaget, før det bliver færdigt, inddrager lokalråd og lokalinstitutioner og foreninger, så arbejdet bliver lokalt med lokaldemokrati, I ved, ikke.

København er foran mange andre storbyer, når det gælder begrænsning af CO₂, men vi får stadig væk størstedelen af vores energi fra ikkefornyelige ressourcer. Samtidig er vi med til at holde a-kraft-værket Barsebäck i live, københavnernes import af strøm fra Sydsverige svarer ofte til Barsebäck II' s elproduktion.

Dette efterår vil Enhedslisten se, hvem der er med på at gøre op med denne dobbeltmoral. På den ene side vil overborgmester og miljøborgmester have Barsebäck lukket, på den anden side er vi med til at holde værket i gang.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Enhedslisten vil have Barsebäck lukket, også selv om vi er nødt til at sætte proppen i for strøm fra Sverige et stykke tid.

Allerbedst er det selvfølgelig, hvis københavnernes energiforsyning er vedvarende energi, og derfor skal der sættes penge af til at gøre en plan for vedvarende energi til virkelighed. Der skal investeres en hel masse i vindmølleenergi fremover og andre former for energi.

Til det ligger i øvrigt også nogle puljer i Folketinget, som jeg synes, vi skal se at få kigget lidt nærmere på.

En af denne periodes værste svinestreger de her sidste 4 år har været folketingsflertallets, incl. SF's liberalisering af energiområdet. Området er splittet op, og selv om Københavns Kommune har ejerskab til en del af energiproduktionen, forsvinder ansvar og beslutninger i anonyme direktioner og bestyrelser.

Hvordan fremtiden ser ud løftedes en flig af i den forgangne uge. Kabellægningen af en større strækning med højspændingsmaster blev udskudt, fordi det ville true forsyningssikkerheden i Københavnsområdet. Ja, det ville true forsyningssikkerheden, hvis kablerne ikke blev lagt i stedet for højspændingsledninger, og det bliver de ikke, fordi den ansvarlige part hellere vil spare op til at have kapital til at stå imod, den dag markedet skal åbnes for de små forbrugere.

Tilbage står højspændingsledningernes naboer som taberne, og det er problematisk sundhedsmæssigt. Dette er blot et eksempel på den håbløse situation, som liberaliseringen sætter den almindelige forbruger i, trusler om manglende forsyning. Samtidig med vil vi gerne forære det hele væk, vi vil bare ikke sørge for, at sundheden er i orden.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Enhedslisten mener, vi må se på, om vi er i stand til fremover at have de modsatrettede interesser inden for vores energiinstitutioner. Er det muligt på engang at ville tjene så meget, som vi må, som vi får tilladt af ministeriet, og sælge så meget strøm som muligt, samtidig med, at vi skal rådgive folk troværdigt om energibesparelser.

Til sidst vil jeg gerne pointere, at miljø i Københavns Kommune og i Københavns Kommunes forvaltninger og institutioner stadig i høj grad er et spørgsmål om mental omstilling. Vi kan ikke investere os ud af miljøproblemerne, vi er også nødt til at ændre adfærd.

Borgmester **Bo Asmus Kjeldgaard**: Det vigtigste tema for SF ved dette års budgetforhandlinger er social genopretning. Vi vil have rettet op på de nedskæringer, som socialdemokraterne og de borgerlige partier har gennemført, og som bl.a. har medført, at de ældre i kommunen har fået forringet deres forhold, bl.a. med plejehjemslukninger. Skolerne skal tilføres midler, og der mangler boliger til unge.

Og i den forbindelse bliver jeg nødt til, som også andre har gjort, at kommentere borgmester Søren Pinds forunderlige indlæg i torsdags. Nu er borgmesteren desværre ikke til stede, men han må jo så efterfølgende orientere sig om, hvad der bliver sagt.

Søren Pind forsøgte at frasige sig ansvaret for de uanstændige forhold, vi i øjeblikket byder en del af vores ældre. Jeg ved godt, Peter Martinussen, at det ikke er alle ældre, men vi byder en del af vores ældre uanstændige forhold.

Søren Pind forsøgte også at frasige sig ansvaret for de store nedskæringer, som de borgerlige og Socialdemokratiet lavede på daginstitutionerne, og som førte til store protester

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

og demonstrationer fra forældre og pædagoger. Søren Pinds undskyldning for at medvirke kan vel bedst opsummeres til, at disse nedskæringer var noget, som han selv sagde, at disse nedskæringer var noget, Socialdemokratiet havde presset de borgerlige til at medvirke til.

Umiddelbart synes jeg, det lyder en smule ynkeligt, at borgmester Pind på den måde forsøger at deponere sit ansvar hos Socialdemokratiet. Men når man tænker nærmere over det, så mener jeg faktisk også, at det er dårlig etik i politik.

Plejhjemslukningerne, 4 pct.s-besparelsen og lukningen af Kommunehospitalet blev jo altså gennemført af Venstre og Socialdemokratiet og andre partier i fællesskab. For borgerne og for de øvrige partier i Borgerrepræsentationen kan det være flintrende ligegyldigt, hvem der sagde hvad eller lod sig presse til hvad i de forhandlinger, der blev ført. For besparelserne var ikke blevet gennemført, hvis ikke begge partier havde stemt for. Det stod jo både Socialdemokratiet og Venstre frit for i stedet at støtte SF's forslag om at fjerne 4 pct.s-besparelsen eller bevare plejehjemspladser, men det ønskede hverken Venstre eller Socialdemokratiet.

De stemte nedskæringerne igennem, og så bør de også være så ansvarlige, at de kan stå ved deres beslutning bagefter. Alt andet er dårlig politisk moral efter min mening.

I SF er vi parat til at tage et medansvar, vi vil have genoprettet ordentlige forhold for de ældre. Vi indgår gerne i en budgetaftale, og vi vil lægge stor vægt på, at forhandlingsfasen får et demokratisk forløb. Det indebærer, at også de mindre partier skal have mulighed for at sidde med ved forhandlingsbordet fra starten og få medindflydelse på slutresultatet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Det har SF's budgetordfører allerede været inde på, så jeg vil nu koncentrere mig om miljø og forsyning.

Om det kan jeg sige, at vi i de sidste fire år har arbejdet seriøst og fremadrettet, og at en række gode beslutninger afspejler sig i budgetforslaget.

På miljøområdet er der lavet både helt nye planer og en række revisioner af ældre sektorplaner, der udstikker kursen for de kommende år og sikrer, at der er sammenhæng mellem de mange initiativer, jeg skal nævne nogle stykker.

Helt tilbage i 1999 vedtog udvalget en plan for arbejdet med oprydning af forurenede jord, som vi stadig kan lægge til grund, når udvalget skal prioritere midlerne. Der var enighed om, hvor vi i første omgang skal lægge kræfterne, og vi ved, hvor vi skal tage fat bagefter.

Med spildevandsplanen anerkender vi, at også København har et ansvar for at undgå forurening af vandløb og havmiljø. Vores vandløb løber durk igennem de få rekreative områder i kommunen, og derfor er det bestemt værd at sikre, at der både er vand i vandløbene, og at det er rent. Og nok er der ikke så mange badestrande i kommunen endnu, men arbejdet med bl.a. at undgå overløb fra kloaksystemet i regnvejr skal ses i et langsigtet perspektiv. Spildevandsplanen sikrer, at der afsættes ressourcer til arbejdet.

Udvalget har set på et ideoplæg til en ny vandforsyningsplan og skal arbejde videre med sagen. Københavnerne skal sikres rent vand, og der skal udvikles nye metoder til at sikre tilstrækkelige forsyninger.

Forsøgsanlægget på Arrenæs har vist, at vi kan producere rent drikkevand ved infiltration af søvand og oven i købet langsomt rense Arresø for årtiers forurening. Der er afsat midler i budgetforslaget til at etablere et permanent anlæg.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Disse planer og alle de andre planer, f.eks. CO₂-planen, affaldsplanen og grundvandsplanen etc., som udvalget har arbejdet seriøst og ansvarligt med, er allerede indarbejdet i budgetforslaget.

Men selv om de overordnede linier ligger fast, er der jo stadig områder, hvor der er påtrængende behov for yderligere indsats. Derfor har Miljø- og Forsyningsudvalget da også ligesom alle andre udvalg lavet en ønskeliste, som skal indgå i budgetforhandlingerne. Jeg vil godt nævne nogle af ønskerne.

Et meget væsentligt punkt på ønskelisten drejer sig om det lokale miljøarbejde, om energi- og om vandbesparelser og affaldsminimering. Kommunen har gennem Dogme 2000-samarbejdet forpligtet sig til at forankre miljøarbejdet lokalt, og Socialdemokratiet, Enhedslisten og SF gav sidste år hinanden hånd på at stemme for et forslag om at afsætte 4½ mill. kr. på budgettet til, at der kan oprettes lokale Agenda 21-centre i lokalområderne.

På udvalgets ønskeliste er der forslag om, at der afsættes i alt 9 mill. kr. til formålet, så man kan komme i gang i alle bydelene. Budgetforhandlingerne vil vise, hvor langt vi kan nå.

Det er utroligt vigtigt, at vi nu, hvor vi ikke får bydelsstyre, sikrer lokalområderne indflydelse, og at kommunen kan imødekomme lokalområdernes forskellige behov. På miljøområdet er vores bud lokale Agenda 21-centre, og vi har startet en proces, hvor de lokale selv får indflydelse på organiseringen og udformningen af centrene.

Et andet vigtigt område for SF er oprydningen af den forurenede jord, som flere har været inde på, først og fremmest dér hvor vores børn leger, og ved boliger på gamle industrigrunde. Det er ikke rimeligt, at pædagogerne med de

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

normeringer, de har, er nødt til at holde øje med, om børnene får kontakt med den forurenede jord på legepladserne. Udvalget nævner beløb på henholdsvis 20 eller 15 mill. kr. Jeg synes ikke, at det er afgørende, hvad vi ender på, men der skal sættes mere af end i dag. Med den takt, vi rydder op med i dag, så vil det tage ca. 8 år, før vi når ned på afskæringskriteriet.

Udvalget peger også på behovet for at formidle miljøspørgsmål til borgere med anden etnisk baggrund end dansk. Mange flygtninge og indvandrere i kommunen har ikke de samme sprogæssige forudsætninger eller den samme baggrund for at forstå de miljøproblemer, som vi kæmper med, eller for at bruge de redskaber og ordninger, som vi stiller til rådighed for borgerne. Det er ærgerligt, for effektiviteten bliver jo aldrig den samme, når en gruppe borgere ikke benytter ordningerne efter hensigten.

Udvalget peger på, at ansættelse af en etnisk konsulent kan nedbringe miljøbelastningen i kommunen og samtidig medvirke til bedre integration.

Så synes vi, at det er vigtigt, at der udarbejdes lokale affaldsplaner, særligt i de kvarterer, hvor der traditionelt ikke er stor entusiasme om miljøarbejdet. Det kunne give dobbelt dividende, dels i form af en miljøgevinst, dels ved at hjælpe lokale, uudnyttede kræfter i gang til gavn for hele kvarteret.

Flere biler i byen, har mange været inde på, betyder mere støj, men indsatsen mod trafikstøj har hidtil været spredt og ukoordineret. Vi foreslår, at der bliver sat målrettet ind med kortlægning af trafikstøjen og med fastsættelse af kriterier for prioriteringen af indsatsen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Sidste år havde vi lidt polemik om kommunens muligheder for at gribe ind over for huller i private kloakstikledninger. Jeg tror at alle, nu hvor krudtrøgen er drevet bort, kan se fornuften i, at vi i det mindste får koordineret indsatsen, sådan at borgerne kan få et økonomisk attraktivt tilbud om en reparation af stikledningen, samtidig med at Københavns Energi reparerer de offentlige kloakledninger. Det er en forudsætning, hvis vi for alvor skal kunne komme rotteplagen til livs, men samtidig er det et godt tilbud til borgerne.

Hvis miljøtrafikugen skal fortsætte i 2002, og det synes jeg bestemt, at den skal, skal der sættes penge af i budgettet, så miljøtrafikugen ikke kun afhænger af, at vi kan overføre uforbrugte midler eller skære ned et andet sted.

Jeg antydede tidligere, at vi godt nok ikke har mange kilometer badestrand i København, men vandet i havnen er blevet renere, end det var engang, fordi vi nu har sat så massivt ind med vores spildevandsplan. Jeg synes, det vil være en både magtfuld og pragtfuld manifestation af København som miljøhovedstad at etablere, eller skulle vi under hensyn til historiebøgerne, sige reetablere bademuligheder i havnen.

Udvalget har på ønskelisten foreslået en bevilling til en undersøgelse af, hvor i København vi har både badevandskvalitet og egnede lokaliteter til at etablere bademuligheder.

Jeg har bl.a. indledt et samarbejde med folkene i "Kulturhavn" på Islands Brygge, og SF's forslag er, som Rikke Fog også nævnte, at man kan lave en bademulighed ved Folkeparken. Islands Brygge vil være et oplagt sted at lave det første badested, men man kan også lave badesteder andre steder, ved Fisketorvet, ved Holmen, ved Svanemøllebugten.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Til Rikke Fog vil jeg sige, at vi vil meget gerne diskutere muligheden for at etablere badesteder alle de her steder, jeg har nævnt, og at vores politik selvfølgelig også er, at det skal foregå i samarbejde med gode lokale folk.

Så vil jeg sige lidt om Københavns Energi. For på forsyningsområdet er budgetforslaget præget af de store omvæltninger, der er sket de sidste år. Store dele af Københavns Energi er udskilt i selvstændige selskaber, og Københavns Vand og Københavns Energi er lagt sammen. Det er nok en af de største organisatoriske ændringer, der er sket i Københavns Kommune de sidste år.

Den overordnede målsætning er der ikke pillet ved, det kan i korthed udtrykkes som at sikre en miljømæssigt optimal forsyning af københavnernes med energi og vand og at sikre de værdier, som københavnernes gennem mange år har været med til at opbygge i forsyningsvirksomheden.

Jeg skal ikke nægte, at det sidste års tid har været noget af en udfordring for Københavns Energi og for KE's nærmeste omgivelser, hvortil man vel også kan tillade sig at regne Borgerrepræsentationen.

Der er brugt meget tid på at analysere, hvad der gik galt, og der er nu igangsat en undersøgelse, der skal analysere, hvad vi kan lære af sagen i forhold til kommunens økonomistyring. I bakspejlet kan man altid se alt det, der burde være gjort anderledes. Flere har nævnt det her.

Men én ting mener jeg, vi har gjort rigtigt, og det er at lægge problemerne åbent frem for udvalget og offentligheden, som vi f.eks. gjorde, da vi bestilte en uvildig revision af KE's problemer. Åbenhed er forudsætningen for, at problemerne kan løses, og det skal være åbenhed og en tæt opfølgning fra

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Miljø- og Forsyningsudvalgets og borgmesterens side, der kendetegner det videre arbejde med KE.

Nu kan vi se, at virksomheden er ved at være bragt på ret kurs. Med en let omskrivning af et kendt citat kan man sige at pengene siden nytår er "fosset ind i kommunekassen", i et omfang som vi i Miljø- og Forsyningsudvalget nærmere vil få belyst på et møde på mandag.

Vi er med andre ord ved at være nået derhen, hvor vi kan begynde at koncentrere os om det fremadrettede, nemlig at gøre KE til en veldrevet virksomhed med vægt på miljø og forsyningssikkerhed, med vægt på at pleje de værdier, som virksomheden har, og som også er attraktive både for kunderne og for medarbejderne.

Virksomheden afdrager hvert år netto omkring 90 mill. kr. på sin gæld til kommunen, samtidig med at virksomheden investerer og reinvesterer omkring 650 mill. i forsyningen til københavnere. Det betyder, at næsten halvdelen af den gældsnedbringelse på 200 mill. kr., som et flertal her i salen har forpligtet sig og resten af kommunen til at foretage hvert år, faktisk hentes i Københavns Energi.

KE's takster tåler sammenligning med taksterne i andre kommuner, og de løbende investeringer sikrer os imod, at der, som det har været tilfældet andre steder, pludselig viser sig at være behov for gevaldige renoveringsarbejder, som må omsættes i enten en gevaldig gældssætning eller nogle gevaldige takststigninger, som man har set det i nogle kommuner.

Jeg vil slutte med at sige, at vi glæder os til budgetforhandlingerne i år. Det er vigtigt for SF, at vi fortsætter en ansvarlig miljøpolitik, at vi får nogle af kravene på ønskelisten med. Men vores politiske

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

hovedprioritering er sådan, at det er afgørende, at vi får en social genopretning ovenpå socialdemokraternes og de borgerliges besparelser, at vi træffer beslutninger, så vi kan byde de ældre anstændige forhold, at vi prioriterer skolerne, der trænger til vedligeholdelse og udbygning, at vi sikrer børneforældrene pasning og orlov, og at vi sikrer flere boliger, bl.a. til de unge. Det vil være vores hovedkrav i budgetforhandlingerne.

Vi ønsker et åbent, demokratisk forløb, hvor de partier, som skal stemme for budgettet til sidst, har været med fra start og er tilfredse med forløbet og de aftryk, som de har fået sat på aftalen.

Kaja Jacobsen (F): Jeg skal tale om to ting. Det første er kulturområdet, og det andet er Hovedstadens Udviklingsråd, og jeg skal prøve på at gøre det kort og præcist og konkret, ikke med de store udredninger, det tror jeg ikke, at tiden og tidspunktet er til.

Kulturområdet. Jeg vil ikke gentage de meget udmærkede pointer, som SF's anden kulturaktive, Martin Günter, har nævnt, men komme ind på et par andre ting.

For det første sporten og idrætten. Jeg vil sige, at i SF støtter vi varmt, at man viderefører den renoveringslinie, som vi har sat i gang, og vi kører videre på de meget gode erfaringer, vi har. Jeg synes ikke, at der bør herske tvivl om, hvad SF's idrætspolitik er, SF har været med til at starte det idrætspolitiske arbejde, som nu endelig bærer konkret frugt, og det vil vi meget gerne være med til at fortsætte.

Vi går ind for, at man bygger videre på de erfaringer, vi har gjort i løbet af det sidste år, hvor meget små beløb har gjort meget stor gavn i klubber rundt omkring i København.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Derfor synes vi også, at en storbyidrætspulje er en rigtig god idé, hvor vi får defineret meget klart, at det skal være til de små, men meget gavnende projekter, at de penge skal gå.

Så vil jeg sige, at i modsætning til Enhedslisten har vi nok et mere nuanceret syn på bredde- og eliteidræt. Når jeg ser en håndboldkamp i sin tid med Anja Andersen, så synes jeg virkelig, det er virkelig smukt, og jeg synes, at vi bliver nødt til at have et syn på idrætten, hvor vi også støtter det sublime og det ekstraordinære og sørger for, at det vokser frem. Det er faktisk forudsætningen for begejstringen og for glæden, at man har idealer og det sublime at se på.

Det er ikke et spørgsmål om, at vi skal til at hælde en masse penge i storvirksomheder og i aktieselskaber og sådan noget, det er simpelt hen spørgsmålet om, at vi opbygger vores politik, der har et sigte om også at frembringe noget sublimt, samtidig med at vi erkender, at grundlaget for det er et meget bredt, meget langsigtet strategi, hvor utroligt mange mennesker er involveret og har glæde af det her.

Den anden ting jeg vil sige er, at jeg synes, at vi skal se meget nøje på vores kulturstøttesystem den kommende tid. For mig er det meget afgørende, at den måde, vi uddeler kulturstøtte på, bliver efter armslængdeprincippet. Det får vi også en diskussion af i den nærmere fremtid.

Jeg vil gerne kvittere for de meget positive signaler, der er fra Socialdemokratiet i denne sammenhæng. Jeg tror, at vi i virkeligheden bliver nødt til at prøve at kigge på en omstrukturering af hele området, både Kulturfonden og den anden pulje, vi har for kunst- og kulturprojekter, og kigge på, hvordan vi kan opbygge hele det, så der bliver en større grad af stringens i det, og at vi får gennemført armslængdeprincippet med fuld kraft.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Det tredje, jeg vil sige, som andre også har været inde på, handler om vores kulturbygninger og vores værkstedsfaciliteter. Jeg tror, det er utrolig vigtigt, at vi efterkommer det ønske om at få lavet en tilstandsrapport for alle medborgerhusene, så vi kan se på, hvordan er perspektiverne for at få udviklet dem, så de bliver mere aktive, så det bliver i højere grad værksteder inkorporeret i dem.

Mange steder i kulturhusene er rummene jo ikke indrettet til, at man kan lave mange forskellige ting, de er indrettet til møderum eller til aktivitetsrum. Der synes jeg, vi bør se på, om vi kan inkorporere de ting i hinanden, sådan så vi får nogle mere aktive rum. Det er ikke alle mennesker i denne by, der synes, det er lige interessant at holde møder. Så derfor så er et rum med 4 borde og 8 stole ikke nødvendigvis den bedste gave, vi kan give til københavnernes, der gerne vil have et aktivt kulturliv og fritidsliv.

Så den tilstandsrapport, som man ønsker for medborgerhusdelen, det tror jeg er et vigtigt skridt til at komme i gang med renoveringen af den del af vores fritidsfaciliteter, hvor vi i øjeblikket kun kender til tilstanden mere nøjagtigt på sportsdelen.

Så vil jeg sige, at jeg er meget glad for, at både Finn Rudaizky og Mona Heiberg fra Socialdemokratiet er inde på graffitispørgsmålet. Jeg synes, der er utrolig stort behov for, at vi får en kulturpolitisk og en kulturel debat om graffitispørgsmålet og ikke denne meget ensrettende, meget skyklapdebat, vi har haft kun i Bygge- og Teknik-regi, hvor man har ført kamp mod hele graffitimiljøet en masse.

Jeg tror, det er vigtigt, at vi skelner mellem den del af graffitien, som er den afskyelige, den som vi alle sammen

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

hader at se på, som alle de tags, underskrifter, som bliver skrevet over alt på S-toge og på elmaster og på bygninger, og som ødelægger byens miljø og som på den del, som er den flotte del, den farverige del, den kreative del. Det synes jeg også, der i begge Socialdemokratiets ordføreres tale var meget god skelne imellem.

Jeg har gennem længere tid gået og tænkt på at stille forslag om, at vi genopsætter den lovlige graffititavle på Israels Plads for at få denne skelnen i debatten mellem, at graffiti er noget svineri, og så at vi får den kulturpolitiske indgangsvinkel, hvor graffiti også kan være noget fantastisk flot og spændende udtryksform.

Så jeg glæder mig til at fortsætte diskussionen om, hvordan vi får denne her kulturpolitiske diskussion ind i graffitidebatten.

Så vil jeg sige noget om Hovedstadens Udviklingsråd. Vi har jo ændret en budgetprocedure i år, så den foregår tidligere her også, tidligere eller senere, det kan jeg ikke huske, det er noget med datoer, og det er egentlig også ligegyldigt, men i hvert fald sådan så vi har mulighed for, at vi får diskuteret Hovedstadens Udviklingsråds budget mere grundigt i Borgerrepræsentationen. Det er der ikke så mange, der har gjort, men altså al begyndelse er svær, og jeg vil gerne bidrage til det.

Sagen er, at i Hovedstadens Udviklingsråd der udgør den langt den største del af budgettet, det er busdriften. Det der sker med busdriften i øjeblikket, det handler i virkeligheden meget om centralkommunerne og meget om København. Det er københavnske borgere, og det er herinde, at de virkelige store ændringer kommer til at foregå.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Når vi skal tilpasse busnettet til metroen, så er det herinde, at reduktionerne eller omlægningerne kommer til at foregå for alle borgere. Det tror jeg er væsentligt, ikke mindst fordi vi faktisk finansierer en stor del af det, at vi bliver meget mere præcise i de diskussioner, vi har omkring, hvad der skal foregå i Hovedstadens Udviklingsråd, når vi bestemmer de her ting. Som det foregår for øjeblikket, så er diskussionen i hvert fald ikke der.

Så kunne jeg komme med en lang svada om, hvorfor den konstruktion ikke virker, og det gider jeg ikke næsten ikke. Men i hvert fald for at sige, at jeg tror, det ville være her, både interessen og også her, at det betyder noget for alvor det, der foregår.

Vi vil i forbindelse med den videre budgetdebat tage denne diskussion op meget nøje. Der er en stor sammenhæng mellem, at vi er med til at finansiere fremkommelighed i byen, og så at vi er med til at finansiere, hvor mange busser der skal køre. For det er indlysende, at når man åbner metroen, så skal man ikke have busser, der kører oven på metrolinierne, som de gør i øjeblikket og kører de samme linier, tomme busser med en metro, der er meget hurtig og meget mere effektiv. Det er klart, at der skal ske en omlægning.

Så derfor skal der også ske en reduktion i køretimerne for busserne.

Vores bekymring er, hvor hurtigt vi laver den reduktion, og hvor drastisk vi laver den reduktion, for det er utrolig vigtigt, når metroen åbner, at det bliver oplevet som en succes, at det ikke bliver oplevet som, at den kollektive trafik bliver dårligere.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Derfor så kunne man forestille sig, at man i forhold til den lempelse, der allerede er sket af tilpasningen, at man måske bør lave den endnu mere lempelig.

Desuden er for det nye stambusnet, som vi principielt synes er en god idé, at man satser utrolig meget på fremkommeligheden, når man laver det, for ellers kan det hurtigt gå hen og blive kedeligt, og man skal stå og vente i rigtig lang tid, før den næste stambus kommer.

Fremkommeligheden har en positiv økonomisk effekt. Hvis man har større fremkommelighed, så bruger man færre køretimer, så kan man faktisk have et bedre serviceniveau for de samme penge, og fremkommeligheden er en engangsinvestering.

Der er helt konkrete steder, hvor man kan gå i gang. Sådan set sted som Jagtvejen er forfærdeligt at køre i bus i endnu, det vil det også være, når metroen åbner. Det er, synes vi i SF, et af de steder, hvor man virkelig skal sætte ind for at styrke den kollektive trafik på den her radiale linie.

Så vil jeg sige en anden god diskussion, som vi har haft, handler om ungdomsboliger. I forbindelse med at vi vedtog regionplan for hele hovedstadsområdet, stillede vi i SF her i Borgerrepræsentationen forslag om, at man på regionalt plan fik sørget for, at der blev bygget ikke mindre end 5.000 ungdomsboliger meget snart og på den måde også fik løftet det som en regional opgave og ikke kun en Københavns Kommune-opgave.

Jeg siger ikke, at vi i Københavns Kommune er færdige, når vi har bygget 1.000 ungdomsboliger i Ørestaden, det synes jeg ikke, vi er. Men jeg synes, at der er en rigtig pointe i, at denne her opgave skal løses, ikke nationalt men regionalt.

Det var der ikke meget stemning for at gøre i forbindelse med regionplanen i Hovedstadens Udviklingsråd, og derfor så

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

agiterede både socialdemokrater og SF'ere i den sammenhæng for, at man skulle tage det op i en anden sammenhæng. Det håber jeg, at vi gør inden for meget kort tid og sørger for, at dette arbejde bliver sat i gang, så vi kan få en slags koordinerings- og initieringsarbejde på regionalt plan for at få løst det kæmpestore ungdomsboligproblem, som vi har.

Det er, hvad jeg vil sige. Tak for ordet.

Leslie Arentoft (V): Jeg er modstander af enhver form for tortur, derfor har jeg undladt at skrive en budgettale i aften. Det er næsten på kant med FN's torturkonvention, når man må tvinge 54, i dette tilfælde halvdelen, 24 borgerrepræsentanter til at lytte til, hvad der lukkes ud i aften. Jeg kalder det umenneskeligt. Jeg kender en israeler, der ville kalde det moderat psykisk pres.

Når jeg alligevel står på talerstolen i aften, så er det jo, fordi Venstre er blevet mødt med noget kritik på visse punkter, og det, der bringer mig først op, det er Finn Rudaizky, der spørger, er Venstre kulturrindalister. Han har to ting, han kan hæfte det op. Det ene er, at vi er arge modstandere af graffiti. Hvis det er at være kulturrindalist, ja men så er Venstre kulturrindalist.

Hvis vi i vores kamp, og vi har haft graffiti i 20 år i København, nu har vi en borgmester, som endelig sætter hårdt mod hårdt og virkelig har succes med det, han foretager sig over alt i byen. Det er, hvad Socialdemokratiet har af bud på en kulturrindalist. En kulturrindalist det er altså en person, som ikke har den nødvendige forståelse for graffiti. Ja men så er vi kulturrindalister i Venstre, ingen tvivl om det.

Det andet, manden binder Venstres kulturrindalisme op på, det er gavlmalerier. Gavlmalerier, siger han, for knap 14 dage

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

siden, det er faktisk på torsdag 14 dage siden, der havde vi det oppe og vende i vores Kulturudvalg. Der var et forslag, nærmere betegnet så var det Otto Krabbes Plads, hvor der var 2 gavle, der ligesom savner, nu når pladsen er blevet renoveret, så kan man se, at der står nogle gavle, der er meget nøgne.

Der var så et forslag af SF, om ikke vi kunne sætte 2 gavlmalerier op her. Vi lyttede i Venstre, vi lyttede meget, og vi lyttede positivt. Da vi så stillede det spørgsmål, ja men har vi den halve mill. kr. til at renovere de her gavle, så sad de med blanke øjne og så på hinanden, det havde de ikke lige tænkt på.

Hvis man stiller forslag, så er det altså et meget kønt træk, at man også har pengene med hjemmefra, så de ændrede deres forslag, principbeslutning om at der skulle gøres noget ved de her gavle. Principbeslutninger giver Venstre ikke særligt meget for. Hvis man kommer med et beslutningsforslag, ja men så ser vi gerne, at der følger finansiering med, og det gjorde der ikke i dette tilfælde.

Der sker så det senere på dagen, at vi får tilbageført nogle anlægsbevillinger, der er brugt for lidt penge, kan man sige, og pludselig havde vi pengene.

Så stiller, nu er han ikke til stede i aften, men så stiller Bo Hindkjær Pedersen forslaget om, at vi anvender 250.000 kr. til et gavlmaleri. Det var finansieret, og vi havde taget ad notam den diskussion, der var gået før.

Hvem stemmer for det forslag, ja men det gør selvfølgelig Venstre, og det gør Socialdemokratiet, Finn Rudaizky og Mona Heiberg også. Værsgo, vi er kulturrindalister, bare fordi vi stemmer imod, at man ikke kan finansiere de forslag, man kommer med.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Bo Hindkjær er ikke til stede i aften, men han er dog et medlem af Venstres Gruppe.

Så vil jeg så sige, Jens Kjær var også lidt ude med riven. Jeg forstår ikke, han nævner det igen, han siger, Venstre vil spare på biblioteker, folkeoplysning og KUC osv. Venstre går ind for 2 pct.s besparelsen, ingen tvivl om det, det har vi aldrig lagt skjul på, det er noget af det bedste, der er sket for Københavns Kommune. De penge, vi har at gøre godt med i år, det skyldes jo de foregående års konstante nedhøvling af den gæld, Københavns Kommune sad med.

Så jo, Jens Kjær, vi går ind for 2 pct.s-besparelsen. Det mærkelige ved det er, at hver gang Enhedslisten kommer med deres budgetforslag, så kan det godt være, at de udadtil er modstander af 2 pct.s-besparelsen, men når I skal komme med forslag til, hvad der skal ske i Københavns Kommune, når I skal komme med forslag, så indrullerer I ganske enkelt de penge, som vi andre har sparet sammen.

Så det er nemt at være overbudspolitikker i Københavns Kommune, men så nemt skal du, Jens Kjær Christensen altså ikke slippe, man må ikke henvende sig direkte.

Jeg synes i øvrigt, det er fattigt, at man ikke har mere, man kan skyde Venstre i skoene. Jeg tager det som en cadeau for, at det bedste, Socialdemokratiet, deres hovedfjende Venstre, det bedste de kunne finde på, det var en halv løgn og så at man er modstander af graffiti. Man bliver altså ikke kulturrindalist af at være modstander af graffiti, så ville jeg have sagt tak for i aften, mødet er hævet, men jeg bør måske nok sige, mødet bør være hævet.

(mikrofonsvigt)

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

2. næstformand (**Bente Frost**): Du må lige vente et lille øjeblik(indsigelse). Fordi vi havde lidt internt rod). (Indsigelse). Ja men det er jo, fordi mekanikken ikke rigtigt ville køre med sammen med os, før vi var færdige med 1. runde, men du får ordet Lars, jeg er helt sikker på, at Ben Haddou vil vente, til du er færdig, så vi siger Nå nu ser jeg, Ole Hentzen, værsgo. Vi var nødt til at improvisere lidt, fordi systemet er ikke helt villig til at følges sammen med os.

Ole Hentzen (C): Tak for det.

Nogle af de bemærkninger, der er kommet fra nogle socialdemokrater, trænger til ligesom at få et par ord med på vejen. Jeg kan se, at i hvert fald Johannes Nymark er til stede, så lad mig snakke med ham.

Johannes Nymark havde valgt at vægte voldsomt, at resten af forsamlingen egentlig her var lidt rimeligt åndssvage, fordi vi ikke kunne stemme for Socialdemokratiets forslag om nærdemokrati.

Jeg vil gerne gentage, hvad jeg tror, der blev sagt dengang, Johannes Nymark. Forsamlingen sagde nej tak, fordi det var tomt og intetsigende, og man kunne ikke, uanset hvad man brugte af ord den aften, få resten af forsamlingen uanset politisk observans til at stemme for det tomme forslag, som dengang og vel også nu, hvis det læses, blev opfattet som et ganske tomt socialdemokratisk paradeforslag, der skulle prøve at reparere for det tomrum, der blev, fordi Socialdemokratiet ikke vidste, hvad de skulle anbefale deres vælgere at stemme vedrørende bydelsforsøget.

Resten af forsamlingen, ja vi mente, at vi ikke kunne være andet bekendt end at stemme møget ned, og det gjorde vi.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Peter Martinussen har gjort meget for at forklare, hvad Socialdemokratiet egentlig lagde til grund for, at det var fornuftigt at lukke plejehjem. De har også prøvet at udlægge det, som om at vi andre budgetpartnere næsten vred armen om på Socialdemokratiet, at vi insisterede på at gennemføre disse lukninger af plejehjem.

Jeg tror, at vi andre, der var med i processen og ganske tæt i processen, nok har en ganske anderledes opfattelse af, hvordan det foregik. Vi oplevede vel, at det, som fra Peter Martinussens forvaltnings side blev kaldt de nøgne fakta, altså tallene om, hvordan ældrebefolkningen ville udvikle sig i København, at det var ikke noget, man kunne diskutere, uanset om der var store problemer allerede dengang ved at aftage vores ældre fra hospitalsvæsenet ud til plejesektoren.

Vi oplevede vel alle, og når jeg siger alle, så er det Radikale, Venstre og Konservative og CD, som var med i budgettet, at Socialdemokratiet ved djævlens vold og magt skulle have sat navn på samtlige plejehjemslukninger før sidste sommer. Vi fik vredet os alvorligt ud af denne klemme, således at vi gudskelov ikke fik sat navne på disse plejehjem og derved også nåede til den lykkelige situation, at nogle embedsmænd i Økonomidirektoratet blev hidkaldt til denne sundheds- og omsorgsforvaltning og begyndte at sætte alvorlige spørgsmålstejn ved soliditeten, validiteten, rigtigheden, sandheden i alle de tal, som vi var blevet præsenteret for.

Det resulterede så heldigvis i, og det siger jeg åbent som budgetpartner, det resulterede heldigvis i, at også vi fik et nyt syn på, hvad der var muligt at lukke af plejehjem.

Når man så i dag skal høre den ansvarlige borgmester sige "og gudskelov for det, så blev der jo kun lukket utidssvarende plejehjem", så må jeg sige, det er jo ikke rigtigt. I den

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

runde blev der jo også lukket Bystævneparken, hvis jeg husker rigtigt, som bestemt ikke hører til i den kategori, som vi vil kalde utidssvarende.

Men at begynde at tørre den af på, at vi ligesom skulle være frontfigurer for at skaffe det overskud, der skulle bruges til andre, det synes jeg er en stramning ud over alle grænser.

Det andet, jeg lagde mærke til i sundhedsborgmesterens tale, det var, at han var så glad for alle disse tilsagn om, hvad vi gerne ville yde til ønskelisten fra HS. Det jeg ikke kunne høre i talen fra sundhedsborgmesteren det var, hvilken holdning Socialdemokratiet havde til HS' ønsker om at nedlægge geriatiske sengepladser på Bispebjerg Hospital med den deraf følgende byrde for Københavns Kommune til at sikre en fornuftig hjemmepleje.

Selv om talen var lang og udførlig og meget detaljeret, så valgte sundhedsborgmesteren bevidst at undgå dette. Han var vel også klar over, at det ville give anledning til alvorlige spørgsmål om, hvordan hans forvaltning ville kunne leve op til det, hvis den anden del af forvaltningen skulle have ret i, at HS kunne nedlægge sengepladser.

Mona Heiberg har skrevet en tale, hvor hun har gjort sig lidt lystig over, om Radikale og Konservative har deponeret forhandlingsretten hos Søren Pind. Hvor Mona Heiberg måtte det fra, kan man kun gætte til, fordi det står ikke beskrevet i den ordførertale, som er optrykt, og som jeg holdt. Jeg har også læst den radikale Lars Rimfalk Jensens endnu en gang for at se, om han var kommet til at skrive eller sige noget lignende. Så det er altså noget, som kun er kommet til i fantasien hos Mona Heiberg.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Men for at det nu ikke skal stå lidt tomt endnu, så vil jeg gerne gentage det endnu en gang, selv om det altså står på skrift, hverken konservative eller radikale har deponeret nogen forhandlingsret hos partiet Venstre. Så håber jeg, den er sivet helt ind også hos Mona Heiberg.

Bo Asmus Kjeldgaard mente, at det ville være flot, hvis København ligesom kunne få nogle badeanstalter, badesteder, badestrande i Inderhavnen. Det tror jeg da, vi alle ville syntes, det ville være, men vi har det ligesom her i København i hvert fald i den forvaltning, som vi har med at gøre i Bygge- og Teknik, at det ligesom skal være lidt realistisk.

Jeg ved godt, at Bo Asmus Kjeldgaard hellere vil have fantasifostre at arbejde med, men at begynde at snakke realistisk om, at Københavns Inderhavn, som endnu skal være åben som industrihavn i ganske mange år, skulle kunne få en vandkvalitet, så man fra Københavns Kommune skulle erklære den som badeanstalt, vil jeg tillade mig at kalde et fantasifoster endnu. Vel vidende, at den samme forvaltning har et forsøg i gang vedrørende indkapslingen af kviksølvforureningen i Inderhavnen ud for Islands Brygge, og som, hvis vi ellers husker den seneste rapport rigtigt, vil afvente op til mange års undersøgelser og forskning endnu for at se, om den indkapslingsmetode, man har forsøgt på et ganske lille område, er en, der kan benyttes til resten af Inderhavnen.

Fra konservativ side vil vi gerne være med til luftkasteller, men de skal ligesom være således, at de bare har en realistisk chance for inden for de første tiår at kunne blive til noget, og det er dette ikke værdigt til at blive taget med i den sammenhæng.

Jeg synes egentlig, at Bo Asmus Kjeldgaard, hvis han endelig vil gøre noget for københavnerne, skulle begynde at

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

kigge lidt på sin gaspris. Nu har man forsøgt at tvinge gas ind i husholdningerne ved hver eneste lokalplan, man har bestemt her i kommunen. Jeg beder Borgerrepræsentationens medlemmer kigge lidt på det forslag, som Bo Asmus Kjeldgaard har lagt frem vedrørende den fremtidige gaspris. Der er en stigning på 33 pct. indlagt, venner, for de husholdninger, der bruger gas, er stigningen indlagt med 33 pct. Det er sådan set en ganske almindelig lille stigning, som svarer lidt til omgivelserne.

Men jeg kan godt lide borgmesterens fremtoning, det er jo helt unødvendigt både i det skrevne materiale, som vi har fået, og så i den mundtlige overhovedet at fokusere på sådan en lille detalje som 33 pct.s stigning på gas. Ja man synes åbenbart fra SF, det er helt rimeligt, og så synes jeg jo, at SF skulle sige det med rene ord og også lade det trykke med rene ord, at man synes, at husholdningerne her i København skal betale 33 pct. mere for leveringen af gas i husholdningen.

Det er da et point, man kan gå til vælgerne på her om et par måneder og sige, det står vi også for i SF. Vi har godt nok valgt ikke at ville skrive det så højt og heller ikke i det materiale, som Borgerrepræsentationens medlemmer skulle have til rådighed, altså i det trykte budgetoplæg, der har man heller ikke valgt ligesom at fokusere på disse procentstigninger, det har man bevidst undgået, vil jeg påstå, hvis jeg kender den forvaltning ret.

Det havde, synes jeg, klædt Socialdemokratiets ordfører, hvis vedkommende havde sagt, at der var også en fejl i den budgetforelæggelse, man havde lavet, idet man havde glemt, at der var ændret ydelsesstøtte til byfornyelsen i København, fordi der var kommet ny lovgivning.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Det havde klædt Socialdemokratiet, det kunne så være ordførerne for det pågældende fagområde, at man havde meldt ud, om man ønskede, at byfornyelsesaktiviteten skulle sættes ned med tilbagevirkende kraft. Fordi den ydelsesstøtte på 18,4 mill. kr., der mangler i det her budgetforslag fra år 2002, det er altså noget, der er vedtaget i byfornyelsesbeslutninger allerede.

Hvis man har den holdning fra Socialdemokratiet om, at man ikke ønsker, at dette område skal have de 18,4 mill. kr., som den ændrede lovgivning og beslutning her i Borgerrepræsentationen ligesom har ført med sig, så havde det vel også klædt Socialdemokratiet at fortælle, hvad det var, der egentlig skulle beskæres i bygge- og teknikområdet.

Jeg kan så forstå på en enkelt ordfører, at man mener, de 18,4 mill. kr. måske kunne findes i graffitiibesparelse, for det kunne i hvert fald ikke findes vedrørende vejbelægninger, cykelstibelægninger, renholdelse eller noget som helst andet.

Ordførerne ved jo også, vi kan ikke tage dem fra brandvæsenet, fordi der er vores normering på brandberedskabet absolut minimum.

Socialdemokratiet har jo også på udvalgsniveau meldt ud, at de vil heller ikke have flere gevinster ind, altså kort sagt indtægter ved at der bliver tørre udliciteringer. Nej, der skal være underskuddsdækning på Kommuneteknik inden for de procentgrænser, som nu ?. Så det ville ligesom være lidt klædeligt, hvis Socialdemokratiet havde anvist, hvor skal de 18,4 mill. kr. komme fra, men man er tavs.

Der er fra SF's side rejst en enkelt ting, som jeg føler skal kommenteres, og det er ordføreren Jens Johansen, der har gjort meget ud af, at den løsning, der har været forhandlet vedrørende Nørrevold, altså kort sagt 2 eller 4 spor på

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Nørrevold, at det ligesom bliver et element i de kommende forhandlinger.

Til resten af forsamlingen, som jo også har måttet lægge øre til, både hvad der er sagt og skrevet i dagspressen og set på fjernsynet, så lyder det selvfølgelig, som om at nu er fanden løs, for nu vil DSB ikke være med til at finansiere Nørrevold.

Må jeg oplyse, hvad der er fakta og ikke fakta i denne sag. Hvis Nørrevold skal skæres end til én bane i hvert retning plus busser og cykelstier, så skal kapaciteten udvides et andet sted. Efter forhandlinger med Socialdemokratiet, hvad jo ordføreren kan bekræfte senere, så er valget egentlig overladt til Socialdemokratiet. Hvor vil man lægge trafikken, vil man lægge den i Voldgadesnittet, Farimagsgadesnittet eller i Søgadesnittet. Det er de 3 muligheder, der er. Farimagsgade blev skrottet med det samme, for det er et boligområde, men realistisk kan der skabes flere kørebaner op mod Søerne.

Forvaltningen har udarbejdet tilstrækkelige notater, også til hr. Jens Johansen, jeg kan ikke garantere, han har læst dem, men til resten af udvalget er det i hvert fald klart, at kapaciteten kan man ikke pille ved.

Med hensyn til kapaciteten så er det sådan set gået den forkerte vej og ikke, som Jens Johansen siger, den rigtige vej.

En havnetunnel og en Kongens Nytorv-parkeringskælder giver ikke nogen ændring i disse tal, snarere tværtimod. Men derimod så vil udbygningen af hele Nordhavnsområdet formentlig give et par tusinde køretøjer mere i døgnet.

Desuden vil en omlægning af Ringvej 2 fra Christians Brygge og Kongens Nytorv, Bredgade og Store Kongensgade til Nørrevoldgadelinien tilføre 1.000 biler i døgnet. Så vi

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

snakker altså om en nettovirkning på plus 3.000 i døgnet efter det tidspunkt, hvor forvaltningen sagde, ja men man kan ikke begrænse Nørrevoldgade-linien, undtagen man åbner op et andet sted.

Derfor må det ikke stå tilbage, som om Jens Johansen har fundet de vises sten og nu kan alt lade sig gøre. Selvfølgelig kan man da lukke, men så skal det være efter den devise, som SF sådan set har som hovedmål her i byen, nemlig at alt skal gå i stå, og det har vi jo ikke haft et flertal herinde, der hidtil har villet stille sig bag. Det håber jeg heller ikke bliver tilfældet denne gang.

Lad mig så slutte lidt af med bygge- og teknikområdet i øvrigt. Ja men vi ønsker selvfølgelig også, at der bliver nogle flere penge til dette område. Udvalget har jo fået at vide, at den mindre højnelse af renholdelsesniveauet, vi har opnået her i sommer, den kan ikke gennemføres næste år, undtagen der kommer nye ekstrapenge til. Det er udvalgets samtlige medlemmer bekendt med, så vil man have den samme renholdelsesstandard, som man har i år 2001, så skal der ekstra midler i 2002.

Vi vil egentlig også gerne bibeholde det niveau på træplantning, som vi har opnået for nogle år siden, men som er blevet beskåret, for det tror jeg, alle i byen egentlig er glade for, hvis vi kunne opretholde.

Hvis nogle tror, vi er imod, at der bliver lappet huller, hvad enten det nu er på vejene eller på cykelstierne, så vil vi også gerne dementere det, vi vil faktisk gerne alle i udvalget have nogle flere midler, sådan så vi kunne lave nogle bedre strækninger. Men der er altid nogle, der ikke vil være med til at skaffe pengene og vil bruge dem til noget andet. Dem behøver vi jo ikke sætte navn på her i lige i øjeblikket.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Så får vi en sur diskussion vedrørende stambusnet, S-busser og metro. For det er jo rigtigt, som det blev fremført fra Kaja Jacobsen, hvis disse stambusser skal have succes, så bliver vi nødsaget til at diskutere fremkommelighed, og det er der ikke rigtigt nogen, der har været nede i dybden med endnu og sige, ja men hvad betyder det, for det er jo så nemt et ord, det er bedre fremkommelighed. Hvis vi siger det for fodgængerne, så vil jeg sige bredere fortove.

Men det er sådan set lidt af det samme med fremkommelighed, der kan altså være vejstrækninger, hvor vi ganske simpelt ikke kan opfylde det, som HT har sat op som forudsætning for sit stambusnet, nemlig at der skal være en større fremkommelighed.

Derfor er det ikke så meget et spørgsmål om mere eller mindre køretimer efter vor opfattelse, men det er et spørgsmål om, kan de stambusser rent faktisk komme til at køre det hurtigere for at blive succesen, eller kan de ikke. For succes er det blevet, altså andre steder her i Norden, ikke mindst i Stockholm, hvor det er lykkedes at lave et stambusnet, som er blevet en enorm succes og har fået tilført passagerer i en mængde, som, ja de ville gnide sig i deres små glade hænder ude på Toftegårds Plads, hvis de bare fik halvdelen af den tilgang af passagerer.

Men der har man også investeret i fremkommelighed, for at det kunne blive en succes. Det tror jeg, vi skal diskutere meget, og det kommer vi til at diskutere i Bygge- og Teknikudvalget, idet denne sag er på dagsordenen på de næste 2 møder.

2. næstformand (**Bente Frost**): Så er det Ben Haddou. Vi er nødt til at springe manuelt i listen, fordi ... (protest fra Lars Hutters). Ja men det kan man godt få, hr. Lars Hutters.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Lars Hutters (L): Jeg vil gerne bede formanden om at redegøre for, hvordan Borgerrepræsentationens medlemmer indtegner sig for at få ordet, og hvordan formanden efterfølgende giver ordet, fordi ifølge forretningsordenen så skal det jo ske, sådan som man indtegner sig.

2. næstformand (**Bente Frost**): Ja, i 2. runde.

Lars Hutters (L): Ja, ja, i 2. runde, så jeg vil gerne bede formanden om at fortælle om hvordan og hvorledes.

2. næstformand (**Bente Frost**): Det vil jeg meget gerne. Det er nemlig sådan, at systemet ikke kunne fungere i 1. runde, så derfor har vi kørt systemet manuelt, og i 2. runde kørte systemet, som om det var 1. runde, dvs. den sætter folk ind i rækkefølge efter, hvilket parti de kommer fra. Men da vi faktisk rent notorisk er i 2. runde, så prøver vi heroppefra at gøre det, som vi ville have gjort, hvis systemet havde fungeret, og derfor så tager vi dem i den rækkefølge, som folk har bedt om at få ordet. Så vi følger sådan set forretningsordenen, men systemet har ikke kunnet klare det i aften.

Lars Hutters (L): Så vil jeg gerne bede formanden om at redegøre for, hvorfor jeg ikke står på, da jeg bad om ordet, umiddelbart efter at borgmester Peter Martinussen havde holdt sit indlæg. Det vil jeg gerne bede om, at formanden redegør for.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

2. næstformand (**Bente Frost**): På det tidspunkt virkede systemet ikke, systemet virkede først, og det meddelte jeg faktisk her fra talerstolen, at nu går vi over til 2. runde, og nu går vi over til systemet. Vi bad Ole Hentzen om at melde sig først og derefter Ben Haddou, fordi det var den måde, vi kunne køre det ind, som 2. runde normalt kører her i salen.

Lars Hutters (L): Jeg vil gerne bede overborgmesteren om at bekræfte, at jeg bad om at få ordet umiddelbart efter, at borgmester Peter Martinussen, hvorefter overborgmesteren sagde, vi venter med at trykke os ind, til det fungerer. Men der er altså åbenbart forskel på folk her i Borgerrepræsentationen, og det skal jeg stærkt beklage, at vi har en formand, der leder mødet på denne måde.

2. næstformand (**Bente Frost**): Jeg vil også gerne give den beklagelse, hr. Lars Hutters, jeg har ikke fået besked på, at Lars Hutters har trykket sig ind på et tidligere tidspunkt. (Protest fra Lars Hutters). Jeg beklager meget, men det er så ikke sket, men det er det så, og teknik er teknik. Og så er det Ben Haddou. Nej, værsgo Ben Haddou. Nå men Ben Haddou siger værsgo, Lars Hutters, værsgo, så er det. (Protest fra Lars Hutters). Jo nu er ..., værsgo. (Protest fra Lars Hutters). (Tilråb: Gør det nu kort, Lars).

Lars Hutters (L): Jeg gør det lige så kort, som det passer mig.

Jeg tror, at mange havde set frem til, at den politiker i Københavns Borgerrepræsentation, som nok har været mest omtalt her frem til budgetdrøftelserne, hvad borgmester Peter Martinussen sagde til situationen for de ældre i København.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Jeg bemærkede, at borgmester Peter Martinussen indledte med at sige, at vi havde en meget forskruet debat omkring hjemmeplejen. Peter Martinussen stillede det spørgsmål i sin tale, om der var bestemte politiske kræfter, som var drivende i, at man fik denne forskruede debat om svigten i hjemmeplejen i København.

Nu er borgmester Peter Martinussen desværre ikke til stede, men jeg kunne da godt tænke mig at stille det spørgsmål til borgmester Peter Martinussen, om borgmester Peter Martinussen her med sigte til overborgmester Jens Kramer, som jo i sin tale, som var den allerførste her i Borgerrepræsentationen, og hvis jeg må citere fra den skriftlige del af overborgmesterens tale, siger følgende:

"Jeg er faktisk enig med mange kritiske røster i, at det er uværdigt kun at få vasket tøj hver 4. uge, det bør vi i et rigt samfund kunne gøre bedre. Det samme gælder for rengøringen, hvor tilbagemeldingen fra bl.a. ældrerådene viser, at der er behov for en forbedret service."

Jeg må altså konstatere, at der er en stor forskel på, hvad overborgmester Jens Kramer fra Socialdemokratiet siger, og hvad borgmester Peter Martinussen siger. Sådan som jeg forstod borgmester Peter Martinussen fra det pågældende område, så var der stort set ikke ret meget at komme efter, vi havde en vældig god hjemmehjælp i København.

Jeg må sige, jeg er mere enig med overborgmester Jens Kramer, og jeg synes da, at hvis borgmester Peter Martinussen mener, det er en forskruet debat, vi har på hjemmehjælpsområdet, så synes jeg, at overborgmester Jens Kramer og borgmester Peter Martinussen ligesom burde gå lidt i enrum, så vi kunne få en klar udmelding fra Socialdemokratiet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Jeg trækker de her ting frem, fordi jeg stiller også det politiske spørgsmål, som jeg vil bringe videre efter på ny at have talt med ældre efter vores runde i torsdags. Der er ældre, der siger til mig, hvornår bliver det til noget inde i Københavns Borgerrepræsentation, kommer der overhovedet nogen forbedringer, eller er det bare snak det hele.

Alle, som kender, hvordan proceduren foregår i Københavns Borgerrepræsentation, ved jo udmærket godt, at i det spørgsmål er Socialdemokratiet ret afgørende. Når der ikke sker noget, så skyldes det åbenbart, der er en meget, meget stor politisk uenighed i Socialdemokratiet imellem overborgmester Jens Kramer og Peter Martinussen, og det skal jeg beklage.

I øvrigt vil jeg sige til overborgmesterens forslag om en ombudsmand for de ældre, hvad vil det egentlig koste, hvorfor er det nødvendigt, vi har jo klagerådene. Kan man ikke bare følge det, som klagerådene siger. Hvorfor er det nødvendigt med en ombudsmand for de ældre med sekretariat og papir osv., så bliver det vel mere end 1 mill. kr.

Jeg vil dermed sige til overborgmester Jens Kramer, at jeg synes hellere, vi skal følge de demokratiske kræfter, der ligger i øjeblikket i ældrerådene, frem for at vi skal smide flere penge ud til efter min mening unødvendigt bureaukrati.

Nu har Borgerrepræsentationen jo lige hørt Ole Hentzen fra De Konservative, magen til jammerlighed og hykleri skal man lede længe efter. Jeg ved ikke, hvorfor Ole Hentzen fra De Konservative er gået ud af Borgerrepræsentationen på nuværende tidspunkt.

Hvorfor ville De Konservative ikke påtage sig et politisk ansvar, det gælder for øvrigt også Grete Henius fra De Konservative, hvorfor vil De Konservative ikke påtage sig et politisk ansvar for de lukninger af plejehjem, der er

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

foregået. Mig bekendt er der ikke nogen, der har siddet med en pistol eller bundet De Konservatives hænder på ryggen, det må vel være fuldstændigt med åbne øjne, at man har stemt, som man har stemt. Hvorfor skal vi høre det hykleri, at man egentlig ikke har ment det. Mig bekendt har De Konservative lige så vel som Venstre, lige så vel som CD og De Radikale og socialdemokraterne haft mindst 4-5 chancer, sidst her i februar måned for at kunne have ændret beslutningen. Hver eneste gang har man besluttet at lukke plejehjemmene.

Jeg har tydeligt hørt, at De Konservative, når vi har drøftet de plejehjemslukninger, har været heroppe og sige, ja men vi er bundet, vi er bundet af en budgetaftale. Det er simpelt hen noget af det mest ynkelige, jeg længe har hørt, at man ikke engang har så meget mod til, at man står ved de politiske gerninger.

Jeg vil da appellere til, at så nemt skal De Konservative og Venstre og Det Radikale Venstre og CD og Socialdemokratiet ikke slippe. De skal ikke have lov til at sætte en dagsorden frem til valget, hvor de løber, lige så stærkt som de overhovedet kan fra alle de ulykker, de har skabt her i Københavns Kommune.

Så hørte jeg også Ole Hentzen fra De Konservative sige, ja men det var først, da embedsmændene fra økonomiforvaltningen kom frem med nogle mere nuancerede tal fra demografien, at man begyndte måske at ændre lidt opfattelse. Hvorfor er Ole Hentzen fra De Konservative ikke så ærlig at sige, at det var Lars Hutters i Økonomiudvalget, der bad om at få nuanceret det, og det skete. Det siger Erik Juhl fra HS dog, at det var Lars Hutters, der gjorde det. Hvorfor siger Ole Hentzen fra De Konservative ikke det.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Hvis ikke jeg havde insisteret så voldsomt på det, så var det jo aldrig kommet igennem, og i øvrigt - nu kan jeg se, at Ole Hentzen fra De Konservative er kommet til stede, det var dog rart at se, at man trods alt vil høre på, og jeg forventer også, at De Konservative helt anderledes står ved deres politiske gerninger og påtager sig deres politiske ansvar.

Så derfor vil jeg da spørge den konservative Ole Hentzen, har man ikke fra talerstolen hørt undertegnede spørge adskillige gange til at sige, det var nogle forkerte tal, der var. Nå, så kunne man jo have fulgt SOL i stedet for efterfølgende at ynke over, at de blev tvunget til det af socialdemokraterne.

Hvis De Konservative havde været med, og hvis Venstre havde været med, så var de plejehjemslukninger jo ikke gennemført, så havde der været et flertal her i Borgerrepræsentationen, der havde forhindret det. Det skulle vi have gjort, og det synes jeg, man skulle have sagt.

Jeg vil ikke komme yderligere ind på spørgsmålet om HS, det forventer jeg, at vi kommer ind på på et andet tidspunkt. Men til Per Bregengaard fra Enhedslisten, som mente, at jeg kom med et lidt surt oplæg omkring økologien med hensyn til renoveringen på skolerne, så vil jeg sige, borgmester Per Bregengaard har fremsendt, som åbenbart vil blive omdelt til Borgerrepræsentationens medlemmer senere. (Borgmester Per Bregengaard: Det sidder i mappen). Nå, borgmesteren er der ja.

Så vil jeg sige, det er forkert, det er forkert det, borgmesteren har omdelt, må jeg sige det på denne stilfærdige måde uden at bruge voldsomme ord, men jeg er da ked af det i hvert fald, det er forkert. Der står, at det er skolebestyrelsen, f.eks. på Nyboder Skole, der har accepteret det.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Jeg har tilladt mig at undersøge det meget nøje, jeg vil sige til borgmester Per Bregengaard, jeg har talt med skolebestyrelsens formand, det passer ikke, det passer ikke.

Så kan man måske spørge om, hvordan kan det være, at borgmester Per Bregengaard bringer en sådan om man må sige ikke korrekt fakta frem til Borgerrepræsentationens medlemmer. Jeg tror, det hænger meget sammen med den form for prioritering, som borgmesteren har lagt i det her. Fra SOL's side lægger vi meget stor vægt på det, og det drejer sig ikke kun om Nyboder Skole, det drejer sig rent faktisk stort set om alle renoveringer, der er foregået i denne periode.

Med hensyn til Nyboder Skole så ved borgmesteren formentlig, ellers så har borgmesteren et problem over for sin forvaltning, at ude fra Rådvad Center har man tilbudt gratis at hjælpe til med, at der kommer en fornuftig økologisk renovering, hvor man bevarer de meget gode materialer, der har været. De har oven i købet opstillet regnskaber for forvaltningen, som jeg går ud fra, at borgmesteren er i besiddelse af, hvoraf det jo klart fremgår, at det faktisk er billigere og ikke sådan, som borgmesteren var inde på i svaret heroppe tidligere på aftenen, at det var dyrere. Det passer ikke, det passer ikke.

Jeg vil gerne spørge borgmester Per Bregengaard, om ikke borgmesteren har de skrivelser fra Rådvad Centret, som i øvrigt også gør opmærksom på, at de både isolerer bedre og er af bedre materiale end det, der er sket med Nyboder Skole. Og de har, så vidt jeg har forstået på Rådvad Centret, andre eksempler fra andre skoler, hvor man altså bare rask væk har strittet ud af vældigt gode materialer, som de fortvivlet har forsøgt at gøre forvaltningen opmærksom på kunne anvendes.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Hvis borgmesteren er i tvivl om det, så kan jeg anbefale, at borgmesteren på ny tager kontakt til Rådvad Centret, de har forsøgt at få fat i borgmesteren, men borgmesteren har ikke rigtigt haft den store lyst til at drøfte det. Fordi der fremgår det i øvrigt også, at noget af det materiale, som bare bliver smidt ud i containere osv., det anvender Rådvad Centret på et kursus over for arkitekter og andre planfolk om, hvordan og hvorledes man skal lave en fornuftig økologisk renovering

Til overborgmesteren vil jeg sige, det store spørgsmål i den københavnske befolkning det er, og jeg er glad for, at overborgmesteren er kommet til stede. (Overborgmesteren (Jens Kramer Mikkelsen): Det har jeg været hele tiden). Nå undskyld, det har jeg ikke kunnet se, undskyld jeg beklager. Så vil jeg sige, befolkningen måler efter, hvordan Borgerrepræsentationen løser det helt store spørgsmål, som jeg har forstået i øvrigt 2 ministre har haft kendskab til i 5 måneder med hensyn til hjemmehjælpen i København, nemlig Indenrigsministeriet og Socialministeriet.

Jeg har forstået, at det er en af de store diskussioner i tv-medierne faktisk i øjeblikket, hvor det er jo lidt ærgerligt, at når Indenrigsministeriet og Socialministeriet godt kendte til den ulovlige situation i Københavns Kommune og i Københavns Borgerrepræsentation, at disse 2 ministre ikke har reageret.

Men den københavnske befolkning de vil sige, det her skal løses, og man vil måle efter, om man har den fornødne politiske kraft, fornødne politiske vilje til at føre det her igennem. Jeg vil konkludere det på følgende måde: hvis overborgmesteren vil genvælges som overborgmester, så tror jeg, det er ret vigtigt inden for få uger, at der kommer politisk handlekraft på dette område, ellers tror jeg, at

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

mange i den københavnske befolkning vil sige, så må vi have en anden overborgmester.

Abderrahman Ben Haddou (D): Jeg skal først lige kommentere omkring plejehjemslukningerne og forligspartierne. Jeg synes, det er min pligt nogle gange at fortælle noget godt også om andre partier. I den forbindelse kan jeg bevidne, at Grete Henius og altså ikke kun Lars Hutters gjorde meget ud af at være kritisk omkring statistikken, om den holdt eller ej, faktisk i en meget lang fase under forhandlingerne. Og vi taler ikke om nogen kort fase, vi havde jo en aftale, der strakte sig over 3 år.

Efter det første år, hvor vi genforhandlede og skulle gå videre med yderligere plejehjemslukninger, så oplevede jeg Grete Henius, som var utroligt skeptisk, og det siger jeg helt ærligt heroppefra. Det gjorde selvfølgelig et indtryk på os andre forligspartimedlemmer og betød jo så, at vi i løbet af foråret, altså inden sommerferien, blev mere og mere skeptiske i forhold til, om den her plan holdt eller ej.

Så vil jeg så sige, jeg står ved, og det har jeg allerede nævnt i min budgettale, at jeg har været med til at nedlægge nogle plejehjemspladser, det vil jeg gøre lige frem til valgkampen.

Men til gengæld vil jeg så også sige, jeg har ikke oplevet en katastrofe på området, altså hvis vi skal være helt ærlige, så er ventetiden på at komme på plejehjem ikke katastrofal i forhold til resten af landet. Så det er jo ikke det, der er katastrofalt, det er jo hjemmeplejeområdet, og det er det, vi diskuterer, og så er det bare måde, vi diskuterer det på.

Så jeg løber ikke fra noget ansvar.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Jeg synes også, det er en smuk tanke, som overborgmesteren kom med omkring en ældreombudsmand, men ligesom Det Radikale Venstre og Lars Hutters har været heroppe, så tror jeg heller ikke, det er en god idé, vi har ældreråd, klageråd osv., som alligevel bliver hørt. Så er det bare spørgsmålet om, hvor meget man vil tage til sig rent politisk af deres klager. Og en ombudsmand, som jeg kender det fra Folketinget, han går jo som regel ikke ind i konkrete sager, han tager sig af de overordnede problemstillinger, og det er jo ikke ligefrem det, som ældreplejen handler om, det er jo konkret vurdering, som vi taler om her. Derfor tror jeg også, det vil være spild af penge at bruge en ældreombudsmand til det.

Så vil jeg bare lige kommentere, tidligere på aftenen har Karin Storgaard nævnt noget med bandekriminalitet, det er længe siden, vi har hørt det her i København og Marie Jeppesen om stigende kriminalitet blandt unge. Altså jeg vil lige minde om, at antallet eller kriminaliteten i København reelt er faldet med 18 pct. Der er sket et markant fald, et så stort fald som er større end i resten af landet, det er reelt sket i København. København har oplevet en faldende kriminalitet i København.

Men det er klart, vi har stadig problemer omkring hashklubber osv. osv. Men jeg kan bare ikke lade være med at tænke på, at det, som Enhedslisten egentlig kæmper for, det er, de siger jo ikke, vi er glade for, at antallet af børn, der bliver anbragt uden for hjemmet er faldet og bliver glad for det. Når det tal falder, så er der et eller andet galt, så må vi hellere sørge for at få det op så hurtigt som muligt. Det mener jeg er fuldstændig forkert.

Det kunne jo også godt være, at det går bedre blandt unge i København, end det gjorde tidligere.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Med hensyn til kunstindkøb var Kaja inde og Finn Rudaizky, det er jo den helt store mærkesag for nogle politikere. Ja, for mig at se er det jo ikke nogen mærkesag, vi har rigeligt at se til i det her Kultur- og Fritidsudvalg, så for mig må de gerne bruge nogle embedsfolk til at gå ud.

Armslængdeprincippet, ja hvad så, lad dem gå ud og købe den kunst, vi har alligevel noget andet at lave.

Så var sundhedsborgmesteren heroppe og omtale, han kom lidt ind omkring Rigshospitalet, han mente, det var forkert, at bl.a. jeg i min tale i torsdags var inde på, at jeg synes, det var forkert, at man i sin tid gik med til at få Rigshospitalet, nationalhospitalet, ind under HS og dermed et fælles ansvar for både Frederiksberg og Københavns Kommune.

Men samtidig nævner sundhedsborgmesteren senere i sin tale, at Rigshospitalet, det store hospital, har givet mulighed for større rationalisering og dermed større muligheder for at spare. Det bekræfter jo netop det med mit syn på, at det er forkert at anbringe et nationalt hospital inde under HS, at man så sparer, så sparer man inden for noget, der også kommer til at ramme et nationalt hospital. Det er da vildt forkert.

Jeg er enig i, at det var en god aftale i starten, det var en fordel for København, men hvis man husker tilbage til sin tid, så var Rigshospitalet en pestilens for den daværende sundhedsminister, det kan jeg tydeligt huske, så vidt så at selv direktøren måtte forlade hans stilling.

Så jeg tror, at vi venter os en meget dårlig periode inden for HS, når vi langsomt med tiden skal betale mere og mere til, at bl.a. Rigshospitalet skal køre.

Netop derfor så kom De Radikales sundhedsordfører, Henrik Morgen, ind omkring, at han stillede jo et forslag på et tidspunkt om, at vi i København skulle nedlægge et af vores

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

hospitalet. Det synes jeg er en dårlig idé, så vil jeg da hellere gå ind for en idé om, at man kunne forhandle om at afhænde Rigshospitalet tilbage til Sundhedsministeriet, det ville da være meget bedre for både københavnernes og i det hele taget de danske patienter.

Altså den debat, vi har haft i dag, den er jo egentlig meget underlig. Nogle taler om cykelstier og cykelstativer osv. osv. og bademuligheder på Islands Brygge for Islands Brygges borgere. Mærkeligt nok så bekræfter det jo netop, at jeg havde ret i, at de alligevel blev brune på Islands Brygge i år borgerne.

Men det er nu og bliver, hvis man ser realistisk på det, det bliver hjemmeplejen, det bliver differencen, som vi får i forholdet til bydelsrådene, det bliver HS, det bliver skoleområdet, det bliver måske Københavns Energi, det bliver daginstitutionerne. Det er jo de her områder, der kommer til at tære vores kasse eller overskud, det er det, som det hele kommer til at handle om og ikke omkring, om man skal stille nogle cykelstativer op eller ej.

Så har jeg opfundet et nyt ord her til partiet Venstre, det hedder erhvervspamperi. Vi havde i Kultur- og Fritidsudvalget for omkring en uge siden, lidt over en uge siden, mulighed for at afhænde Cirkusbygningen til en højere pris, men desværre var det kun Dansk Folkeparti, De Konservative og CD, der gik ind for at sætte Cirkusbygningen til frit udbud allerede fra 1.1.2002, det ønskede Venstre desværre ikke. Jeg ved ikke, hvad årsagen kan være andet end, at der er tale om ren og skær erhvervspamperi.

For det kunne jo godt være, undskyldningen var jo netop, at man måske ikke kunne nå at afhænde den pr. 1.1.2002, men så er det, jeg siger, det kan da være lige meget, om den nye lejer

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

kommer ind 1.3. eller 1.4., men med flere udbud så er jeg sikker på, at vi ville kunne tjene mere end de 800.000, som fornyelsen af denne kontrakt egentlig betyder.

Kaja Jacobsen har været inde på Jagtvej, der er store problemer. Ja tak, det skyldes igen, at Stengade selvfølgelig er blevet lukket, så det er specielt dårligt at køre op og ned og gå og cykle op ad Jagtvej. Så det er måske også SF's egen kollega, der har været med til at gøre værre at færdes på Jagtvej. Så det kunne være, man skulle tale med nogle af vennerne på Nørrebro Bydelsråd, om det havde været hensigtsmæssigt, at man valgte denne løsning.

Så kan jeg så se, altså det hele drejer sig om, at valgkampen startet, det er jo det, det drejer sig om, det er jo ikke så meget med budgetter og tal osv., det er valgkampen, der i realiteten er startet.

For socialdemokraternes bygge- og teknikordfører der er det åbenbart valgklokkerne til bydelsråd, der har ringet. Det, som københavnernes havde brug for at høre fra Socialdemokratiet for et år siden omkring bydelsrådene, det hørte de i dag. I dag var Johannes Nymark helt vild med Valby Bydelsråd, de manglede bare at få et signal for et år siden. Men det kom altså i dag godt og vel et år for sent, og nu hvor københavnernes i realiteten har sagt nej.

Valgkampen er i gang, det er ligesom om, vi har fået amerikanske tilstande i København. Det er republikanerne og demokraterne, skulle man tro. Venstre og Socialdemokratiet kæmper mod hinanden op til valgkampen, de har bare glemt, at det her drejer sig om København, og københavnernes vælger gang på gang at lade sig repræsentere af flere partier end Venstre og Socialdemokratiet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Hvis man fortsætter denne her linie, så tror jeg egentlig, at københavnernes vil blive trætte af de 2 partier, især fordi man egentlige ikke har taget den ideologiske kamp. Det man kæmper mod hinanden om i aften det er faktisk graffiti. Graffiti, hvis det skal være valgkampemne for 2 ideologiske partier, liberalisterne og socialdemokraterne, så siger jeg velbekomme til hele Københavns befolkning i forhold til valgkampen den 20. november

Finn Rudaizky (A): Det er glædeligt at konstatere, at der tilsyneladende bliver flere og flere, som bakker op omkring ønsket om at aflaste politikerne fra kunstindkøb, så jeg vil godt kvittere Ben Haddou for hans bemærkninger om det.

Så har Martin Günter tidligere på aftenen udtrykt det, at han mener, at min holdning om, at politikere ikke skal agere smagsdommere ved kunstindkøb i København, det er et udtryk for, at jeg har et snobbet synspunkt, mener Martin Günter. Det modsatte det er faktisk tilfældet.

Når jeg foreslår, at københavnske politikere ikke længere skal drøne rundt og købe kunst, så er det i fin overensstemmelse med, hvad der sker i byer som Ålborg, Odense og Århus, og som det for øvrigt foregår i Oslo og i Malmø-området, hvor man ikke nødvendigvis har eksperter, men folk der har et lidt bredere kunstkendskab, end politikere nødvendigvis bør og kan have.

Hvis Martin Günter virkelig mener, at der er tale om et snobbet synspunkt, så synes jeg, han skal klage til SF's folketingsgruppe, som i Folketinget har erklæret sig enig i og har stemt for armslængdeprincippet. Der er ingen grund til at rette skytset andre steder hen, SF og Martin Günter i

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Borgerrepræsentationen de må forholde sig til, om de er enige eller uenige med SF's folketingsgruppe.

Til Kaja Jacobsen vil jeg gerne bekræfte, at vi fra Socialdemokratiets side, som det også er fremgået af både Mona Heibergs og mit indlæg tidligere, at vi også ser et behov for en fornyet debat om den kulturelle del af graffitiaktiviteterne for at sikre en nuanceret sontring fra kommunens i øvrigt effektive graffitibekæmpelse.

Leslie Arentoft svarer på Søren Pinds vegne med hensyn til graffitien, og mange morsomheder kan man selvfølgelig få ud af det. Jeg tror, det er rigtigt, hvad Leslie Arentoft siger, at Søren Pind han slår hårdt med hårdt, ja han slår faktisk så hårdt med hensyn til graffitien, at han har slået unge københavnere så stærkt bagi, at de er nødsaget til at tage til Sverige for at udøve deres form for kunst, den som de ønsker at udøve på lovlig vis.

Så er Leslie Arentoft forundret over og udtrykker det på den måde, at han siger, at det er mærkeligt, at Venstre er Socialdemokratiets hovedfjende. Ja men det er da en helt misforståelse, Venstre er ikke Socialdemokratiets hovedfjende, men vi er simpelt hen nødsaget til at reagere mod Venstres uhyrligheder, fordi de kommer jo simpelt hen med de største overbuds- og flopønsker, som der er set i mange år.

Så bliver der latterliggjort en lille smule over, hvad vi fra Socialdemokratiets side kommer med her omkring Søren Pinds embedsførelse. Jeg mener ikke, at der kom noget svar på det, som vi kritiserede, og som vi fastholder kritikken af, nemlig det at borgmester Søren Pind laver et regulært benspænd omkring de bilfri dage, som den Borgerrepræsentation her med et flertal har besluttet skal gennemføres.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Vi fik ikke svar på, hvorfor borgmester Søren Pind nu opfordrer de forretningsdrivende og andre til at søge erstatning, fordi der skal være bilfri dage. Det er en ganske urimelig måde at agere borgmester på, når han har ansvaret for at gennemføre de flertalsbeslutninger, som der bliver vedtaget her i Borgerrepræsentationen.

Der er noget principielt ved det, men der er også noget reelt ved det, der må være visse grænser for, hvor på den ene side Venstre har sine holdninger til, at de ikke ønsker bilfri dage, og det må vi så acceptere, men på den anden side, at der sidder altså en borgmester og skal administrere et flertal, og så må der være grænser for, hvor mange benspænd der kan accepteres.

Så vil jeg godt til sidst beklage en enkelt oplysning, jeg gav i mit første indlæg, jeg sagde fejlagtigt, at Venstre i Kultur- og Fritidsudvalget stemte imod gavlsaneringen. Det var ikke korrekt, men alt det øvrige i mit indlæg det var korrekt.

2. næstformand (**Bente Frost**): Tak til Finn Rudaizky. Det kunne være, man skulle vente med de personlige svar fra borgmester Søren Pind, til Søren Pind selv er til stede i salen.

Jens Kjær Christensen (Ø): Når man hører Finn Rudaizky og Leslie Arentoft, så kan man blive i tvivl om, hvad der egentlig foregår i Kulturudvalget.

Jeg skal ikke kommentere Kulturfondens kunstindkøb, det gemmer vi til på torsdag, Finn Rudaizky, men jeg anbefaler i øvrigt Finn Rudaizky at gå hjem og pudse læsebrillen og læse det notat, han har fået af forvaltningen om, hvad der foregår i resten af de store byer i Danmark.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Nej, lad os ganske kort kommentere spørgsmålet om gavlmalerier. Nu er Finn Rudaizky ligesom heroppe og kreditere Leslie. Jeg vil bare konstatere, den 26. april, da Kulturudvalget vedtog budgettet, der stillede jeg forslag om, at der skulle budgetteres med et gavlmaleri af en værdi af 0,4 mill. kr. Hvem stemmer for det, ja, det gør undertegnede, hvem stemmer imod, det gør Thustrup Hansen, Helle Sjelle og Leslie Arentoft. Hvad gør Finn Rudaizky, socialdemokraterne og SF, de undlader at stemme.

Senere hen får vi en historie om en vis plads ude på Vesterbro, og det er den, der er i reference. Dog lige for at påvise at visse af medlemmerne af udvalget ikke er så faste i kødet og visionsfyldte og holder ved, som de nogle gange giver indtryk af her fra talerstolen.

Så til Leslie Arentoft, der mener, han har set vejen frem for at redde venstre ud af det kulturpolitiske hængedynd. Til det vil jeg sige, den duer ikke. Jeg anerkender, og det gør Enhedslisten, og det er ingen hemmelighed, at vi altid har været imod grønthøstermetoden og 2 pct.s-besparelser generelt, det har vi gjort i alle årene også i Kulturudvalget, det gjorde Martin Günter også i år, at vi så i øvrigt tog forbehold for den her grønthøstermetode.

Men det der er til diskussion er selvfølgelig ikke, om Kulturudvalget har lavet en ulovlighed ved at lade være med at spare de 9 mill. kr., som Økonomiudvalget pålagde os, de er sparet selvfølgelig. Pointen var det, at det var muligt inden for budgettet at undgå at spare på et så centralt serviceområde som biblioteksområdet, som folkeoplysningsområdet og som KUC.

Det betyder selvfølgelig, at der er sparet andre steder, men når Venstre skulle tage stilling, og de kendte hele

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

diskussionen, det var lagt klart op for Venstre også, at man kunne undgå at spare på biblioteksvæsenet, hvad vælger Venstre, læs referatet igen, de stemmer selvfølgelig for, at der skal spares på biblioteksvæsenet. Så der er ikke ret meget at gøre.

Det ville klæde Leslie Arentoft at gå op og erkende, at man muligvis begik en taktisk fejltagelse den der eftermiddag den 26. april, og det er så også i orden, for så betyder det, at vi kan komme længere med budgetforhandlingerne.

Mona Heiberg (A): Ja men jeg kan forstå, at jeg har misforstået den konservative ordfører. Jeg kan forstå, at hr. Ole Hentzen aldrig nogen sinde har udtrykt det, min tale indeholdt. Men det er ikke min påstand, hr. Ole Hentzen, det er det altså ikke, det vil jeg bare sige, og det vil jeg bare understrege.

Derfor vil jeg igen bare læse et ganske kort afsnit af min første tale. Jeg har aldrig nogen sinde sagt, at De Konservative gerne ville have et andet talerør på den måde, som hr. Ole Hentzen udtrykker det, men jeg prøver igen, så ser vi hvordan det går.

Jeg siger:

"Jeg har selvfølgelig læst alle ordførertalerne fra i torsdags med stor interesse, og jeg er sikker på, at der vil komme mange kommentarer og spørgsmål fra medlemmerne af Den Socialdemokratiske Gruppe. Der er blot en sidste ting, der undrer mig meget ..."

Og så kommer den:

"Den radikale ordfører Lars Rimfalk Jensen skriver i sin tale:

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

"Det Radikale Venstre er ikke fastlåste før de kommende forhandlinger, vi har som andre ønsker, vi har prioriteret højt på vores liste, men vi vil indgå i en åben dialog med alle andre partier, og vi håber på samme måde, at andre partier vil være parate til en åben og konstruktiv dialog."

Hvis jeg herefter citerer den konservative budgetordfører, som blev sagt af Ole Hentzen i torsdags:

"Den Konservative Gruppe stiller gerne op til seriøse budgetdrøftelser og afventer en invitation."

Det er det, hr. Ole Hentzen har sagt i torsdags, og det har jeg så citeret her. Så langt så godt.

Hvis jeg nu går tilbage, og nu kommer det, hr. Ole Hentzen, hvis jeg nu går tilbage til borgmester Søren Pinds tale, står der skrevet:

"Vi vil sædvanen tro sammen med Det Konservative Folkeparti og Det Radikale Venstre senere fremlægge konkrete forslag til budget."

Nu er det jo så, min konklusion har været, at når jeg læser Søren Pinds tale, så må jeg konkludere, at det er Venstre og Søren Pind, der er talerør for de pågældende 3 partier på trods af, at de 2 ordførere har stået og sagt noget andet. Det er Søren Pinds udtalelser, jeg citerer, og hvis hr. Ole Hentzen bladrer tilbage til den sidste side i borgmesterens tale, så vil han se, at det står der.

Og jeg gentager:

"Vi vil sædvanen tro sammen med Det Konservative Folkeparti og Det Radikale Venstre senere fremlægge konkrete forslag til budgettet."

Så er det, jeg spørger herrerne Hentzen og Jensen, er partiet Venstre disse 2 partiers talerør, eller står de 2 herrers udsagn til troende. Det er mit spørgsmål, og der står

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

spørgsmålstegn bag ved. Er det korrekt, at man gerne vil indgå i seriøse budgetdrøftelser, er det korrekt, at man senere vil fremlægge konkrete forslag til budgettet som partier, eller kan jeg nu konkludere, at De Konservative, Det Radikale Venstre og Venstre kommer samlet til budgetdrøftelser.

Det er mit spørgsmål, og det er det, min tale går ud på, det er ikke min påstand, det er borgmester Søren Pinds påstand.

(Kort bemærkning).

Ole Hentzen (C): Jeg tror, jeg vil overlade til resten af forsamlingen ligesom at fortolke, hvad Mona Heibergs fantasi egentlig kan rumme at få ud af det. Jeg vil gerne gentage det, der er sagt fra talerstolen både fra den radikale og den konservative, "vi forhandler om det, der er partiernes udspil."

Nøjagtigt ligesom de andre ord, de foregående 3 år, vil der selvfølgelig til budgettets afstemning være et fælles budgetoplæg, der hænger sammen.

Er det så til at forstå, der er ikke noget nyt i denne situation, Mona Heiberg. Der er ikke forhandlet noget som helst endnu, og der bliver heller ikke nogen forhandling, hvor Venstre taler på De Konservatives vegne. Det har der aldrig været tidligere, og det bliver der heller ikke i år.

Borgmester **Bo Asmus Kjeldgaard**: Det er også Ole Hentzen, der har formået at få mig på talerstolen igen, dels omkring takster, dels omkring badning, som kræver et svar.

Det er rigtigt, de 33 pct. i takststigning på gasområdet lyder af meget, men nu skal man vide, hvad vi snakker om, vi

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

snakker om en stigning på ca. 100 kr., hvoraf en stor del er statsafgift.

KE's stigning udgør 70 kr. om året pr. kogekunde, og det skyldes det faktum, at vi har fået konverteret en del gasvarmekunder til fjernvarme, hvad vi er glade for, men det gør, at det bliver dyrere for de resterende gaskunder, samtidig med at den opsparing, som gaskunderne havde i kassen hos KE, at den er væk.

Nu er det jo et hvile-i-sig-selv-område, som skal hænge sammen økonomisk, og hvis vi ikke vil opbygge gæld andre steder eller hæve andre takster, så skal vi altså hæve taksterne der, hvor pengene mangler, og det er på gasområdet.

Hvis man er utilfreds med det system, så må man komme med forslaget til, hvordan det skal ændres, men sådan hænger det altså sammen.

Der er i øvrigt lavet grundige notater til udvalget om det her, som Ole Hentzen kan få, og som udvalget har diskuteret.

Så skal jeg sige, spørgsmålet om bademuligheder, at det er ikke urealistisk, som Ole Hentzen gerne vil gøre det til, det sker faktisk allerede i dag, at folk bader i havnen og helt uden sundhedsfare.

Vores eksperter i Miljøkontrollen siger, at kviksølv ikke er noget problem for de badende, det er et problem for andre ting, det er immobil, det ligger på bunden, det er et problem for bundfisk og ål, men det er ikke et problem for de badende. Jeg tror, at Ole Hentzen vil give mig ret i, at Miljøkontrollen i de her sager faktisk plejer at være meget ærekære, og de siger ikke sådan noget, medmindre der er godt belæg for det.

Forudsætningen for at man kan bade i havnen er, at man ikke har overløb fra kloakker, og der har vi jo lavet et langsigtet

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

arbejde, som startede med spildevandsplan 95. Spildevandsplan 95 er nu realiseret i så høj grad, at vi kun har overløb fra kloakkerne 5 gange om året, hvoraf en stor del om vinteren, efter at vi her i sidste uge indviede et nyt kloakbassin ved Elvej.

Den nye spildevandsplan 2000 betyder, at vi kun vil få overløb fra kloakker 2-3 gange om året, hvoraf de fleste vil ligge om vinteren. Det vil sige, i hele badesæsonen vil vi måske kun have 1-2 overløb fra kloakkerne, og det betyder, at vi i 95 pct. af tilfældene har en fantastisk god badevandskvalitet i havnen. Det er kriterierne for god badevandskvalitet, at der kun i 5 pct. af tiden er dårligt badevand.

Så det er meget, meget realistisk at lave badesteder i Københavns Havn. Det er rigtigt, at folk grinede lidt ad mig, da jeg startede for snart 4 år siden med at sige, at det var en vision, men den er altså meget tæt på nu. Jeg synes, det er pragtfuldt, at vi vil kunne tilbyde københavnernes den mulighed.

Det er derfor, vi skal have gang i et arbejde med at finde ud af, hvor vi laver badestederne, og så skal vi samtidig, og det er vi i gang med i Miljøkontrollen, i gang med at registrere, hvad der sker de få gange om året, hvor der er overløb fra kloakkerne.

Man har faktisk allerede i dag opbygget et registreringssystem, så man på internettet kan følge, eller det bliver lagt på internettet, ved næste badesæson kan følge kolibakteriernes bevægelser rundt i havnen. Der vil også blive lavet en meget venlig brugerflade, så man kan gå ind og se, du kan trygt bade i dag, eller vi anbefaler, at du ikke bader i dag.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Der er flere muligheder, som jeg nævnte, ved Islands Brygge, ved Fisketorvet vil man kunne lave badestrand, man kunne lave noget ved Holmen, man kan lave det ved Svanemøllen.

Jeg glæder mig meget til at fortsætte det arbejde. Jeg er helt sikker på, at københavnernes gerne vil have en havn, de kan bade i og ikke kun have store forretningskæder og hoteller liggende op og ned ad havnen. De vil gerne have adgang til havnen, og det får de på denne måde.

(Kort bemærkning).

Lars Hutters (L): Jeg synes ikke, at Ole Hentzen fra De Konservative var særligt klar i sit svar angående spørgsmålet om forhandlinger. Jeg skal derfor stille et tillægsspørgsmål.

Skal det forstås sådan, at sådan som borgmester Søren Pind citerer det i afslutningen af sin tale, at De Konservative, Venstre, Det Radikale Venstre vil fremlægge et fælles budgetforslag, ikke er korrekt, og at der ikke er indgået en sådan aftale med De Konservative og for den sags skyld heller ikke med Det Radikale Venstre. Det kunne da være meget interessant at få oplyst.

Er det borgmester Søren Pind, der har ret, eller er det Ole Hentzen, der har ret.

Lars Rimfalk Jensen (B): Jeg skal sige til både Lars Hutters og til Mona Heiberg som sådan en dommer midt i tvisten her, at Ole Hentzen har fuldstændig ret. Der er ingen aftaler, og der er ikke overhovedet forhandlet noget som helst, der er ingenting.

Så vil jeg sige, Det Radikale Venstre går til forhandlingerne som selvstændigt parti. Det vi har sagt og det, som der måske er nogle, der har misforstået, det er, at

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

vi har sagt, vi holder overborgmesteren fast på sit ord om, at alle partier bliver indbudt til forhandlinger. Det gælder, går jeg også ud fra, Fælles Kurs, hvis ellers Fælles Kurs har lyst til at deltage i nogle forhandlinger og ikke bare har lyst til at melde nogle ting ud.

Vi vil gerne snakke med alle, derfor håber vi også på, at overborgmesteren holder, hvad han har lovet, at han inviterer alle. Vi vil gerne være med til at afprøve, at vi prøver at diskutere det, hvor alle deltager i de forhandlinger, vi vil være åbne over for, hvad der er.

Så vil jeg sige, vi har ikke låst os fast på, hvad vi skal bruge 350 mill. kr. til, overhovedet ikke, vi vil gerne gå ind til nogle forhandlinger og drøfte med andre partier, hvad vi skal bruge de udmøntede penge til.

Men hvis nogle mener, at jeg skal stå til ansvar for, hvad andre folk siger, så vil jeg også godt spørge den socialdemokratiske leder, om vi så også i dag kan regne med, at det, som alle socialdemokrater også har sagt, det også står til troende.

For så er jeg da glad for, at Manja Sands tale viste, at Socialdemokratiet er ved at komme ind på en god dejlig kurs omkring trafikpolitikken herinde, hvor vi ligesom godt kan være med omkring den trafikpolitik, som Socialdemokratiet nu lægger frem for dagen. Det må vi jo gå ud fra, at det i hvert fald er socialdemokratisk politik, det er internt i et parti, vi vil ikke stå til ansvar for, hvad andre partier siger om vores, men vi går da ud fra, at Socialdemokratiet er afklaret omkring deres eget.

(Kort bemærkning).

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Ole Hentzen (C): Til Lars Hutters, Lars Rimfalk har sådan set besvaret det, så det var det.

Det andet, der lige bragte mig herop, det var sådan set en bemærkning om, at ja hvem pokker var det, der var heroppe, nu smuttede den, det var den korte bemærkning her, der lige var ... (Lars Hutters: Bo Asmus Kjeldgaard). Bo Asmus Kjeldgaard, undskyld, badevandskvaliteten, badevandskvaliteten.

Jeg synes, vi skal have den rapport frem fra Miljøkontrollen, og det skal vi have meget hurtigt for pokker. Skal vi bruge 200-300 mill. kr. og slås med Københavns Amt og HUR for at lave en Amager Strandpark, når vi helt gratis får forærende uden omkostninger overhovedet, uden en krone ud over lidt sand, hele Inderhavnen, som vi ikke kan bruge til noget som helst andet end at bade i. Hvor vi oven i købet får metrostation og tæt på og lign. Det er jo fuldstændig galimatias overhovedet at bruge flere hundrede mill. kr. på Amager Strandpark, når vi har hele Inderhavnen, som ifølge Miljøkontrollen og borgmesteren er det reneste badevand med det rene badeflag hejst hver dag. Det er da ren idioti for pokker at gøre det andet. Hvorfor ved vi ikke det. Det er jo helt urealistisk overhovedet at diskutere en udbygning af Amager Strandpark med alle de miljøproblemer, det måtte give, når vi har hele Inderhavnen. Det er lækkert.

(Kort bemærkning).

Borgmester **Bo Asmus Kjeldgaard**: Nu udelukker de to ting jo ikke hinanden, men jeg vil sådan set bare sige, at det har jo ikke været billigt det her, det har været dyrt, spildevandsplanen har været dyr, og vi har diskuteret den her flere gange, men vi har også et godt resultat af det, og det er realistisk. Jeg skal da gerne sørge for, at Ole Hentzen får

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

materiale om kvaliteten, idet det i øvrigt blev offentliggjort i sidste uge på et større pressearrangement, hvor jeg tror, det var TV Danmarks reporter, der hoppede i vandet, efter han havde set tingene.

(Kort bemærkning).

Ole Hentzen (C): Kære Bo Asmus Kjeldgaard, borgmester. Jeg synes, det er rimeligt, at Borgerrepræsentationen egentlig får disse dokumentationer fra TV2 eller TvDanmark, og at Københavns Kommune, og her tænker jeg på borgerne, har investeret alle disse penge i affaldsplanen, har betalt pengene. Vi har betalt dem i spildevandsplaner og afledningsafgifter og vandafledning, vi har kort sagt investeret i dette vidunderlige bademiljø, uden at vi har haft kendskab dertil.

Jeg synes, det kræver mere end en god forklaring fra borgmesteren, at man skal prøve at markedsføre sig selv på penge, som er betalt af forbrugerne her i København og så pludselig sige, vi har det reneste badevand overhovedet i hele verden i vores Inderhavn, uden at vi kender til det. Gud fri mig vel.

2. næstformand (**Bente Frost**): Så er det Bo Asmus Kjeldgaard, og så slutter vi den om badevandet.

Borgmester **Bo Asmus Kjeldgaard:** Nu synes jeg, at Ole Hentzen svinger sig meget højt op, men man kan i hvert fald ikke beskylde mig for ikke at have sagt de her ting tidligere. jeg sagde det allerede for knap 4 år siden, at det var min vision. Vi har nævnt det, hver eneste gang spildevandsplanen

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

har været behandlet, så det er noget, Borgerrepræsentationen har haft fuldt kendskab til.

Jeg skal da gerne samle noget materiale, som dokumenterer, hvordan forholdene er i havnen, og hvordan man planmæssigt vil kunne lave badesteder, måske allerede det første badested, hvis vi får det ind i budgetforhandlingerne i år, til næste år.

2. næstformand (**Bente Frost**): Så går vi tilbage.

(Kort bemærkning).

Mona Heiberg (A): Jeg skal ikke blande mig i badevandsdebatten, det har jeg gjort en gang i aften ved at sige Dansk Folkeparti skylder borgere med etnisk baggrund ud med badevandet. Men det så være, hvad det være vil.

Jeg vil sige, jeg er meget glad for hr. Hentzens og hr. Jensens udmelding. Jeg synes, det er godt, at vi nu får en kendsgerning på bordet fra de 2 partier sådan selvstændigt.

Jeg vil så derfor spørge Venstres fungerende gruppeformand, når Venstre skriver, Venstres budgetordfører i sin tale skriver:

"Vi vil sædvanen tro sammen med Det Konservative Folkeparti og Det Radikale Venstre senere fremlægge konkrete finansierede forslag til budgettet."

Hvordan fortolker Venstres Gruppe dette, Venstre har jo i denne uge en fungerende gruppeformand, og jeg vil gerne have et svar på, hvordan Venstre og Venstres budgetordfører kan konkludere, at der kommer 3 partier samlet, når de 2 andre partier jo ikke siger, det er korrekt.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Leslie Arentoft (V): Jeg skal ganske kort kommentere det spørgsmål, som Mona Heiberg stiller. Det er fuldstændig korrekt, hvad der er blevet sagt af Ole Hentzen fra De Konservative og Lars Rimfalk Jensen fra De Radikale. Nej, der ligger ikke noget på nuværende tidspunkt. Er det svar nok, det er tredje gang, I får det. Spørger man fjerde gang, så er man simpelt hen for dum. Godt.

Det er ganske enkelt ikke det, der bringer mig på banen. Det der bringer mig på banen det er faktisk Enhedslistens Jens Kjær, fordi han laver den påstand, at han siger, at han er modstander af grønthøstermetoden. Grønthøstermetoden har aldrig nogen sinde fundet sin anvendelse i Kultur- og Fritidsudvalget, og det må jeg dog bede andre om at bekræfte, som har siddet i det her udvalg.

Jeg er bekendt med ét tilfælde, ét tilfælde, og det er hver gang, fordi de ikke har kunnet overskue deres egen situation, ikke har kunnet få deres regnskaber færdige, og det er KUC, og det beder jeg så også andre om at bekræfte, hvis i øvrigt de har lyst, at hvis der var nogle, der var hidsige over den her, hvor man bare skærer 50.000 kr. af forskellige aktiviteter uden politisk at notere, hvad det er for aktiviteter, man ønsker at skære af, så er det noget, der gør mig hidsig.

Vi har altid taget konkret stilling til de spareforslag. Man skal jo ikke forveksle, at man beder fagforvaltningerne om at komme med spareforslag, fordi de kommer selvfølgelig med de spareforslag, som de mener vil gøre mindst ondt, og så er det så op til os at lave en prioritering.

Det er netop ikke grønthøstermetoden, det er netop ikke grønthøstermetoden. Grønthøstermetoden det er, hvis man siger, ja men vi skærer bare 1 pct. af hver eneste aktivitet. Det har

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

vi aldrig nogen sinde benyttet os af i Kultur- og Fritidsudvalget.

Det kan have flere forklaringer. En af forklaringerne er, at i vores lille forkælede udvalg der har pengene altid ligget på gulvet, det har været så smaddernemt for os. Jeg føler virkelig med andre hårde udvalg, hvor man virkelig må gå ind og prioritere det her.

Sundhedsområdet, ja men det er da frygteligt, men jeg har siddet i et udvalg, hvor pengene bare lå på gulvet. Et år, en telefonregning, vi plejede at betale 20 mill. kr. Ja men vi fandt ud ved at spørge en anden operatør, 10 mill. kr., vi har i årevis gået rundt og brugt 10 mill. kr. for meget på vores telefoni.

Så selvfølgelig er Venstre glad for 2 pct.s-besparelsen, specielt år man ser det fra mit synspunkt, Kultur- og Fritidsudviklingen, nej -udvalget.

2. næstformand (**Bente Frost**): Det var en kort bemærkning.

Leslie Arentoft (V): Nej, det er sgu ikke en kort bemærkning, det er 2. runde, og jeg er i fuld taleret, og jeg kan blive ved.

2. næstformand (**Bente Frost**): Det er rent faktisk 3. runde, hvis ikke det skal genere nogen.

Leslie Arentoft (V): Det er 2. runde, jeg har kun været oppe i 1. runde, så det må være min 2. runde.

Som bekendt den taktiske fejltagelse, vel vil jeg da ej bekende den taktiske fejltagelse, fordi der ligger ikke nogen fejltagelse. Hvad der ligger en fejltagelse i, det er, at vi i

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

år kommer ned for at lave den her besparelse, og jeg tror, det var 9 mill. kr., et lille beløb, som vores lille udvalg skal bespare. Vi kommer ned, og så ligger besparelsen allerede færdig til os, fordi det er overførsler, penge der ikke er brugt sidste år. Vi manglede 40.000 kr., eller også havde vi 40.000 kr. i overskud, det var helt gratis for os, vi kunne sige tak for i dag og så sige, ja men business as usual.

Det gjorde vi så ikke, de ville godt gå lidt med ad vejen, men der er mange besparelser, som bare skulle samles op fra gulvet, som man undlod, fordi man siger, ja men der kommer jo også en besparelsesrunde næste år, så lad dem bare ligge på gulvet til næste år.

Når en fagforvaltning gør opmærksom på, at vi står 2 kontorer sammen, det har vi tænkt at gøre under alle omstændigheder, og man så sparer en stilling væk, og man så fra socialistisk side og fra Socialdemokratiets side siger, den besparelse ønsker vi ikke at tage. Der ligger penge der, gratis penge, saml dem op, få dem med ind i budgettet. Det kan da give noget til sundhedsvæsenet, det kan give noget til alle de områder, der er betrængte.

Men vi er et lille forkælet udvalg, som flyder i penge, og vi har aldrig problemer med at finde penge til noget som helst.

Så bekendt fejltagelser, vel vil jeg da ej bekende fejltagelser. Fra mit synspunkt så er 2 pct.s-besparelsen den bedste, der nogen sinde er håndt København, og så har jeg så ikke indblik i de andre udvalg, det må jeg tilstå. Jeg har på fornemmelsen af, at der er udvalg, hvor man sidder og måske er nede på servicen.

Det har vi aldrig nogen sinde gjort i Kultur & Fritid. Det nærmeste, jeg kommer på det, det var, at vi indførte entré på

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

bibliotekerne (latter), eller undskyld ikke bibliotekerne, det vil jeg gerne, det vil Venstre ikke, men på museerne, og det synes jeg er helt rimeligt. Hvis ikke man vil betale 20 kr. for at se en eller anden udstilling, ja men så er den ikke 20 kr. værd, og så tjener det ikke noget formål at sige, ja men så kan folk få den gratis.

Det er det nærmeste, jeg kommer en serviceforringelse inden for vores udvalg. Hvis der er nogle, der kan komme i tanker om serviceforringelser inden for vores udvalg, så forventer jeg, at de står og modsiger mig på talerstolen her.

Jeg vil sige, Venstre tager konkret stilling både til udgiftsforslag, men altså også til besparelsesforslag. Det er da rigtigt, at Enhedslisten de kan sige, ja men så vil vi gerne oprette nogle puljer, som i givet fald der skulle blive brug for det, ja men så har vi nogle penge til det. Dette er den omvendte grønthøstermetode, det er den omvendte grønthøstermetode, hvor man bare sender nogle penge. Selvfølgelig bliver pengene brugt, så skal man nok finde på et eller andet, Venstre tager konkret stillingtagen til både besparelsesforslag og udgiftsforslag.

2. næstformand (**Bente Frost**): Mona Heiberg for en kort bemærkning. (Protest). Nej men vi tager en ad gangen, og Lars Hutters har nr. 2 kort bemærkning, og Jens Kjær åbenbart nr. 3 korte bemærkning. (Afbrydelse). Så nr. 4 men så stopper vi de korte bemærkninger.

(Kort bemærkning).

Mona Heiberg (A): O.k. men det er jo tæt på, at man skal frafalde efter dette muntre indslag.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Men jeg vil gerne høre Venstres fungerende gruppeformand, om det er korrekt det, der står i budgettalen, det var sådan set det, jeg spurgte om og ikke Leslie Arentoft. Desuden der bliver ført referat af disse forhandlinger, så vil jeg ikke chikaneres fra denne talerstol.

(Kort bemærkning).

Lars Hutters (L): Det der kalder mig på talerstolen det er Leslie Arentoft, at hvis man spørger til 4. gang, så er det simpelt hen for dumt. Så jeg vil altså tillade mig at spørge Leslie Arentoft fra Venstre, er det sandt, er det sandt det, der står i budgettalen fra borgmester Søren Pind.

Når jeg spørger på den måde, så er det ikke mindst, at borgmester Søren Pind gør jo meget ud af, at det skal være sandt. Borgmester Søren Pind siger, at grunden til hans vrede det er en sandhedsforvridende artikel på Socialdemokratiets hjemmeside. Og hvis jeg må have lov til at citere:

"Det er sørgeligt, at vi nu er nået så langt ud i Københavns politik, at løgn også skal være en del af vores daglige arbejde, at løgner kommer fra byens førende parti, bærer S's ledelses navn, gør ikke sagen nemmere. Det er altså, hvad kramer2001 har at tilbyde."

Jeg skal derfor spørge Venstre og Leslie Arentoft, er det sandt det, der bliver sagt som afslutning i borgmester Søren Pinds tale, at Venstre, De Konservative og Det Radikale Venstre forhandler sammen, eller er det sandt, hvad vi lige har hørt fra De Konservative og fra Det Radikale Venstre, at de siger, de forhandler hver for sig. Eller med andre ord er det usandt det, som borgmester Søren Pind siger. Så må jeg sige, så er borgmester Søren Pind gjort sine egne ord til, at

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

det er det, der er den københavnske politik, at løgneren er blevet en del af hverdagen.

2. næstformand (**Bente Frost**): Kort bemærkning til Louise Frevert, og så skal det være korte bemærkninger og ikke som hr. Lars Hutters' indlæg.

(Kort bemærkning).

Louise Frevert (O): Ja, dette er måske lige blot for at markere fra Dansk Folkepartis side, at vi har fået vores værste anelser bekræftet, netop at Leslie Arentoft fra Venstre heroppe har stået og sagt med egne ord, at i Kulturudvalget, er der masser af penge, og vi kan altid finde masser af penge.

Så nu har jeg altså fået ret én gang for alle, at det er fra det område, at vi skal finde vores penge i fremtiden.

(Kort bemærkning).

Jens Kjær Christensen (Ø): Ja, sådan kan man kun tænke, når man er medlem af Dansk Folkeparti.

Men det var nu til Leslie Arentoft, som for et øjeblik har forladt salen, men jeg vil alligevel sige tak for redegørelsen, og så vil jeg stadig væk fastholde, at Leslie Arentoft jo heller ikke har benægtet, som det viste sig, at det havde været muligt at lade være med at skære ned på bibliotekerne næste år, som Venstre faktisk støttede.

Virkeligheden er, at Venstre stadig væk sammen med de andre borgerlige partier har stemt for, at biblioteksvæsenet skulle skæres ned i næste års budget, selv om det ikke var nødvendigt.

Vi siger tak for logikken.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

2. næstformand (**Bente Frost**): Så har jeg givet mig selv en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Bente Frost (V): Jeg vil bare til fru Mona Heiberg sige, at jeg er ikke i stand til at svare på, hvad borgmester Søren Pind har skrevet i sin tale, så det må vente, til borgmesteren kommer hjem.

2. næstformand (**Bente Frost**): Den allersidste korte bemærkning til Ben Haddou, for vi har lukket.

(Kort bemærkning).

Abderrahman Ben Haddou (D): Det er bare meget, meget ultrakort, Jens Kjær.

CD er et borgerligt parti, men vi har altså ikke været med til at spare på bibliotekerne.

2. næstformand (**Bente Frost**): Så går vi til 3. runde.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg vil godt sige tak til (mikrofonsvigt) for de ekstremt klare meldinger, vi i har fået her i aften. Fordi når man nu læser den meget citerede sætning, "vi vil sædvanen tro", den sætning slutter, som sætninger normalt gør med et punktum. Næste sætning hedder, "Venstres øvrige ordførere vil sædvanen tro også fremkomme med eventuelle synspunkter på delområder på mandag."

Der vil jeg bare sige tak, det har vi fået lysende klart her i aften efter en tale fra borgmesteren her forleden, som jo indeholder et festfyrværkeri af elementer, der kunne have indgået i en højrefløjsfraktion på det republikanske

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

partikonvent i USA i en stil, som jo lægger milevidt fra det, der har virket her i aften.

Jeg vil godt sige tak til det, der jo er så kernen i Venstre nu, da den politiske leder har valgt at søge orlov, og den anden har valgt at rejse. Tak for de totalt klare meldinger, vi har fået her, så nu ved vi præcist, hvor vi har Venstre på ældreområdet, lysende klart efter total tavshed og mere optagethed af at angribe borgmestrene og beklage sig over, at borgmesteren på det område så har valgt at sige, som han gør.

Jeg vil godt komme med en klar melding til Venstre omkring det med ældreområdet, hvor vi tilsyneladende på den ene side skal have pengene til at følge børnene, og nu skal de gamle følge pengene. Det bliver et pokkers renderi.

Jeg vil bare sige klokkeklart for mit vedkommende til de to præcise løsningsforslag, ikke dem vi har fået i aften, dem vi fik forleden, nemlig at der skal mere udlicitering til, og vi skal have en kulegravende undersøgelse af hele sundhedsforvaltningen, at det sidste ville jo være at kaste benzin på bålet på nuværende tidspunkt, og det første ville jo være at kaste endnu mere benzin på bålet både i forhold til medarbejderne og i forhold til de mange ældre, der er afhængige af det her.

Så derfor jeg havde forberedt et meget, meget langt indlæg, som skulle følge op på de meget konkrete bud, vi ville få efter Venstres ordførers indlæg her i torsdags og sådan set bare sige, at jeg vil godt bekræfte det, som Lars Rimfalk sagde, at jeg glæder mig til drøftelser med samtlige partier og samtlige grupper uanset størrelse her i forsamlingen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

2. næstformand (**Bente Frost**): Der er ikke flere, der har indtegnet ønske om at tale. Vi skal så slutte budgetdebatten, og vi skal henvise sagerne til Økonomiudvalget.

I det materiale, jeg har, der fremgår det ikke helt klart af indstillingen omkring HUR-budgettet, men det skal selvfølgelig også gælde for det.

Sagerne blev henvist til Økonomiudvalget.

8) BR 324/01. Medlemsforslag om hjemmehjælpen

(Stillet af Peter Skaarup, Louise Frevert, Karin Storgaard, Birthe Nødgaard og Poul Nielsen (alle O)):

Det besluttes, at hjemmehjælpen i 2001 ekstraordinært får tilført 50 mill. kr. Beløbet finansieres af pulje til uforudsete udgifter, Økonomiudvalget konto nr. 6. 51. 3., samt at Borgerrepræsentationen med velvilje vil se på mulighederne for, at hjemmeplejen/hjemmehjælpen på budgettet for 2002 får tilført yderligere minimum 75 mill. kr.

Louise Frevert (O): Denne friske forsamling her tidligt på aftenen, så er det en måske lidt kedelig sag at skulle tage hul på.

Jeg vil nok sige, at der er blevet sagt mange virkeligt fornuftige ting undervejs ikke alene i dag, men igennem de sidste par uger. Det er meget svært, synes jeg på nuværende tidspunkt at tilføre debatten noget helt konkret, som der ikke er blevet hørt tidligere.

Der er sagt mange kloge ord, og jeg vil nok sige, at det eneste, der vil være essensen af det for ikke at skulle trække tiden ud, for jeg tror ikke, at det vil være særlig populært

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

at holde et indlæg på flere timer her på nuværende tidspunkt, er, at vi ved alle sammen, at området har været udsultet i meget lang tid. Jeg kan ikke forstå, at det ikke skulle være muligt, at folk kunne se det fornuftige i at have en ansvarlighed i, at man lige nu bevilger de her 50 mill. kr. til selve området, simpelt hen for at give hjemmehjælpen det løft, som den trænger til på nuværende tidspunkt.

Det er ikke for at putte pengene i en bundløs brønd, det er simpelt hen bare for at få hjemmehjælpen op i det niveau, hvor den skal være.

Jeg vil også nok sige, at det er meget, meget svært med den uro, der er herinde på nuværende tidspunkt bagom og foran osv., men jeg skal prøve at samle mig lidt.

De 50 mill. kr. er kun en ordning for som sagt at give hjemmehjælpen det løft, der er tiltrængt til den. Det er ikke, fordi vi ikke mener, der skal en ny struktur til, det er ikke, fordi vi ikke mener, der skal en omorganisering til, for det skal der, men det er simpelt hen bare for at gøre det som et løft på nuværende tidspunkt.

Så jeg vi anmode forsamlingen om at være ansvarlig og gøre det, som vi selvfølgelig synes vil være det mest rigtige, og det er at stemme for vores forslag, og det vil vi selvfølgelig se på med positive øjne. Vi kan ikke forstå, hvis det ikke er det, I har tænkt jer at gøre her i aften.

2. næstformand (**Bente Frost**): Det ser ikke ud til, at der er flere? Jo, Lars Engberg. Vi har altså lidt problemer med det her system.

Lars Engberg (A): Jeg vil såmænd bare foreslå, at sagen bliver henvist til Økonomiudvalget.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 20. august 2001**

Lars Hutters (L): Jeg skal stille et ændringsforslag til Lars Engbergs, at det pålægges Økonomiudvalget at sende forslaget tilbage her i Borgerrepræsentationen om senest 2 uger.

Lars Engberg (A) stillede forslag om medlemsforslagets henvisning til Økonomiudvalget.

Et af Lars Hutters (L) stillet ændringsforslag om, at sagen efter eventuel behandling i Økonomiudvalget skal forelægges Borgerrepræsentationen på ny inden for 2 uger, blev forkastet med 26 stemmer imod 11.

For stemte F med undtagelse af 1 medlem (Jens Johansen), Ø og L.

Imod stemte A, V, O, C, B, D og Aage H. B. Pedersen (UP).

Undlod at stemme: 1 medlem af F (Jens Johansen).

Herefter blev sagen henvist til Økonomiudvalget med 37 stemmer imod 4.

For stemte A, V, F, Ø, C, B, L, D og Aage H. B. Pedersen (UP).
Imod stemte O.

=====

2. næstformand (**Bente Frost**): Jeg skal lige gøre opmærksom på, at ved sidste punkts afslutning, hvor vi overførte budgetsagerne til Økonomiudvalget, der glemte jeg at sige, at sammen med sagerne var også de af Lars Hutters og Enhedslisten stillede forslag, der blev oversendt til Økonomiudvalget.

Så har vi ikke mere på dagsordenen for i dag. Tak for i aften.

Mødet (mandag den 20. august 2001) sluttede kl. 23.50